

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM
ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย
(ค.ศ. 1989 – 2009)

โดย

นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และ นายวรจักร เจริญผล

พฤศจิกายน 2553

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

โครงการ

ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM
ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย
(ค.ศ. 1989- 2009)

คณะผู้วิจัย

- 1.นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ
- 2.นายวรจักร เจริญผล

สังกัด

มหาวิทยาลัยทักษิณ

ชุดโครงการ

มาเลเซีย : นโยบายสำคัญต่อประเทศไทย (รุ่น 2)

สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.)

(ความเห็นในรายงานนี้เป็นของผู้วิจัย สกว.ไม่จำเป็นต้องเห็นด้วยเสมอไป)

บทคัดย่อ
ภาษาไทย

รหัสโครงการ: RDG 5310003
ชื่อโครงการ: ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM
ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน
ของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989- 2009)
ชื่อนักวิจัย: นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และนายวรจักร เจริญผล
อีเมลล์ แอดเดรส: apichest@hotmail.com, worachatc@yahoo.com
ระยะเวลาโครงการ: 1 ธันวาคม 2552 – 30 พฤศจิกายน 2553

โครงการวิจัยเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 – 2009)” นี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) ฉบับ ค.ศ.1960 ต่อการเมืองมาเลเซีย ศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กรเสียงประชาชนมาเลเซียหรือ SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายฉบับนี้และผลกระทบจากความเคลื่อนไหวดังกล่าวต่อการเมืองมาเลเซีย โดยศึกษาตามระเบียบวิธีวิจัย ทางประวัติศาสตร์ การศึกษาพบว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซียในการรักษาความสงบของประเทศ ขณะเดียวกันกฎหมายฉบับนี้ก็เป็นวัฒนธรรม “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ในเวทีการเมืองและสังคมมาเลเซียสมัยใหม่ โดยรัฐบาลมาเลเซียคือหน่วยงานที่มีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพ “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างต่อเนื่องเพื่อความชอบธรรมในการบังคับใช้และดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ ทั้งนี้ที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายฉบับนี้จับกุมคุมขังผู้คนเป็นจำนวนมากจึงมีผู้ก่อตั้ง SUARAM ขึ้นเพื่อช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบดังกล่าวและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดย SUARAM ใช้แนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยเป็นแนวคิดหลัก และทำงานร่วมกับผู้คนกลุ่มต่างๆ ในลักษณะเครือข่ายการทำงาน โดยในช่วงแรก SUARAM มุ่งช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้และเผยแพร่ข้อมูลทางวิชาการเกี่ยวกับข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้ แต่หลังจากค.ศ.1998 เมื่อ SUARAM เข้มแข็งขึ้นประกอบกับบริบททางการเมืองและสังคมมาเลเซียที่เอื้อต่อการเคลื่อนไหวมากขึ้นทำให้ SUARAM สามารถเคลื่อนไหวทางการเมืองได้อย่างเข้มข้นและหลากหลายขึ้น เช่น การจัดทำเอกสารรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีของมาเลเซีย การเข้าร่วมขบวนการทางการเมืองกับพรรคการเมืองฝ่ายค้าน และการจัดชุมนุม

เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา การเคลื่อนไหวทางการเมืองของ SUARAM มีส่วนช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้ได้เป็นจำนวนมาก และช่วยกระตุ้นให้ประชาชนมาเลเซียมีสำนึกในแนวคิดประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมากยิ่งขึ้น

คำสำคัญ : SUARAM, กฎหมายความมั่นคงภายใน, มาเลเซีย

ภาษาอังกฤษ

Project Code: RDG 5310003
Project Title: The Political Movement of SUARAM for Anti-Internal Security Act in Malaysia (1989 – 2009)
Investigator: Mr.Apichest Kanchanadit, Mr.Worachat Chareonpol
E-mail Address: apichest@hotmail.com, worachatc@yahoo.com
Project Duration: 1 December 2009 – 30 November 2010

The objective of the study of “The Political Movement of SUARAM for Anti-Internal Security Act in Malaysia (1989 – 2009)” is to study about Internal Security Act (ISA) in Malaysia, especially study about political movements of SUARAM for anti - ISA and study about what are the affected to Malaysia politics when SUARAM take action and move. This research is studied by Historical methods.

The research results found that this law are important for Malaysia government to maintain the security in Malaysia. Meanwhile, it is presented to "stability" and "instability" cultural tin Malaysia politics. Malaysia Government uses the power of this law to arrest many people. So that SUARAM was established for helping and assisting those affected by the Internal Security Act and requested to abolish this law.

Early SUARAM used the concept of Human Rights and Democracy and work with various group for moving and helping many people who effected by ISA. After 1998 SUARAM is strengthen and more powerful, they can take many actions and movements by issue the annual reports of human rights in Malaysia and distribute and attend with the opposition parties to take action and request the Government to abolish ISA.

All SUARAM' movement can help many people who affected by ISA and can make more Malaysian to aware in democratic and human rights.

Keywords : SUARAM, Internal Security Act, Malaysia

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 - 20009)” สำเร็จลุล่วงลงได้ด้วย การสนับสนุนเป็นอย่างดีของบุคคลและหน่วยงานต่างๆ คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณ สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) ที่อนุมัติโครงการและให้การสนับสนุนงบประมาณการศึกษาค้นคว้าวิจัย

ขอขอบพระคุณ ศาสตราจารย์ ดร. ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ และอาจารย์ ดร.สายพิณ ศุภทรมงคล อาจารย์ที่ปรึกษาโครงการวิจัย “มาเลเซีย : นโยบายสำคัญต่อไทย” ซึ่งให้ข้อเสนอแนะและ คำปรึกษาที่เป็นประโยชน์มาโดยตลอดนับตั้งแต่คณะผู้วิจัยเข้าร่วมโครงการวิจัย “มาเลเซีย : นโยบายสำคัญต่อไทย” ตั้งแต่โครงการแรกมาจนกระทั่งโครงการที่สอง

นอกจากนี้คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุกัญญา บำรุงสุขและ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.จุฬารัตน์ เอื้อรักสกุล ครูผู้เมตตาและให้คำแนะนำอันมีประโยชน์แก่ศิษย์มา โดยตลอด ขอขอบพระคุณรองศาสตราจารย์พรเพ็ญ อันตระกูลและอาจารย์ ดร. วินัย พงศ์ศรีเพียร ผู้เสนอแนวคิดและมุมมองใหม่แก่คณะผู้วิจัยในหลายโอกาส ผู้ช่วยศาสตราจารย์จำนง แรกพิณิจ และอาจารย์พรไทย ศิริสาธิตกิจ ซึ่งให้ข้อเสนอแนะและร่วมอภิปรายหลายครั้งเกี่ยวกับการปรับปรุงแก้ไขงานวิจัยชิ้นนี้ อาจารย์พรศักดิ์ พรหมแก้ว ที่กรุณาจัดหาสำนวนภาษาใน งานวิจัยชิ้นนี้ให้ถูกต้องเหมาะสมยิ่งขึ้น และอาจารย์ธนาภา เดชภาวุฒิกุล แห่งมหาวิทยาลัย วลัยลักษณ์ ที่เอื้อเฟื้อเอกสารที่เป็นประโยชน์หลายชิ้นแก่ผู้วิจัย

นอกจากนี้คณะผู้วิจัยขอขอบพระคุณเป็นพิเศษสำหรับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจาก สมาชิก SUARAM ที่ช่วยเหลือด้านข้อมูลเป็นอย่างดี โดยเฉพาะ Nalini Elunalai ผู้รับผิดชอบ โครงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน Kris Kharina ผู้ดูแลข้อมูลองค์กร SUARAM บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต Ng Eng Kiet และ Ong Jin Cheng เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขารัฐปีนัง ซึ่งจัดเตรียมข้อมูลและอำนวยความสะดวกในการลงเก็บข้อมูลในพื้นที่ ภาคสนามเป็นอย่างดีทุกครั้ง และขอขอบคุณคณะทำงานของสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย (สกว.) โดยเฉพาะคุณรพีพร สิทธิ ที่อำนวยความสะดวกในการจัดเตรียมเอกสารต่างๆ อันเป็น ประโยชน์ต่อการค้นคว้าวิจัยชิ้นนี้มาโดยตลอด และคุณภาคภูมิ ทิพคุณ ที่อำนวยความสะดวกใน การจัดประชุมนำเสนอการวิจัยนี้ในงาน TRF Forum

ขอขอบพระคุณบรรดานักวิชาการทุกท่านที่ศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับแง่มุมต่างๆของ มาเลเซียเอาไว้ ซึ่งคณะผู้วิจัยได้รับประโยชน์อย่างยิ่งองค์ความรู้จำนวนมากที่พวกท่านได้สร้างไว้ และขอขอบคุณคณะนักวิจัยในชุดโครงการวิจัย “มาเลเซีย : นโยบายสำคัญต่อไทย” ทั้งสองโครงการ ทุกท่านที่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันมาโดยตลอด

ขอขอบพระคุณคณาจารย์สาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ อันได้แก่ ผู้ช่วยศาสตราจารย์อดิสร ศักดิ์สูง ผู้ช่วยศาสตราจารย์ศุภการ สิริไพศาล อาจารย์พรชัย นาคสีทอง อาจารย์อนินทร์ พุฒิชัยติ อาจารย์เขมิกา หวังสุข ซึ่งสนับสนุนการทำงานวิชาการของคณะผู้วิจัยเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณคุณจันทนา ไชยนาเคนทร์ และคุณณัฐกานต์ แน่พิมาย ที่ค้นหาและจัดส่ง ข้อมูลเอกสารต่างๆที่เป็นประโยชน์มาให้อย่างสม่ำเสมอ

ขอขอบคุณ คุณบุษกร บำรุงกรณ์ และคุณสุลิตา หมดหะ สำหรับความช่วยเหลือในการลงพื้นที่ภาคสนามในประเทศมาเลเซีย คุณสุมาลี ทองดี สำหรับความช่วยเหลือในการพิมพ์ และจัดทำรูปเล่มงานวิจัยชิ้นนี้มาโดยตลอด

นับตั้งแต่เริ่มต้นลงมือทำงานวิจัยชิ้นนี้ คณะผู้วิจัยมุ่งหวังว่างานชิ้นนี้จะมีส่วนช่วยเปิดพรมแดนความรู้เกี่ยวกับประเทศเพื่อนบ้านที่น่าสนใจแห่งนี้ให้แก่ผู้คนในสังคมไทยมากขึ้น คุณค่าใดๆของงานวิจัยชิ้นนี้ คณะผู้วิจัยขอมอบเป็นเครื่องคารวะแด่บิดามารดา บุรพจารย์ทุกท่านที่ให้ความรู้แก่คณะผู้วิจัยมาตั้งแต่อดีต ส่วนข้อผิดพลาดใดๆที่พึงปรากฏในงานชิ้นนี้คณะผู้วิจัยขอน้อมรับไว้โดยลำพัง

อภิเชษฐ กาญจนดิฐ

วรรฉัตร เจริญผล

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

บทที่	หน้า
ประกาศคุณูปการ	
บทคัดย่อ	
บทที่ 1 บทนำ	1
ความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ในการวิจัย.....	14
กิจกรรมต่างๆเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	14
ผลที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละช่วงเวลา.....	15
แนวทาง/ขั้นตอนการดำเนินงาน.....	16
ผลที่คาดว่าจะได้รับ.....	17
กระบวนการผลักดันงานดังกล่าวออกสู่การใช้ประโยชน์.....	17
บทที่ 2 ความสำคัญและความสัมพันธ์ของกฎหมายความมั่นคง ภายในต่อการเมืองมาเลเซีย	18
ลักษณะและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคง.....	18
ความเป็นมาของกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงในมาเลเซีย.....	20
ประเด็นวิเคราะห์ตัวบทของกฎหมายความมั่นคงภายใน ค.ศ. 1960.....	27
กฎหมายความมั่นคงภายใน : ภาพสะท้อนการเมืองมาเลเซียว่าด้วย วัฒนธรรมความมั่นคงและความไม่มั่นคง สภาวะยกเว้น และการบังคับใช้ที่ขัดกับหลักสากล.....	38
ทัศนะของรัฐบาลมาเลเซียต่อกฎหมายความมั่นคงภายใน.....	48
บทที่ 3 จุดกำเนิดและโครงสร้างองค์กรของ SUARAM	51
ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียก่อนการก่อตั้งองค์กร SUARAM....	51
จุดกำเนิดขององค์กร SUARAM.....	58
การทำงานขององค์กร SUARAM : ระบบเครือข่าย โครงสร้างการบริหาร องค์กร ประชาธิปไตยภายในและภารกิจหลัก.....	64

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บทที่ 4 ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้าน กฎหมายความมั่นคงของมาเลเซีย ค.ศ. 1989 – 1997	76
การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เสรีภาพทางความคิด และการเผชิญหน้ากับ กฎหมายความมั่นคงภายใน.....	76
การทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะเริ่มต้น : การต่อสู้ด้วยการเผยแพร่ ความรู้.....	84
บทที่ 5 ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้าน กฎหมายความมั่นคงของมาเลเซีย ค.ศ. 1998 – 2009	98
โทษทัณฑ์ของอันวาร์ อิบราฮิม : กฎหมายความมั่นคงภายในกับคดีการเมือง..	98
การก่อการร้ายในบริบทโลกและนัยยะต่อการเมืองมาเลเซีย.....	101
แรงท้าทายใหม่ของรัฐบาลมาเลเซีย : ความขัดแย้งทางเชื้อชาติครั้งใหม่ และความเคลื่อนไหวทางการเมืองในโลกอินเทอร์เน็ต.....	112
การทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะที่สอง : กลุ่มปฏิรูป สื่อทางเลือก และการจัดชุมนุมทางการเมือง.....	117
บทที่ 6 บทสรุปและข้อเสนอแนะจากการวิจัย	132
บทสรุป.....	132
ข้อเสนอแนะจากการวิจัย.....	136
บรรณานุกรม	138
บุคลากร	147
ภาคผนวก (รูปภาพ)	148

สารบัญตาราง

ตาราง	หน้า
1. ตารางจำนวนการจับกุมบุคคลโดยอำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน ระหว่างค.ศ. 1970 -1986.....	39
2. ตารางสถิติแสดงจำนวนการจับกุมและคุมขังผู้คนที่ได้อำนาจ กฎหมายความมั่นคงภายใน นับตั้งแต่ ค.ศ. 1987 - ค.ศ. 1997.....	94
3. ตารางแสดงผลการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียในปีค.ศ. 1999.....	122
4. ตารางแสดงจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรในการเลือกตั้งทั่วไป ของมาเลเซีย ค.ศ. 2004 และ ค.ศ.2008.....	130

บทที่ 1

บทนำ

ความสำคัญของปัญหา

นับจากพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ของไทยประสบกับสถานการณ์ความไม่สงบมาอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ.2004 (พ.ศ.2547) ก็มีความพยายามจากหลายฝ่ายทั้งจากกลุ่มประชาชนในพื้นที่ นักวิชาการ วงการสื่อสารมวลชน เจ้าหน้าที่ของรัฐทั้งฝ่ายความมั่นคงและพลเรือนที่น่าเสนอและวิเคราะห์ถึงสาเหตุการก่อตัวของสถานการณ์ดังกล่าว ซึ่งประเด็นหนึ่งที่มีผู้นำเสนอกันอย่างกว้างขวางว่าเป็นสาเหตุของเหตุการณ์ดังกล่าว คือ ประเด็นเรื่องความไม่มีประสิทธิภาพของกฎหมายไทยหลายฉบับที่เคยประกาศใช้เพื่อรักษาความมั่นคงในพื้นที่ ทั้งในแง่เนื้อหาและการบังคับใช้กฎหมายบางฉบับอย่างไม่เป็นธรรมโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมถึงการที่กฎหมายหลายฉบับมีเนื้อหาสาระซ้ำซ้อนกัน ซึ่งปัญหาเหล่านี้สั่งสมมาในพื้นที่หลายสิบปี¹

ถึงแม้ว่ามีหลายฝ่ายที่มีข้อกังวลในเรื่องประสิทธิภาพของกฎหมายที่บังคับใช้ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่อย่างไรก็ตามตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 เป็นต้นมารัฐบาลไทยซึ่งใช้ความพยายามอย่างสูงเพื่อป้องกันปราบปรามและปรามความไม่สงบ ตลอดจนรักษาความมั่นคงในพื้นที่ดังกล่าวยังคงให้อำนาจการปฏิบัติงานในพื้นที่ดังกล่าวแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐผ่านกฎหมายสำคัญอีก 3 ฉบับ คือ กฎอัยการศึก พระราชกำหนดการบริหารราชการในสถานการณ์ฉุกเฉิน (พรก.ฉุกเฉิน) (พ.ศ. 2548 / ค.ศ.2005) และพระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักร (พ.ศ. 2551 / ค.ศ. 2007) ทั้งนี้กฎหมายทั้ง 3 ฉบับนี้มีข้อที่คล้ายกันกันในเรื่องที่ให้อำนาจอย่างสูงแก่ฝ่ายบริหารและ/หรือผู้ปฏิบัติการสามารถออกข้อกำหนดต่างๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติการกิจด้านความมั่นคง เช่น การประกาศห้ามประชาชนออกจากเคหสถาน การห้ามใช้เส้นทางคมนาคมและยานพาหนะ การห้ามนำอาวุธออกนอกเคหสถาน เป็นต้น แต่กฎหมายเหล่านี้ก็มีข้อแตกต่างกันบางประการ เช่น กฎอัยการศึกและพรก.ฉุกเฉินให้อำนาจบางประการที่พระราชบัญญัติความมั่นคงภายในราชอาณาจักรมิได้ให้ไว้ เช่น การห้ามชุมนุมมั่วสุม การตรวจค้นโดยไม่ต้องขอหมายศาล เป็นต้น²

¹ดูรายละเอียดใน มารค ตามไท และ สมเกียรติ บุญชู, “นโยบายความมั่นคงแห่งชาติจังหวัดชายแดนภาคใต้เปรียบเทียบกับในรอบ 30 ปี,” ใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ (บรรณาธิการ), *แผ่นดินจินตนาการ* (กรุงเทพฯ : มติชน, 2551), หน้า 53 – 107.

²ดูรายละเอียดใน “กอ.รมน.กับการผลักดันกฎหมายความมั่นคงซ้อนทับในชายแดนใต้” ใน เว็บไซต์ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ www.deepsouthwatch.org/node/264 สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม พ.ศ. 2553

การบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงต่างๆ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้นำมาสู่การตั้งข้อสังเกตและข้อถกเถียงหลายประการ เช่น นักวิชาการ นักสิทธิมนุษยชนและประชาชนจำนวนมากในพื้นที่มองว่ากฎหมายเหล่านี้ให้อำนาจที่มากเกินไปแก่เจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายจึงมักนำไปสู่ปฏิบัติการที่เข้มงวดจริงจรรวมถึงมีการใช้ความรุนแรงและคุกคามสิทธิมนุษยชนทั้งยังละเมิดต่อความเชื่อทางศาสนา ธรรมเนียม ประเพณีและวัฒนธรรมของผู้คนในพื้นที่ เช่น การใช้สุนัขตำรวจเข้าตรวจค้นบุคคลหรือสถานที่ต้องสงสัยในเขตศาสนสถาน และ/หรือสุสาน เป็นต้น ซึ่งกรณีเหล่านี้ทำให้นักวิชาการบางส่วนสรุปว่ากฎหมายเหล่านี้คือการบงการที่อนุญาตให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานกระทำในสิ่งที่ชาวบ้านมองว่าเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชน³ แต่ในขณะที่มีผู้ตั้งคำถามถึงความรุนแรงเข้มงวดของปฏิบัติการภายใต้อำนาจของกฎหมายดังกล่าวกลับมีประชาชนในบางส่วนในพื้นที่ดังกล่าวที่ไม่แน่ใจในประสิทธิภาพของกฎหมายเหล่านี้ เช่น ประชาชนในพื้นที่นราธิวาสจำนวน 131 คน ซึ่งหลบหนีเข้าไปลี้ภัยในประเทศมาเลเซียและให้เหตุผลว่าพวกเขาไม่เชื่อมั่นว่ารัฐบาลไทยจะสามารถคุ้มครองสวัสดิภาพในชีวิตและทรัพย์สินของพวกเขาได้ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ทำให้นักวิชาการบางส่วนถึงกับวิเคราะห์ว่านี่คือภาพพจน์ที่ “ยับเยินที่สุด” ของประเทศไทย⁴ นอกจากนี้ยังมีคนอีกหลายกลุ่มที่ “มอง” และ “เลือกใช้” การดำรงอยู่ของกฎหมายเหล่านี้ในประเด็นที่แตกต่างกันไปอย่างน่าสนใจ เช่น ในขณะที่กลุ่มผู้ก่อความไม่สงบในพื้นที่นิยมนำประเด็นเรื่องความไม่เหมาะสมของการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายเหล่านี้มาใช้เป็นประเด็นเพื่อปลุกระดมมวลชนในพื้นที่ให้ต่อต้านรัฐมากขึ้น แต่ผู้ปฏิบัติงานของรัฐในพื้นที่กลับต้องการกฎหมายที่ให้อำนาจปฏิบัติการมากขึ้นเช่นกัน⁵ ขณะเดียวกันมีแนวคิดอีกกลุ่มหนึ่งที่เสนอให้ใช้กฎหมายความมั่นคงเหล่านี้อย่างรอบคอบ โดยใช้จุดแข็งของหลัก “นิติศาสตร์” เพื่อจัดการผู้กระทำผิด และใช้หลัก “รัฐศาสตร์” เพื่อดึงดูดจิตใจมวลชนผู้อยู่ตรงข้ามรัฐให้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของรัฐ⁶

³รุ่งวิ เฉลิมศรีปัญญาธิราช, “การคัดเลือกและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ทหารตำรวจกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้,” ใน ชัยวัฒน์ สถาอานันท์ (บรรณาธิการ), *แผ่นดินจินตนาการ* (กรุงเทพฯ : มติชน, 2551), หน้า 197.

⁴นงนุช สิงห์เดชะ, “ภาพพจน์ที่ยับเยินของไทย,” ใน *มติชนรายวัน* วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2548, หน้า 6.

⁵ดูข้อเสนอของ พล.ท. ดาวิพงษ์ รัตนสุวรรณ ผู้ช่วยเสนาธิการทหารบกฝ่ายยุทธการ และพล.ต. จำลอง คุณสงค์ รองแม่ทัพภาคที่ 4 เกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องมีกฎหมายที่ให้อำนาจสูงสุดในการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่ใน “กอ. รมน. กับการผลักดันกฎหมายความมั่นคงซ้อนทับในชายแดนใต้,” ใน เว็บไซต์ศูนย์เฝ้าระวังสถานการณ์ภาคใต้ www.deepsouthwatch.org/node/264 สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม พ.ศ. 2553

⁶วีรพงษ์ รามางกูร, *ประชาชาติธุรกิจ*, วันที่ 15 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 28 ฉบับที่ 3636, หน้า 2.

เนื่องจากสถานการณ์ความรุนแรงในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งมีอาณาเขตติดต่อกับประเทศมาเลเซียทำให้คนไทยจำนวนมากทั้งในและนอกพื้นที่ดังกล่าวมักเปรียบเทียบสถานการณ์ความมั่นคงและกระบวนการรักษาความสงบที่เกิดขึ้นในประเทศไทยและประเทศมาเลเซียอยู่เสมอๆ โดยที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมักกล่าวถึงหรือมีมโนทัศน์เกี่ยวกับระบบกฎหมายของประเทศมาเลเซียในแง่ที่ชื่นชมความเข้มงวดต่อการบังคับใช้กฎหมาย เช่น มักกล่าวว่ากฎหมายของมาเลเซียศักดิ์สิทธิ์ มีบทลงโทษที่เข้มงวด เป็นธรรม และมักนำเอามโนทัศน์เช่นนี้มาเปรียบเทียบและกล่าวถึงระบบกฎหมายของประเทศไทยในแง่ลบหลายด้าน ทั้งเรื่องประสิทธิภาพ การบังคับใช้ อำนาจหน้าที่ เป็นต้น มโนทัศน์เช่นนี้อาจไม่ใช่สิ่งที่ผิดพลาดอย่างสิ้นเชิง เพราะที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียได้พัฒนาระบบกฎหมายให้มีประสิทธิภาพมาอย่างต่อเนื่อง ขณะที่สังคมไทยมักได้รับข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดในประเทศมาเลเซียอยู่เสมอ ทำให้มโนทัศน์เรื่องความเข้มงวดของกฎหมายและความสงบเรียบร้อยของผู้คนและสังคมมาเลเซียแพร่หลายในสังคมไทยอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ จึงสอดคล้องกับลักษณะที่กล่าวไปข้างต้นว่าคนไทยจำนวนไม่น้อยมีโลกทัศน์ที่มีแนวโน้มค่อนข้างชื่นชมต่อความเข้มงวดในเนื้อหาสาระและการบังคับใช้กฎหมายในประเทศมาเลเซีย⁷ ดังนั้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ความไม่สงบต่างๆ ขึ้นในประเทศไทยจึงมักมีการเปรียบเทียบกับประเทศมาเลเซียอยู่เสมอๆ โดยเฉพาะกรณีที่มีผู้เรียกร้องให้รัฐบาลไทยบังคับใช้กฎหมายในพื้นที่ดังกล่าวให้เข้มงวดขึ้นเช่นเดียวกับที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายอย่างเข้มงวดเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ การเปรียบเทียบเช่นนี้เกิดขึ้นหลายกรรมหลายวาระจนทำให้เป็นเสมือนการหมิ่นแคลนว่ากฎหมายด้านความมั่นคงของไทยขาดประสิทธิภาพต่อการจัดการกับปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้อย่างสิ้นเชิง ขณะที่กฎหมายของมาเลเซียเป็นตัวยาวพิเศษที่สามารถแก้ไขปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ได้เป็นอย่างดี⁸ หรือมีบางข้อเสนอที่ระบุถึงขั้นที่ว่ารัฐบาลไทยควรฟังคำแนะนำจากอดีตผู้นำมาเลเซียซึ่งมีความเข้าใจเกี่ยวกับพื้นที่ชายแดนภาคใต้ของไทยเป็นอย่างดี⁹

การที่รัฐบาลมาเลเซียสามารถรักษาความมั่นคงของประเทศได้เป็นอย่างดีอย่างที่ผู้คนจำนวนไม่น้อยในสังคมไทยเข้าใจนั้น อาจเป็นผลมาจากเงื่อนไขและปัจจัยหลายประการ แต่มี

⁷ น่าสนใจว่าข่าวสารที่สังคมไทยรับรู้เกี่ยวกับความ “เด็ดขาด” ของกฎหมายมาเลเซียนั้น มักเป็นกฎหมายเกี่ยวกับยาเสพติดและอาชญากรรมเป็นหลัก จึงอาจพ้องกับทัศนะของคนไทยจำนวนมากที่ต้องการให้ปราบปรามยาเสพติดและอาชญากรรมในสังคมไทยอย่างเด็ดขาดเช่นกัน

⁸ มีข้อเสนอให้รัฐบาลไทยเอาอย่างรัฐบาลมาเลเซียด้วยการบังคับใช้กฎหมายการห้ามครอบครองอาวุธอย่างสิ้นเชิงในพื้นที่สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ โดยเสนอบทลงโทษประหารชีวิตผู้ครอบครองอาวุธ เช่น กมล กมลตระกูล “เดินคนละฟาก,” ใน *ประชาชาติธุรกิจ* 18 มิถุนายน 2552 ปีที่ 33 ฉบับที่ 4115, หน้า 37.

⁹ อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์, *มติชนรายสัปดาห์*, 5 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 25 ฉบับที่ 1264, หน้า 16.

เหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้รัฐบาลมาเลเซียมีประสิทธิภาพและความเข้มแข็งในการจัดการกับปัญหาความไม่สงบในประเทศของตนมาอย่างต่อเนื่อง คือ การดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับหนึ่งที่เรียกว่า “กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Internal Security Act : ISA) โดยกฎหมายฉบับนี้เป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญของรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะการที่ตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลเพื่อแก้ไขปัญหาคความไม่สงบที่อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศได้เป็นอย่างดี เพราะนับตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในปี ค.ศ. 1960 รัฐบาลมลายา/มาเลเซีย¹⁰ ได้ใช้กฎหมายฉบับนี้ควบคุมและรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศมาอย่างต่อเนื่อง

การประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้มีเพียงแต่สะท้อนให้เห็นการให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลเพื่อจัดการปัญหาด้านความไม่สงบภายในประเทศเท่านั้น หากแต่ยังสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดระหว่างการเกิดขึ้นและการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้กับบริบททางการเมืองและความมั่นคงของมาเลเซียมาตั้งแต่ต้น เพราะกฎหมายฉบับนี้เริ่มประกาศใช้ในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1960 ซึ่งเป็นเวลาเพียงหนึ่งวันหลังจากที่รัฐบาลมลายาในขณะนั้นประกาศยุติ “ภาวะฉุกเฉิน” ที่ดำรงมาเกินกว่า 1 ทศวรรษในประเทศแห่งนี้ลง¹¹ ทั้งนี้รัฐบาลมลายาในขณะนั้นคาดหวังว่ากฎหมายฉบับนี้จะเป็เครื่องมือและหลักประกันเพื่อรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนและความมั่นคงของรัฐสืบต่อไป ดังนั้นกฎหมายฉบับนี้จึงให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลมาเลเซียและเจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานด้านความมั่นคง เช่น เจ้าหน้าที่รัฐสามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงและสันติภาพของรัฐได้ทันที และสามารถคุมขังคนเหล่านั้นได้โดยไม่จำเป็นต้องไต่สวนอย่างเปิดเผยและไม่จำกัดเวลา ทั้งนี้เจ้าหน้าที่ของรัฐยังไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าบุคคลที่ถูกจับกุมคุมขังนั้นกระทำผิดจริงตามข้อกล่าวหา¹²

¹⁰นับตั้งแต่อังกฤษเริ่มเข้ามาผนวกดินแดนแถบนี้เข้าเป็นอาณานิคมในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 18 ดินแดนแห่งนี้เป็นที่รู้จักในนามของมลายา (Malaya) โดยอาจมีชื่อเรียกที่ต่างกันไปในบางยุค เช่น “สหภาพมลายา” หรือ “สหพันธรัฐมลายา” แม้จนกระทั่งได้รับเอกราชในปี ค.ศ. 1957 ก็ยังคงใช้ชื่อว่า “สหพันธรัฐมลายา” จนกระทั่งในปี ค.ศ. 1963 เมื่อมีการผนวกเอาสิงคโปร์ และซาราวักเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของประเทศแห่งนี้ จึงเปลี่ยนชื่อประเทศเป็น “สหพันธรัฐมาเลเซีย” และใช้ชื่อนี้ดังกล่าวมาจนกระทั่งปัจจุบัน

¹¹ภาวะฉุกเฉิน เป็นสถานการณ์ที่เกิดขึ้นเมื่อรัฐบาลอาณานิคมอังกฤษและรัฐบาลมลายาในช่วงเดือน มิถุนายน ค.ศ. 1948 – กรกฎาคม ค.ศ. 1960 ประกาศพระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน (Emergency Regulations Ordinance: ERO) โดยนำปฏิบัติการปราบปรามทางทหารและปฏิบัติการทางการเมืองมาใช้ร่วมกันอย่างเข้มงวดเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์ที่เคลื่อนไหวอยู่ในมลายาในขณะนั้น

¹²ดูรายละเอียดใน สุรชาติ บำรุงสุข, “กฎหมายความมั่นคงกับปัญหาสิทธิมนุษยชน บทเรียนจากมาเลเซีย,” ใน *มติชนสุดสัปดาห์*, ปีที่ 27, ฉบับที่ 1411, 31 สิงหาคม – 6 กันยายน 2550, หน้า 36-37. และ

ถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้จะมีประสิทธิภาพสูงและเป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซียใช้เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ จนอาจมีส่วนให้ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมีทัศนะเชิงบวกต่อความเด็ดขาดของรัฐบาลมาเลเซียในเรื่องการรักษาความมั่นคงก็ตาม แต่ในอีกแง่หนึ่งกลับน่าสนใจว่ามีพลเมืองของมาเลเซียจำนวนไม่น้อยที่มีได้ชื่นชมยินดีกับการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ ซ้ำยังกลับตั้งข้อสังเกตเชิงลบหลายประการต่อการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ลักษณะดังกล่าวเกิดขึ้นเพราะมีข้อสังเกตว่ารัฐบาลมาเลเซียเริ่มนำกฎหมายฉบับนี้ซึ่งมีวัตถุประสงค์เพื่อพิทักษ์ความมั่นคงของประเทศมาใช้ประโยชน์ทางการเมืองของรัฐบาลเอง โดยเฉพาะการใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังบุคคลจำนวนมากทั้งนักวิชาการ นักศึกษา นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางสังคม สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ ซึ่งบุคคลเหล่านี้มิได้มีท่าทีว่าเป็น “ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประชาชนและประเทศชาติ” แต่อย่างใด และหากกล่าวกันให้ถึงที่สุดแล้วบุคคลเหล่านี้อาจเป็นเพียง “ภัยคุกคามต่อความมั่นคงของฝ่ายรัฐบาล” เท่านั้น ดังปรากฏบุคคลที่มีชื่อเสียงซึ่งเคยต้องโทษคุมขังภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้หลายราย อาทิ นายอันวาร์ อิบรอฮิม (Anwar Ibrahim) ที่เคยต้องโทษคุมขังถึง 2 วาระ คือ ในปี ค.ศ. 1974 ขณะที่เป็นแกนนำของนักศึกษาที่เคลื่อนไหวทางการเมือง และในปี ค.ศ. 1998 ขณะที่ เป็นรองนายกรัฐมนตรี ด้วยข้อหาทุจริตในหน้าที่และประพฤติผิดทางเพศ นอกจากนี้ยังมีกรณีการจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้าน รวมถึงนักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมกว่า 100 คน ในวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1987 ภายใต้ภารกิจของรัฐบาลมาเลเซียที่ใช้ชื่อว่า “ปฏิบัติการลาลัง” (Operation Lalang)¹³ โดยตั้งข้อหาแก่คนเหล่านั้นว่า “...พัวพันในกิจกรรมซึ่งกระตุ้นให้เกิดความแตกแยกระหว่างเชื้อชาติภายในประเทศหรือมีส่วนกระตุ้นความรู้สึกเรื่องเชื้อชาติแก่ชุมชนชาวจีน...”¹⁴

การที่รัฐบาลมาเลเซียเริ่มนำกฎหมายความมั่นคงภายในมาใช้ประโยชน์เพื่อรักษาความมั่นคงทางการเมืองของตน ทำให้ในเวลาต่อมาเริ่มมีการตั้งข้อสังเกตว่ากฎหมายฉบับนี้ได้สร้างวัฒนธรรมความเจียบงันและข้อห้ามแก่พลเมืองมาเลเซียเกี่ยวกับการถกเถียงกันในประเทศในที่อื่น¹⁵ และเริ่มมีกลุ่มคนจากหลายภาคส่วนเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้

Zakaria Haji Ahmad, *The Encyclopedia of Malaysia: Government and Politics (1946-2000)* (Singapore : Archipelago Press, 2006), p. 49.

¹³ Operation Lalang เป็นภาษามลายูตรงกับภาษาอังกฤษว่า “Weeding Operation” อาจแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า “ภารกิจถอนรากถอนโคน”

¹⁴ Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement* (Pelaling Jaya : Strategic Information Research Development, 2005), p. 163-164.

¹⁵ Clark. D. Neher, *Southeast Asia in the New International Era* (Colorado : Westview Press, 1984), p. 134.

กฎหมายฉบับนี้ แต่รัฐบาลมาเลเซียยังคงบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างมีนัยสำคัญทางการเมืองต่อเนื่องเรื่อยมา

เมื่อย้อนกลับไปกล่าวถึงมโนทัศน์ของคนไทยหลายกลุ่มที่ชื่นชมต่อระบบกฎหมายของมาเลเซียดังที่ได้กล่าวไปแล้วข้างต้น ทำให้เกิดข้อสังเกตว่ามโนทัศน์ดังกล่าวอาจเกิดขึ้นโดยมิได้พิจารณาถึงบริบท เงื่อนไขและปัจจัยแวดล้อมหลายส่วนที่ต่างกันระหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซีย และแทบมิได้พิจารณาเลยว่า “ความเข้มงวด” ของกฎหมายในมาเลเซียนั้นเป็นสิ่งที่ประชาชนมาเลเซียทั้งมวลให้การยอมรับหรือไม่ และความเข้มงวดนั้นบังคับใช้โดยเท่าเทียมกับประชาชนทุกกลุ่มเชื้อชาติ ชนชั้น ศาสนา หรือมีวาระซ่อนเร้นทางการเมืองของรัฐบาลมาเลเซียหรือไม่ และที่น่าสังเกตคือในขณะที่มีผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยที่ไม่พอใจต่อการบังคับใช้กฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงฉบับต่างๆ ในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้ แต่กลับมีการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงฉบับต่างๆ ในระดับที่ค่อนข้างจำกัดทั้งแนวทางและกลุ่มขบวนการ คือ มีเพียงกลุ่มผู้ปฏิเสธรัฐซึ่งเลือกจับอาวุธขึ้นสู้ รวมถึงกลุ่มนักวิชาการและสื่อมวลชนบางส่วนที่อธิบายการทำงานของรัฐบาลในประเด็นนี้ผ่านงานทางวิชาการและช่องทางสื่อสารมวลชนเท่านั้น แต่แทบไม่ปรากฏว่ามีพรรคการเมืองหรือกลุ่มองค์กรใดๆ ที่เคลื่อนไหวทางการเมืองในระดับที่จริงจังหรือเป็นที่รู้จักในวงกว้างว่าคัดค้านหรือต่อต้านการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว ทั้งๆ ที่ประเทศไทยแทบไม่มีปัญหาเรื่องข้อจำกัดทางเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองมากนัก แต่ในทางกลับกันประเทศมาเลเซียที่มีภาพลักษณ์เรื่องข้อกฎหมายที่เข้มงวดและการบังคับใช้กฎหมายอย่างมีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในด้านการควบคุมเสรีภาพทางการเมืองของผู้คนจนไม่น่าเชื่อว่าจะมีบุคคลหรือกลุ่มองค์กรใดที่จะลุกขึ้นมาท้าทายความมั่นคงของอำนาจอรัฐได้อีกต่อไป กลับมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างหลากหลายทั้งในแง่จำนวน รูปแบบ และวิธีการ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน

ในบรรดากลุ่มผู้เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในนั้น องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย (Voice of The Malaysian People / Suara Rakyat Malaysia : SUARAM) เป็นองค์กรพัฒนาเอกชน (Non Government Organization : NGO) ที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเคลื่อนไหวเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ โดยองค์กรแห่งนี้ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1989 จากความร่วมมือระหว่างนักวิชาการ นักการเมือง สื่อมวลชน นักสิทธิมนุษยชน และเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน ฯลฯ ซึ่งสมาชิกผู้ก่อตั้งส่วนใหญ่ คือ อดีตผู้ต้องหาใน “ปฏิบัติการลาลัง” และส่วนใหญ่เป็นผู้ที่เคยต้องขังโดยกฎหมายความมั่นคงภายในมาก่อนทั้งสิ้น ที่ผ่านมาองค์กร SUARAM ได้ดำเนินงานอย่างต่อเนื่องเพื่อต่อต้านการบังคับใช้กฎหมายภายใน และเพื่อเรียกร้องสิทธิต่างๆ ให้แก่ผู้ที่ถูกจับกุมและคุมขังภายใต้กฎหมายฉบับดังกล่าว โดยองค์กร SUARAM ได้เคลื่อนไหวทั้งภายในประเทศและระหว่างประเทศซึ่งการ

เคลื่อนไหวสำคัญภายในประเทศประกอบด้วยกิจกรรมต่างๆ เช่น การเผยแพร่ข้อมูลและให้ความรู้แก่ประชาชนมาเลเซียเกี่ยวกับข้อบกพร่องเกี่ยวกับตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการชุมนุมใหญ่ครั้งล่าสุดที่จัดขึ้นกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ในช่วงต้นเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 ซึ่งมีผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนมาก โดยสื่อภาคประชาชนในเครือข่ายอินเทอร์เน็ตของมาเลเซียระบุว่าผู้เข้าร่วมการชุมนุมครั้งนี้ถึง 20,000 คน¹⁶ ขณะที่การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในกิจกรรมระหว่างประเทศ คือ การสมัครเข้าเป็นสมาชิกขององค์กรระหว่างประเทศที่ดูแลเรื่องสิทธิมนุษยชน เช่น องค์กรสากลว่าด้วยการต่อต้านการลงทัณฑ์ (The World Organization Against Torture หรือ Organisation Mondiale Contre la Torture : OMCT) เพื่อเผยแพร่ข้อมูลและสถานการณ์ปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียอีกด้วย

จากเงื่อนไขข้างต้นจึงนำไปสู่ความต้องการที่จะศึกษาในประเด็น “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 – 2009)” เพราะเวลา 2 ทศวรรษ นับตั้งแต่องค์กร SUARAM ก่อตั้งขึ้นในปี ค.ศ. 1989 องค์กรนี้ได้มีปฏิสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้มาอย่างต่อเนื่อง และแม้ว่าที่ผ่านมาจะมีผู้ศึกษาเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงของประเทศมาเลเซียมาแล้วพอสมควร แต่ยังมีงานค้นคว้าทางวิชาการไม่มากนักที่ศึกษาเกี่ยวกับปฏิริยาทางการเมืองของกลุ่มผู้ที่ปฏิเสธกฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะในกรณีขององค์กร SUARAM ซึ่งนอกจากเอกสารเผยแพร่ของบุคลากรที่สังกัดในองค์กร SUARAM แล้วยังไม่ปรากฏงานทางวิชาการที่ศึกษาถึงบทบาทขององค์กรแห่งนี้โดยตรง การศึกษาครั้งนี้ตั้งอยู่บนพื้นฐานของคำถามสำคัญ คือ กฎหมายความมั่นคงภายในมีที่มาและความสำคัญต่อการเมืองมาเลเซียอย่างไร อะไรคือเหตุผลที่ทำให้องค์กร SUARAM เคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน การเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน มีรูปแบบ ลักษณะ รวมถึงพัฒนาการอย่างไร และการเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ก่อให้เกิดผลกระทบต่อการเมืองมาเลเซียอย่างไร

การศึกษานี้เป็นความพยายามทำความเข้าใจประเทศเพื่อนบ้าน โดยมุ่งศึกษาและมองประเทศเพื่อนบ้านบนพื้นฐานของหลักฐาน ข้อมูล ข้อเท็จจริง ในประเด็นที่ว่าด้วยกระบวนการของรัฐบาลและประชาชนมาเลเซียในการจัดการปัญหาการเมืองและความมั่นคงของตนเอง อย่างไรก็ตามเนื่องจากที่ผ่านมาการศึกษาเกี่ยวกับความมั่นคงทั้งในกรณีของประเทศมาเลเซีย

¹⁶<http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

และประเทศอื่นๆ มักให้ความสำคัญกับบทบาทของรัฐบาลเป็นประการสำคัญ ทั้งยังพบว่ารัฐบาลของประเทศต่างๆ มักเป็นผู้ที่มีบทบาทสำคัญในการนิยามความหมายและการถือครองอำนาจในการดูแลด้านความมั่นคงโดยเฉพาะในกรณีของการบังคับใช้กฎหมายต่างๆ ที่ว่าด้วยความมั่นคง ในขณะที่ประชาชนที่ได้รับผลกระทบจากนโยบายหรือกฎหมายด้านความมั่นคงยังแทบไม่มีช่องทางในการให้ความหมายหรือมีส่วนยึดกุมอำนาจด้านความมั่นคงมากนัก งานชิ้นนี้จึงจะพยายามนำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับความมั่นคงและประเด็นของกลุ่มชาวมาเลเซียกลุ่มหนึ่งที่ปฏิเสธกฎหมายด้านความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซีย ซึ่งการศึกษาครั้งนี้อาจช่วยให้เข้าใจความเคลื่อนไหวอย่างมีพลวัตของผู้คนและการเมืองประเทศมาเลเซียได้อีกมิติหนึ่ง

การศึกษาเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 – 2009)” มีเอกสารและผลงานการศึกษาซึ่งสามารถใช้เป็นพื้นฐานและแนวทางศึกษาเพิ่มเติมได้พอสมควร ซึ่งอาจแบ่งเอกสารดังกล่าวออกเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

1. เอกสารที่ให้ภาพบริบททางการเมือง เศรษฐกิจ และสังคมของมาเลเซีย ทั้งในส่วนที่เป็นเรื่องราวในประวัติศาสตร์และข้อมูลร่วมสมัย ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้ มีดังนี้

หนังสือของ Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya เรื่อง A History of Malaysia ซึ่งเป็นงานประวัติศาสตร์มาเลเซียที่แพร่หลายและได้รับการยอมรับในวงวิชาการ ผู้ศึกษาประวัติศาสตร์มาเลเซีย โดยเฉพาะกรอบของงานชิ้นนี้ที่ให้ภาพประเทศมาเลเซียซึ่งมีลักษณะของ “รัฐชาติ” ที่มีพัฒนาการทางประวัติศาสตร์สืบเนื่องมาจากอาณาจักรต่างๆ ในยุคจารีต ก่อนที่จะพัฒนามาเป็นประเทศที่มีโครงสร้างความเป็นรัฐสมัยใหม่ในปัจจุบัน เอกสารฉบับนี้เป็นประโยชน์ในแง่ที่ช่วยให้เข้าใจพัฒนาการของความเป็นรัฐของมาเลเซียได้เป็นอย่างดี อย่างไรก็ตาม เอกสารฉบับนี้อาจมุ่งชี้ให้เห็น “ความสำเร็จ” ของกระบวนการสร้างชาติ โดยเฉพาะความสำเร็จของ “อำนาจรัฐ” ในดินแดนมาเลเซียในแต่ละยุคสมัย แต่อาจไม่ได้กล่าวถึงกรณีของ “คู่ตรงข้าม” หรือ “ผู้ปฏิเสธอำนาจรัฐบาลมาเลเซีย” มากเท่าที่ควร ทั้งที่กลุ่มคนเหล่านี้เป็นส่วนหนึ่งในกระบวนการ “การสร้างชาติ” มาเลเซีย เช่นเดียวกัน¹⁷

หนังสือของ Lim Kit Siang เรื่อง Malaysia in Dangerous 80's งานเขียนของนักการเมืองฝ่ายค้านคนสำคัญของมาเลเซีย ซึ่งเคยเป็นผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน หนังสือเล่มนี้นำเสนอปัญหาของมาเลเซียหลายประการในช่วงต้นทศวรรษ 1980 อาทิ ปัญหาเรื่อง ที่รัฐบาลมาเลเซียให้สิทธิแก่กลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ไม่เท่าเทียมกัน ปัญหาการปกครองของรัฐบาลมาเลเซียที่มีลักษณะอำนาจนิยม เป็นต้น ผลพวงจากข้อเสนอดังกล่าวทำให้รัฐบาลมาเลเซีย

¹⁷ Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya, *A History of Malaysia*, (Basingstoke (England) : Palgrave), 2001.

บางยุคมองว่าเนื้อหาบางส่วนของหนังสือเล่มนี้เป็นการสร้างความแตกแยกทางเชื้อชาติให้เกิดขึ้นในมาเลเซีย อย่างไรก็ตามงานชิ้นนี้มีส่วนสำคัญที่สะท้อนให้เห็นภาพแนวคิดและมุมมองของนักการเมืองฝ่ายค้านคนสำคัญของมาเลเซียที่มีต่อสภาพการเมืองมาเลเซียและกฎหมายความมั่นคงภายในได้เป็นอย่างดี¹⁸

หนังสือของ Gordon P. Means เรื่อง *Malaysian Politics: The Second Generation* เป็นงานทางวิชาการที่ค้นคว้าเรื่องราวเกี่ยวกับบริบททางการเมืองของมาเลเซียในช่วงหลังจากทศวรรษ 1970 – 1990 ได้อย่างน่าสนใจ โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับบทบาทของบรรดาแกนนำทางการเมืองในมาเลเซีย อย่างไรก็ตามงานชิ้นนี้ศึกษาเน้นหนักที่บรรดานักการเมืองชาวมลายู โดยเฉพาะบรรดาชาวมลายูที่เป็นกลุ่มผู้นำพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาล ในขณะที่ให้นักการเมืองจากกลุ่มเชื้อชาติหรือกลุ่มองค์กรการเมืองอื่นๆ เป็นเพียงส่วนประกอบของเวทีการเมืองมาเลเซียเท่านั้น งานชิ้นนี้มีประโยชน์ที่ให้ภาพบริบททางการเมืองของมาเลเซีย¹⁹

หนังสือของ R.S. Milne and Diane K. Mauzy เรื่อง *Malaysian Politics under Mahathir* เป็นงานที่ให้ภาพการดำรงตำแหน่งของนายกรัฐมนตรีที่ครองตำแหน่งยาวนานที่สุดในประวัติศาสตร์การเมืองของมาเลเซีย หนังสือเล่มนี้แสดงให้เห็นภาพการก้าวขึ้นสู่อำนาจ และการรักษาอำนาจทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีผู้นี้ ซึ่งเนื้อหาที่เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นนี้คือเนื้อหาส่วนที่วิเคราะห์และอภิปรายบทบาททางการเมืองของนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด นายกรัฐมนตรีที่ถูกกล่าวขานว่ามีลักษณะของ “อำนาจนิยม” และการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในหลายครั้งในช่วงที่ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี²⁰

หนังสือของ Meredith L. Weiss and Saliha Hassan เรื่อง *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs* ให้ภาพพัฒนาการขององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียจากอดีตถึงปัจจุบัน โดยเฉพาะเสนอการคลี่คลายตัวของบทบาทสมาคมหรือองค์กรการกุศลที่ค่อยๆ พัฒนาคลี่คลายมาเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในปัจจุบัน²¹ และงานของผู้เขียนคนเดียวกันเรื่อง *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change*

¹⁸Lim Kit Siang, *Malaysia in Dangerous 80s* (Kuala Lumpur : Hong Lee Printers, 1982).

¹⁹Gordon P. Means, *Malaysian Politics: The Second Generation* (Singapore : Oxford University Press, 1991).

²⁰R.S. Milne and Diane K. Mauzy, *Malaysian Politics under Mahathir* (London : Routledge, 1999).

²¹Meredith L. Weiss, “Saliha Hassan, “Malaysian NGOs History, Legal Framework and Characteristics,” in *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs* (New York : Routledge, 2003).

in Malaysia ที่ศึกษาเกี่ยวกับพัฒนาการของกลุ่มการเมืองฝ่ายตรงข้ามกับรัฐบาลมาเลเซีย โดยมีจุดเน้นที่รูปแบบเครือข่ายการเมืองที่เป็นความร่วมมือกันระหว่างพรรคการเมืองกับเครือข่ายการเมืองภาคประชาชนเพื่อเรียกร้องความเปลี่ยนแปลงทางการเมืองจากรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปลายทศวรรษ 1990²² งานทั้งสองชิ้นนี้เป็นงานของนักวิชาการคนสำคัญที่ศึกษาเกี่ยวกับองค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียมาอย่างต่อเนื่อง งานเหล่านี้จึงเป็นพื้นฐานการทำความเข้าใจบริบททางการเมืองของมาเลเซียและขบวนการทางการเมืองอื่นๆ โดยเฉพาะการเมืองภาคประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนได้เป็นอย่างดี

หนังสือสถิติและข้อมูลทางการรายปี (Malaysia Official Year Book) ของรัฐบาลมาเลเซีย ที่จัดทำโดยกระทรวงสารสนเทศ (Department of Information Service) เอกสารชุดนี้แสดงถึงกิจกรรมและสถานการณ์ต่างๆ ในแต่ละปีของประเทศมาเลเซีย โดยเฉพาะกิจกรรมที่ขับเคลื่อนโดยหน่วยงานของรัฐบาล ซึ่งนอกจากเอกสารฉบับนี้จะช่วยสรุปความเป็นไปในแต่ละปีของประเทศมาเลเซียแล้ว ยังสะท้อนให้เห็นทัศนะของภาคราชการมาเลเซียในประเด็นต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ²³

2. เอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษากฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย
ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้เป็นตัวบทของกฎหมายและทัศนะผู้คนในมาเลเซียที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับนี้ เช่น

เอกสารทางการเมืองมาเลเซียที่สรุปตัวบท ข้อมูลและรายละเอียดของกฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น เอกสารของ The Commission of Law Revision เรื่อง Internal Security Act, 1960²⁴ ซึ่งเป็นการสรุปตัวบท เนื้อหา สาระ และพัฒนาการของการใช้กฎหมายความมั่นคง เป็นเอกสารขั้นต้นที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษาในประเด็นเกี่ยวกับกฎหมายฉบับนี้ได้เป็นอย่างดี และเอกสารของคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย (Human Rights Commission of Malaysia) เรื่อง

²²Meredith Weiss, *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change in Malaysia* (Stanford : Stanford University Press, 2006).

²³Information Department, *Malaysia Official Year Book 1996* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1996), Information Department, *Malaysia 1998* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1998), Information Department, *Malaysia 2000 Yearbook* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2000), Department of Information Service, *Malaysia Official Year Book 2001* (Kuala Lumpur : Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2001).

²⁴The Commission of Law Revision, *Internal Security Act, 1960* (Kuala Lumpur : The Commission of Law Revision, 2006).

Review of The Internal Security Act, 1960²⁵ ซึ่งเอกสารชุดนี้เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยชิ้นนี้ เพราะแสดงให้เห็นพัฒนาการของกฎหมายความมั่นคงภายใน ตั้งแต่จุดเริ่มต้นและสาเหตุที่มาของการร่างกฎหมายฉบับนี้ เนื้อหาสาระ ระเบียบปฏิบัติ กฎเกณฑ์ข้อบังคับปลีกย่อยต่างๆ และการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ เป็นต้น

เอกสารรวบรวมบทปาถกถาและเอกสารเปิดผนึกจำนวนมากของนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด จาก Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia ซึ่งเอกสารเหล่านี้เป็นเอกสารขั้นต้นที่สะท้อนให้เห็นทัศนะเรื่องกฎหมายความมั่นคงภายใน ปัญหาสิทธิมนุษยชนและมุมมองต่อองค์กรพัฒนาเอกชน จากนายกรัฐมนตรีผู้อยู่ในตำแหน่งยาวนานกว่า 2 ทศวรรษและได้ชื่อว่าเป็นผู้ที่ใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในมาอย่างต่อเนื่องตลอดเวลาที่ดำรงตำแหน่งดังกล่าว ซึ่งเอกสารเหล่านี้อาจช่วยให้เข้าใจแง่มุมจากฝ่ายอำนาจรัฐ ผู้กุมอำนาจบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ดียิ่งขึ้น²⁶ นอกจากนี้ยังมีเอกสารที่สำคัญอีกชิ้นหนึ่งคือ จดหมายของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดที่ส่งถึงบรรดาผู้นำของชาติต่างๆทั่วโลกในวาระต่างๆ ซึ่งมีจดหมายหลายฉบับที่เขียนขึ้นในวาระที่เกิดเหตุการณ์สำคัญระดับโลกหรือมีการนำเสนอประเด็นแลกเปลี่ยนทางความคิดระหว่างนายกรัฐมนตรีผู้นี้กับผู้นำของชาติอื่นๆ อาทิ จดหมายของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่เขียนถึงบรรดาผู้นำมหาอำนาจชาติตะวันตก เช่น ประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช แห่งสหรัฐอเมริกา และนายกรัฐมนตรีโทนี แบลร์ แห่งประเทศอังกฤษ หลังจากเหตุการณ์วินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา ปีค.ศ. 2001 ซึ่งจดหมายเหล่านี้มีเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจทัศนะของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นความมั่นคงและการก่อการร้าย²⁷

หนังสือของ Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood เรื่อง Strategic Culture in Asia Pacific Region งานชิ้นนี้นำเสนอภูมิหลังของแนวคิดเรื่องความมั่นคงว่าสืบเนื่องมาจากเงื่อนไขและบริบทหลายประการตั้งแต่ภูมิหลังทางประวัติศาสตร์ สภาพภูมิรัฐศาสตร์ วัฒนธรรมทางการเมือง อุดมการณ์ รวมถึงบริบททางสังคมและชนบทของแต่ละท้องถิ่น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนแล้วแต่เป็นองค์ประกอบที่มีความสำคัญต่อการสร้างกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงทั้งสิ้น จนอาจกล่าวได้ว่ารูปแบบของกฎหมายหรือนโยบายด้านความมั่นคงนั้นมีลักษณะเป็น “วัฒนธรรม”

²⁵ Human Rights Commission of Malaysia, *Review of The Internal Security Act, 1960* (Seri Kembangan : Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia, 2003).

²⁶ *Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia* (Kuala Lumpur : Dar al-Kitab al-Masri, 2004).

²⁷ Abdullah Ammad, *Dr. Mahathir's Selected Letters to World Leaders* (Kuala Lumpur : Marshall Cavendish, 2008).

รูปแบบหนึ่งของรัฐ หนังสือเล่มนี้เป็นประโยชน์ต่องานชิ้นนี้ในแง่ของการให้แนวคิดถึงความมั่นคงว่ามีได้เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นและดำรงอยู่โดยปราศจากปฏิสัมพันธ์กับเงื่อนไขและบริบทแวดล้อม ซึ่งทำให้ต้องพิจารณาการเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียโดยให้ความสำคัญกับการทำความเข้าใจบริบททางการเมืองและสังคมของมาเลเซียควบคู่ไปด้วย²⁸

เอกสารของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น งานของ Kua Kia Soong เรื่อง 445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989 ซึ่งรวบรวมมาจากรับบันทึกประจำวันของผู้เขียนขณะที่ตกเป็นผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเวลาสองปีระหว่างค.ศ. 1987 – 1989 หลังจากทีรัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายนี้จับกุมผู้มีแนวคิดตรงข้ามรัฐบาลในเหตุการณ์ปฏิบัติการลาลัง ค.ศ. 1987 เอกสารชิ้นนี้ให้ภาพการใช้ชีวิตตลอดจนสิทธิต่างๆของผู้ต้องขังคดีความมั่นคงในทัณฑสถานของรัฐ ซึ่งเป็นประโยชน์ต่อการทำความเข้าใจอำนาจอันสูงส่งของกฎหมายฉบับนี้ได้ไปอีกแง่มุมหนึ่ง²⁹

3.เอกสารที่แสดงให้เห็นบทบาทการดำเนินงานขององค์กร SUARAM เอกสารในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ คือ เอกสารเผยแพร่ขององค์กร SUARAM ซึ่งเอกสารสำคัญในกลุ่มนี้ เช่น

หนังสือของ Kua Kia Soong เรื่อง The Malaysian Civil Rights Movements ซึ่งนอกจากผู้เขียนจะเป็นนักวิชาการ นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน และนักการเมืองแล้ว ผู้เขียนยังเป็นอดีตผู้ต้องขังภายใต้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในระหว่างปี ค.ศ. 1987 - 1989 ทั้งยังเป็นสมาชิกผู้ริเริ่มก่อตั้งองค์กร SUARAM ขึ้นในปี ค.ศ. 1989 และดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการองค์กร SUARAM ในระยะหนึ่งด้วย หนังสือเล่มนี้จึงมีมุมมองที่น่าสนใจและเป็นประโยชน์หลายประการต่องานวิจัยเล่มนี้ โดยเฉพาะการสะท้อนภาพอุปสรรคหลายประการที่ขัดขวางการดำเนินงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เช่น อคติของภาครัฐ ความไม่เข้าใจกันระหว่างผู้คนหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา นอกจากนั้นเอกสารฉบับนี้ยังสะท้อนให้เห็นการที่รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวทางการเมืองของประชาชน โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่ไม่เห็นด้วยหรือต่อต้านแนวทางของรัฐบาล สิ่งที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งของหนังสือเล่มนี้ คือ มีภาคผนวกที่เป็นบันทึกของกลุ่มผู้เคลื่อนไหวทางการเมืองซึ่งถูกกวาดล้างจับกุมจากรัฐบาลมาเลเซียในช่วงปลายทศวรรษ 1980 ภายใต้ปฏิบัติการลาลัง³⁰

²⁸ ดู Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood, "Strategic Culture," in Ken Booth and Russell Trood (eds), *Strategic Culture in Asia Pacific Region* (New York : St. Martin 's Press), 1999).

²⁹ Kua Kia Soong, *445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989* (Third Edition) (Petaling Jaya : SUARAM Komunikasi, 2010).

³⁰ Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement* (Pelaling Jaya : Strategic Information Research Development, 2005).

เอกสารรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนประจำปีของประเทศมาเลเซีย (Malaysia Human Rights Report) ซึ่งองค์กร SUARAM ริเริ่มจัดทำและเผยแพร่มาตั้งแต่ปี ค.ศ.1998 จนกระทั่งถึงฉบับปัจจุบันคือรายงานประจำปี ค.ศ. 2010 รายงานประจำปีเหล่านี้สะท้อนภาพสถานการณ์ปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย และรายงานเหล่านี้ได้รับการยอมรับจากองค์กรสิทธิมนุษยชนและวงวิชาการในระดับนานาชาติว่าเป็นข้อมูลที่รายงานสถานการณ์เรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้เที่ยงตรงที่สุด เอกสารชุดนี้ยังเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการศึกษาและวิเคราะห์บทบาทขององค์กร SUARAM ในแต่ละปี โดยเฉพาะบทบาทในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย³¹

เอกสารรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีขององค์กร Human Rights Watch ซึ่งเป็นองค์กรตรวจสอบสถานการณ์สิทธิมนุษยชนระดับสากล มีรายงานตัวเลขและสถิติที่แสดงถึงปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในแต่ละปีของแต่ละประเทศทั่วโลก เอกสารชุดนี้เป็นเครื่องตรวจสอบสถานการณ์สิทธิมนุษยชนภายในมาเลเซียจากสายตาขององค์กรระดับสากลซึ่งอาจช่วยให้เข้าใจสถานการณ์ด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้รอบด้านขึ้น³²

³¹ SUARAM, *Malaysian Human Rights Report: Civil & Political Rights 1998* (Patalig Jaya : SUARAM Komunikasi, 1999). SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2000* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2000), SUARAM, *(Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi), 2002, SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2002*. (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi), 2003, SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2003* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2004), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2004* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2005), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2005* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2006), SUARAM. *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2006* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2007), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2007* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2008), SUARAM, *Malaysia : Human Rights Report Civil and Political Rights 2008* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2009), SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2009* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2010).

³² Human Rights Watch, *World Report 2000 Events of 1999* (New York : Human Rights Watch, 2000), Human Rights Watch, *World Report 2001 Events of 2000* (New York : Human Rights Watch, 2001), Human Rights Watch, *World Report 2007 Events of 2006* (New York : Human Rights Watch, 2007).

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย
2. เพื่อศึกษาพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ระหว่าง พ.ศ. 1989 – 2009
3. เพื่อศึกษาผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

กิจกรรมต่างๆเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ของการวิจัย

วัตถุประสงค์	กิจกรรมหลัก	ช่วงระยะเวลา ดำเนินการ	จำนวน วันที่ใช้	ผู้รับผิดชอบ
1. ศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย	1.1 สืบหาข้อมูลเอกสารและผลงานวิจัยทั้งหมดที่เกี่ยวข้อง	พ.ย. – ธ.ค. 52	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิษฐ์ นายวรจักร เจริญผล
	1.2 สืบหาข้อมูลและจัดเก็บข้อมูลหลักที่เกี่ยวข้องกับประเด็นการศึกษา			
	1.3 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดยขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่จากกลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิกองค์กร SUARAM และกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย	ม.ค. – ก.พ. 53	60	
2. ศึกษาความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน	2.1 สืบหาข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว	มี.ค. – เม.ย. 53	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิษฐ์ นายวรจักร เจริญผล และผู้ช่วยนักวิจัย
	2.2 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดยขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่จากกลุ่มบุคคลและหน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิกองค์กร SUARAM และกลุ่มประชาชนที่เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองในมาเลเซีย	พ.ค. – มิ.ย. 53	60	

3.ศึกษาผลทางการเมืองของ มาเลเซียอันเนื่องมาจากความ เคลื่อนไหวทางการเมืองของ องค์การ SUARAM ในการต่อต้าน กฎหมายความมั่นคงภายใน	3.1 สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ในประเด็นดังกล่าว 3.2 เก็บข้อมูลภาคสนามในพื้นที่โดย ขอความร่วมมือด้านข้อมูล และการอำนวยความสะดวกในการลงพื้นที่ จากกลุ่มบุคคลและ หน่วยงานที่เป็นกลุ่มเป้าหมาย อาทิ สมาชิ กองค์การ SUARAM และกลุ่มประชาชนที่ เกี่ยวข้องกับกฎหมายฉบับดังกล่าว อาทิ สื่อมวลชน นักการเมือง นักเคลื่อนไหว ทางการเมืองในมาเลเซีย	ก.ค.-ส.ค. 53	60	นายอภิเชษฐ กาญจนดิฐ นายวรจักร เจริญผล และผู้ช่วยนักวิจัย
---	--	--------------	----	---

ผลที่คาดว่าจะได้รับในแต่ละช่วงเวลา

เดือน	กิจกรรม (activities)	ผลที่คาดว่าจะได้รับ (outputs)
1 – 2	1. รวบรวมข้อมูลเอกสารและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง 2. สังเคราะห์และจัดเก็บข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย 3.ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัย โดยเฉพาะส่วนที่เป็นข้อมูลภูมิหลังและข้อมูลพื้นที่
3-4	1.สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2.ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต การสัมภาษณ์ เป็นรายบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร และข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
5-6	1.สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2.ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต ฝ้าติดตามการสัมภาษณ์ เป็นบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร ข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
7-8	1.สํารวจข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องในประเด็นดังกล่าว 2.ดำเนินการเก็บข้อมูลภาคสนามทั้งการสังเกต ฝ้าติดตาม การสัมภาษณ์ เป็นบุคคลและรายกลุ่ม	ได้ข้อมูลจากเอกสาร ข้อมูลจากภาคสนาม เพื่อประกอบการเขียนผลรายงานการวิจัย
9-12	เรียบเรียงสังเคราะห์และสรุปข้อมูล	รายงานการวิจัยฉบับสมบูรณ์

แนวทาง/ขั้นตอนการดำเนินงาน

1. ขั้นตอนการดำเนินงาน

การศึกษาวิจัย เรื่อง ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 -2009) จะเริ่มต้นศึกษาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับประเด็นดังกล่าวจากเอกสาร ทั้งเอกสารชั้นต้นและเอกสารชั้นรอง เช่น หนังสือ ตำรา งานวิจัย บทความ และเอกสารอื่นๆ รวมถึงสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ตามแหล่งข้อมูลต่างๆทั้งในและต่างประเทศ เช่น สำนักหอสมุดแห่งชาติ หอสมุดปรีดี พนมยงค์และหอสมุดป๋วย อึ๊งภากรณ์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ศูนย์วิทยทรัพยากร จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย สำนักหอสมุดกลาง มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร หอสมุดสาขาวังท่าพระและหอสมุดพระราชวังสนามจันทร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยทักษิณ สำนักทรัพยากรการเรียนรู้คุณหญิงหลง อรรถโกวิสุนทร มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ หอสมุดจอห์น เอฟ. เคนเนดี มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ศูนย์บรรณสารและสื่อการศึกษา มหาวิทยาลัยวลัยลักษณ์ สถานทูตและสถานกงสุลมาเลเซียประจำประเทศไทย รวมถึงหอสมุดและพิพิธภัณฑ์ในประเทศมาเลเซีย เช่น หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยแห่งมาลายา (University of Malaya) กรุงกัวลาลัมเปอร์ หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาเลเซีย (Universiti Kebangsaan) กรุงกัวลาลัมเปอร์ หอสมุดประจำมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์แห่งมาเลเซีย (Universiti Sains Malaysia) รัฐปีนัง พิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติมาเลเซีย กรุงกัวลาลัมเปอร์ ประเทศมาเลเซีย ตลอดจนฐานข้อมูลเอกสาร และภาพถ่ายต่างๆขององค์กร SUARAM เป็นต้น

หลังจากได้ข้อมูลจากเอกสารแล้วจะเริ่มค้นคว้าข้อมูลจากการลงภาคสนามด้วยการติดต่อประสานงานกับบุคคลและหน่วยงานที่จะอำนวยความสะดวกในการทำวิจัยในพื้นที่ภาคสนามในประเทศมาเลเซีย อนึ่งเพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกแก่นักวิจัย รวมทั้งเป็นการป้องกันความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นจากการสื่อสาร ในการลงพื้นที่เพื่อเก็บข้อมูลในประเทศมาเลเซีย คณะนักวิจัยจะทำการติดต่อและส่งเอกสารชี้แจงเกี่ยวกับวัตถุประสงค์ของการลงพื้นที่ให้บุคคล/หน่วยงาน/องค์กรที่ทำหน้าที่ รวมทั้งบุคคล/หน่วยงาน/องค์กรเกี่ยวข้องทราบก่อนทุกครั้ง ตลอดจนเมื่อลงพื้นที่จริงคณะนักวิจัยมีล่ามที่มีความชำนาญในการสื่อสารทั้งภาษาไทย ภาษามลายู และภาษาอังกฤษลงพื้นที่ด้วยทุกครั้ง และภายหลังจากได้รับข้อมูลที่ต้องการครบถ้วนแล้วจะนำข้อมูลที่ได้อาตรวจสอบความถูกต้อง วิเคราะห์และสังเคราะห์เพื่อนำเสนอเป็นรายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ต่อไป โดยจะทำการนำเสนอผลรายงานวิจัยที่วิเคราะห์และตีความแบบพรรณนาเชิงวิเคราะห์ (Analytical Description)

2. วิธีการเก็บข้อมูลและวิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยในประเด็นนี้จะใช้ระเบียบวิธีวิจัยในรูปแบบของงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ตามระเบียบวิธีการทางประวัติศาสตร์ (Historical Approach) ซึ่งเป็นการวิจัยโดยใช้กรอบ “มิติของเวลา” ศึกษาพัฒนาการหรือความเปลี่ยนแปลงของปรากฏการณ์ที่สำคัญ โดยเป็นการวิจัยแบบตีความ (Interpretive Research) จากข้อมูลหลักฐาน โดยเน้นการใช้ข้อมูลหลักฐานที่เป็นข้อมูลจากเอกสาร (Documentary Research) เป็นหลัก และมีการเก็บข้อมูลภาคสนาม (Field Research) โดยใช้การสัมภาษณ์จากผู้คนในพื้นที่ (Oral History) เพื่อเป็นการสอบทานข้อเท็จจริงซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการวางกรอบความคิดและเพื่อให้สามารถสะท้อนและอธิบายปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นได้อย่างถูกต้อง แม่นยำยิ่งขึ้น

3. ขอบเขตในการศึกษา

3.1 ศึกษาที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย

3.2 ศึกษาพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ระหว่าง ค.ศ. 1989 – 2009

3.3 ศึกษาผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบที่มาและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายในต่อการเมืองมาเลเซีย
2. ทราบพัฒนาการความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย ระหว่าง ค.ศ. 1989 – 2009
3. ทราบผลกระทบต่อการเมืองของมาเลเซียอันเนื่องมาจากความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน

กระบวนการผลิตต้นงานดังกล่าวออกสู่การใช้ประโยชน์

1. ตีพิมพ์และเผยแพร่รายงานวิจัยสู่หน่วยงานราชการและเอกชนที่เกี่ยวข้อง
2. สรุปเป็นบทความวิจัยออกเผยแพร่ในวารสารวิชาการระดับชาติ
3. จัดสัมมนาวิชาการเผยแพร่ผลงานวิจัยและรับฟังความคิดเห็น

บทที่ 2

ความสำคัญและความสัมพันธ์ของกฎหมายความมั่นคงภายใน ต่อการเมืองมาเลเซีย

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ความเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย (ค.ศ. 1989 -2009)” ขึ้นนี้ ไม่เพียงแต่จำเป็นต้องทำความเข้าใจบทบาทการเคลื่อนไหวขององค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้เท่านั้น หากแต่ยังจำเป็นต้องทำความเข้าใจความสำคัญและความสัมพันธ์ของกฎหมายความมั่นคงที่มีต่อการเมืองมาเลเซีย โดยเฉพาะบริบทของการเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของกฎหมายลักษณะดังกล่าวในมาเลเซีย ซึ่งการทำความเข้าใจประเด็นดังกล่าวจะเป็นพื้นฐานให้เข้าใจที่มาของการก่อตั้งองค์กร SUARAM ขึ้นเพื่อต่อต้านการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับดังกล่าวได้ดีขึ้น

ลักษณะและความสำคัญของกฎหมายความมั่นคง

กฎหมายเป็นเครื่องควบคุมพฤติกรรมของผู้คนในสังคม ซึ่งพัฒนามาจากเงื่อนไขหลายประการ เช่น ศีลธรรม ขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี และกฎเกณฑ์ข้อบังคับ เป็นต้น โดยมีเป้าหมายเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยของสังคมนั้นๆ กฎหมายจึงเป็นหนึ่งใน “ปทัสถานทางสังคม” หรือ “บรรทัดฐานทางสังคม” (social norms) ร่วมกับ “วิถีชีวิต” (folkways) และ “จารีตประเพณี” (moral) แต่กฎหมายมีลักษณะที่แตกต่างจากวิถีชีวิตและจารีตประเพณีเพราะกฎหมายจะกำเนิดขึ้นได้ในสังคมที่ประกอบไปด้วยผู้คนซึ่งมีรูปแบบความความสัมพันธ์ที่สลับซับซ้อนมากขึ้น จึงต้องมีองค์กรหรือสถาบันคอยกำกับดูแลการประพฤติตามกฎหมายอย่างเป็นกิจจะลักษณะ³³ ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับสังคมนั้นๆ ทั้งในฐานะที่กฎหมายเป็น “ผลผลิต” ของสังคมนั้นๆ ขณะเดียวกันกฎหมายอาจเปรียบได้กับ “แนวทาง” ที่สังคมร่วมกันวางไว้นำไปสู่สภาวะที่พึงประสงค์ของสังคมนั้นๆ ได้เช่นกัน

นอกจากจากสังคมแล้ว “การเมือง” ถือเป็นอีกบริบทหนึ่งที่มีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับกฎหมาย เพราะลำพังเพียงภาคส่วนของสังคมย่อมไม่สามารถสร้างสรรค์ ดูแลรักษา ควบคุมหรือแม้กระทั่งยกเลิกกฎหมายได้โดยลำพัง ทำให้สังคมยังคงจำเป็นต้องพึ่งพากระบวนการอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการจัดการดังกล่าว ในการนี้ “การเมือง” จึงเข้ามาเป็นกระบวนการสำคัญเกี่ยวกับการจัดการด้านกฎหมาย นับตั้งแต่อุดมการณ์ทางการเมืองที่สอดคล้องกับแนวคิดเบื้องต้นของ

³³ มานิตย์ จุมปา, *ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย* (กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545), หน้า 1.

กฎหมายแต่ละฉบับ จนถึงขั้นตอนการร่างกฎหมาย การควบคุมและการบังคับใช้กฎหมาย ตลอดไปจนกระทั่งการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายนั้นๆ ก็ตาม ความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดระหว่างการเมืองกับกฎหมายจึงทำให้มีการตั้งข้อสังเกตในกลุ่มนักกฎหมายบางส่วนว่า กฎหมาย คือ การเมือง (Law is Politics) และไม่ใช่สิ่งที่เป็นกลางหรือปลอดจากค่านิยม/คุณค่า³⁴

จากความสัมพันธ์อันลึกซึ้งและซับซ้อนระหว่าง สังคม การเมืองและกฎหมาย ทำให้เมื่อจำเป็นต้องกล่าวถึงหรือศึกษาเกี่ยวกับ “กฎหมาย” จึงย่อมไม่อาจจะเลยเพิกเฉยต่อการทำความเข้าใจ “สังคม” และ “การเมือง” ไปได้ โดยเฉพาะเมื่อบริบททางสังคมและการเมืองในแต่ละสถานที่และห้วงเวลาล้วนสัมพันธ์กับการเกิดขึ้น ดำรงอยู่หรือการเปลี่ยนแปลงของกฎหมายในแต่ละสถานที่และห้วงเวลาเช่นกัน ดังนั้นเมื่อต้องการทำความเข้าใจเกี่ยวกับพัฒนาการทางประวัติศาสตร์ของกฎหมายจึงจำเป็นต้องอย่างยิ่งที่จะต้องทำความเข้าใจบริบททางการเมืองและสังคมในยุคนั้นๆ ควบคู่กันไปด้วยเช่นกัน เช่น เมื่อต้องการศึกษาถึงกระบวนการบัญญัติกฎหมาย ก็ต้องทำความเข้าใจว่าผู้บัญญัติกฎหมายย่อมบัญญัติกฎหมายต่างๆ ขึ้นเพื่อแก้ไขหรือเพื่อสนับสนุนส่งเสริมสิ่งหนึ่งสิ่งใดในสถานที่และเวลานั้นๆ ด้วยเหตุนี้การศึกษาประวัติศาสตร์ของช่วงเวลาที่มีการบัญญัติกฎหมายนั้นๆ จึงช่วยให้เห็นเจตนารมณ์ของกฎหมายฉบับนั้นและเข้าใจกฎหมายฉบับนั้นดีขึ้น ทั้งนี้ยังช่วยให้ผู้อ่านหรือผู้ใช้กฎหมายนั้นๆ สามารถตีความกฎหมายได้ตามเจตนารมณ์หรือความมุ่งหมาย (Spirit) แห่งกฎหมายนั้นๆ ได้ดีขึ้นเช่นกัน³⁵

ในบรรดากฎหมายหลากหลายประเภทที่บังคับใช้กันมานานาประเทศนั้น “กฎหมายความมั่นคง” เป็นกฎหมายประเภทหนึ่งที่มีความเกี่ยวข้องสัมพันธ์กับการเมือง สังคมและความมั่นคงของรัฐอย่างค่อนข้างใกล้ชิด เนื่องจากรัฐบาลของหลายประเทศนิยมใช้กฎหมายในลักษณะนี้เป็นเครื่องมือเพื่อรักษาความมั่นคงและเสถียรภาพของรัฐและประเทศอยู่เสมอ โดยเฉพาะในยามที่ดินแดนหรือรัฐนั้นๆ ต้องเผชิญหน้ากับ “ความไม่สงบเรียบร้อย” ต่างๆ ทั้งที่เกิดขึ้นจากปัจจัยภายใน รวมถึงภัยคุกคามที่เกิดขึ้นและคุกคามมาจากภายนอกประเทศ กฎหมายความมั่นคงภายในจึงให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐเพื่อให้กระทำการใดๆ ที่สามารถขจัดปัดเป่าภาวะความไม่สงบเรียบร้อยนั้นไปได้ ด้วยที่มาเช่นนี้กฎหมายความมั่นคงจึงมักให้อำนาจแก่รัฐทั้งในด้านการควบคุมปฏิบัติการต่างๆ ในภารกิจที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคง และในขณะเดียวกันก็มีกระบวนการกฎหมายต่างๆ เพิ่มเติมเพื่อรองรับการปฏิบัติดังกล่าวและปกป้องเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องกับปฏิบัติการนั้นๆ

อย่างไรก็ตามแม้ว่ากฎหมายความมั่นคงอาจมีชื่อเรียกที่ชี้ชวนให้เข้าใจไปถึงนัยยะเรื่องของการใช้แนวทางหรือมาตรการของ “กองกำลัง” เพื่อรักษาความมั่นคงของประเทศ แต่โดย

³⁴ จรัญ โฆษณานันท์, นิติปรัชญาเชิงวิพากษ์ (กรุงเทพฯ : นิติธรรม, 2550), หน้า 3.

³⁵ หยุต แสงอุทัย, ความรู้เบื้องต้นเกี่ยวกับกฎหมายทั่วไป (กรุงเทพฯ : โพรฟรินดิง (พิมพ์ครั้งที่ 16), 2546), หน้า 57.

ข้อเท็จจริงแล้วกฎหมายความมั่นคงนั้นมิได้มีเพียงมิติเรื่องการทหารหรือการใช้กำลังเท่านั้น หากแต่ยังมีการใช้มิติทางการเมืองและมาตรการอื่นๆ เพื่อจัดการกับความมั่นคงได้อีกด้วย เช่น การควบคุม และ/หรือการแทรกแซงทางสังคมและเศรษฐกิจ เป็นต้น ภายใต้เงื่อนไขเช่นนี้ทำให้ผู้ที่ มีบทบาทสำคัญในการกำหนดและบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงจึงไม่จำเป็นต้องฝ่ายทหารหรือ ภาคส่วนด้านกองกำลังต่างๆ ของรัฐเสมอไป แต่ภาครัฐบาลหรือพลเรือนก็อาจมีส่วนร่วมใน กระบวนการดังกล่าวได้เช่นกัน และขณะเดียวกันประชาชนทั่วไปก็มีส่วนเกี่ยวข้องในฐานะที่เป็น ตัวแสดงหนึ่งในกระบวนการจัดทำและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงในดินแดนนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็น อยู่ในฐานะของผู้สนับสนุนหรือผู้คัดค้าน หรือแม้กระทั่งเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากสถานการณ์ จัดทำหรือบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวก็ตาม

จากการที่กฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงให้อำนาจอย่างสูงแก่ผู้ปฏิบัติงานจึงทำให้พบได้ใน หลายกรณี หลายวาระ และหลายสถานที่ ว่าบรรดาผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ภายใต้กฎหมายฉบับนี้อาจ พลังเหลือหรือฉวยโอกาสใช้อำนาจที่ตนได้รับหรือพึงมีจากกฎหมายฉบับนี้ล่วงละเมิดหรือคุกคาม สิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของประชาชนได้โดยง่าย ดังกรณีที่เราพบเห็นได้บ่อยครั้ง เช่น การตรวจ ค้นบ้านเรือนในยามวิกาล การควบคุมตัวผู้ต้องสงสัย การทำร้ายพลเรือนผู้บริสุทธิ์ การอาชญา ทรัพย์สิน ฯลฯ อย่างไรก็ตามผู้ที่ปฏิบัติหน้าที่ตามกฎหมายความมั่นคงมักไม่ต้องรับผิดชอบต่อ การปฏิบัติหน้าที่ของตนภายใต้อำนาจของกฎหมายเหล่านี้ เพราะกฎหมายเหล่านี้มักระบุบท เฉพาะกาลที่คุ้มครองหรือนิรโทษกรรมให้แก่ผู้ที่เคยบังคับใช้หรือปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายเหล่านี้ ยิ่งไปกว่านั้นยังพบว่า การบังคับใช้กฎหมายเหล่านี้ยังสามารถทำได้โดยง่ายในหลายประเทศ โดยเฉพาะในประเทศซึ่งระบบการตรวจสอบและถ่วงดุลการใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จาก หน่วยงานของรัฐและจากภาคประชาชนยังมีอยู่ไม่มากหรือไม่มีประสิทธิภาพมากนัก ดังนั้น สิ่งสำคัญที่พึงระมัดระวังอย่างยิ่งประการหนึ่งสำหรับแต่ละประเทศที่เลือกบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ คือ การสร้างความสมดุลระหว่างประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน ความเป็นธรรมและความโปร่งใส กับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องนั่นเอง

ความเป็นมาของกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคงในมาเลเซีย

สำหรับผู้สนใจเรื่องราวเกี่ยวกับการจัดทำ การบังคับใช้และการดำรงอยู่ของกฎหมาย ความมั่นคงของประเทศต่างๆ นั้น ประเทศมาเลเซียนับเป็นตัวอย่างที่น่าสนใจต่อการศึกษาและทำ ความเข้าใจในประเด็นเหล่านั้น เพราะในรอบหลายทศวรรษที่ผ่านมา รัฐบาลมาเลเซียนิยมใช้ กฎหมายฉบับนี้เพื่อป้องกัน จัปกุมหรือคุมขังกับผู้เคลื่อนไหวทางการเมืองโดยเฉพาะกลุ่มที่รัฐบาล มาเลเซียตั้งข้อกล่าวหาว่าเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศมาอย่างต่อเนื่อง ขณะเดียวกันในอีกด้านหนึ่งกลับมีเรื่องราวของชาวมาเลเซียบางส่วนที่เคลื่อนไหวทางการเมือง

เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ปรากฏออกมาเป็นระยะๆ เช่นเดียวกัน

กฎหมายความมั่นคงของประเทศมาเลเซียฉบับที่รู้จักกันดีและได้รับการวิพากษ์วิจารณ์จากหลายฝ่าย คือ กฎหมายความมั่นคงภายใน ฉบับปี ค.ศ. 1960 ซึ่งถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นกฎหมายความมั่นคงโดยตรงฉบับแรกของมาเลเซีย แต่ดังที่ได้กล่าวไปข้างต้นแล้วว่ากฎหมายด้านความมั่นคงนั้นก่อกำเนิดขึ้นโดยสัมพันธ์กับเงื่อนไขและบริบท รวมทั้งประสบการณ์ทางประวัติศาสตร์ของสังคมมาเลเซีย และปัจจัยแวดล้อมอื่นๆ ในเวลานั้นๆ อีกจำนวนมาก ทั้งยังมีการสืบทอดต่อเนื่องกันของอุดมการณ์ ความเชื่อและคุณค่าของสิ่งเหล่านี้จนทำให้กฎหมายและนโยบายด้านความมั่นคงมีลักษณะเป็นวัฒนธรรมประการหนึ่งของรัฐ ดังนั้นกฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้จึงเป็นทั้งผลผลิตของบริบทในสังคมมาเลเซียขณะนั้น รวมทั้งได้รับอิทธิพลจากคุณค่า ค่านิยมและความเชื่อในเรื่องความมั่นคงในสังคมมาเลเซียหลายประการที่สืบทอดกันมาในสังคมมาเลเซียเช่นกัน

นอกจากกฎหมายความมั่นคงภายใน ค.ศ. 1960 นี้จะสะท้อนให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างกฎหมายฉบับนี้กับบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ในมาเลเซียในแต่ละยุคสมัยแล้ว ในขณะเดียวกันกฎหมายความมั่นคงฉบับนี้ยังสะท้อนให้เห็นการผสมผสานแนวคิดของโลกยุคสมัยใหม่ (Modern Era) กับแนวคิดของโลกยุคจารีตนิยม (Traditional Era) ของดินแดนแห่งนี้เข้าด้วยกันอย่างน่าสนใจ ดังปรากฏว่ากระบวนการนิติบัญญัติ และอุดมการณ์ต่างที่ปรากฏในกฎหมายฉบับนี้ เช่น อุดมการณ์เรื่องรัฐสมัยใหม่ ที่สะท้อนให้เห็นว่าเป็นแนวคิดสำคัญที่ก่อกำเนิดขึ้นในโลกยุค “สมัยใหม่” แต่ขณะเดียวกันก็ยังคงมีแนวคิดแบบ “จารีตนิยม” บางประการที่ยังคงดำรงอยู่ควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะแนวคิดเรื่องความจงรักภักดีต่อรัฐหรือต่อผู้นำของรัฐ ซึ่งสิ่งเหล่านี้สะท้อนให้เห็นได้ชัดเมื่อพิจารณาจากทัศนะทางการเมืองบางประการของชนชั้นปกครองมาเลเซีย ซึ่งเป็นกลุ่มคนที่มีบทบาทสำคัญในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มาโดยตลอด

การผสมผสานของแนวคิดดังที่กล่าวไปข้างต้นสะท้อนให้เห็นได้จากการที่กฎหมายฉบับนี้เกิดขึ้นได้โดยกระบวนการทางนิติบัญญัติสมัยใหม่ในยุคที่มลายาตกเป็นอาณานิคมของอังกฤษ โดยในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลอังกฤษได้พยายามปรับปรุงและพัฒนาระบบกฎหมายต่างๆ ของมลายาขึ้นใหม่อย่างเร่งด่วนเพื่อให้สอดคล้องกับค่านิยมรวมถึงกระบวนการทางกฎหมายและการเมืองการปกครองของอังกฤษ ซึ่งกระบวนการเช่นนี้ได้รับอิทธิพลโดยตรงจากแนวคิดเรื่องความเป็นสมัยใหม่ (Modernization) และการทำให้เป็นตะวันตก (Westernization) ที่ทรงอิทธิพลและแพร่หลายไปทั่วโลกในขณะนั้น ทั้งนี้ในช่วงเวลาดังกล่าวรัฐบาลอังกฤษได้ร่างและบังคับใช้กฎหมายใหม่ๆ ขึ้นบังคับใช้ในมลายาเป็นจำนวนมาก ซึ่งรวมถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับความมั่นคง

หลายฉบับ เนื่องจากตลอดระยะเวลาที่อังกฤษปกครองดินแดนมลายานั้นต้องเผชิญกับปัญหาภัยคุกคามความมั่นคงหลายประการ เช่น ขบวนการโจรสลัดในบริเวณช่องแคบมะละกาที่คอยดักลั่นเรือสินค้านานาชาติและคุกคามผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจของอังกฤษ ขบวนการหรือสมาคมลับของกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ที่เข้ามาประกอบอาชีพในมลายาและบางส่วนมีพฤติกรรมที่ผิดกฎหมาย รวมถึงบรรดาชาวพื้นเมืองบางกลุ่มที่ต่อต้านระบบอาณานิคม เป็นต้น ซึ่งพฤติกรรมทั้งหลายเหล่านี้เป็นอุปสรรคต่อความมั่นคงทางเศรษฐกิจและการเมืองของรัฐบาลอาณานิคมภาวะเช่นนี้ทำให้รัฐบาลอังกฤษประกาศบังคับใช้กฎหมายบางฉบับ เช่น พระราชบัญญัติว่าด้วยการตั้งถิ่นฐาน ค.ศ.1933 (Restrict Residence Enactment, 1933) เพื่อควบคุมการโยกย้ายผู้คนและการตั้งชุมชนใหม่ พระราชบัญญัติว่าด้วยการกบฏ ค.ศ.1948 (Sedition Act, 1948) เพื่อยับยั้งการขยายตัวของขบวนการคอมมิวนิสต์และขบวนการต่อต้านรัฐบาล เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามกฎหมายเหล่านี้ยังคงมิได้ให้อำนาจอย่างสูงแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อจัดการกับ “ความไม่สงบเรียบร้อย” โดยเฉพาะเมื่อเปรียบเทียบกับกฎหมายความมั่นคงของ มลายา/มาเลเซียในยุคต่อมาซึ่งให้อำนาจอย่างสูงแก่เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติการ

อย่างไรก็ตามเนื่องจากก่อนการเข้ามาของเจ้าอาณานิคมที่นดินแดนมลายามีการก่อตั้งถิ่นฐานของผู้คนและชุมชนซึ่งมีความรุ่งเรืองทางการค้าและการเมืองการปกครองที่ยาวนานมาตั้งแต่ยุคจารีตนิยมเช่นกัน ซึ่งตลอดระยะเวลาเหล่านั้นผู้คนในดินแดนแห่งนี้ได้สร้างสรรค์และสั่งสมความคิด ความเชื่อและค่านิยมต่างๆ ขึ้นมาเป็นจำนวนมากเช่นกัน ดังนั้นถึงแม้ว่าก่อนการเข้ามาของโลกตะวันตกที่นดินแดนมลายามีได้มีกระบวนการนิติบัญญัติหรือมีกฎหมายความมั่นคงที่มีลักษณะและความหมายตามแบบกฎหมายความมั่นคงที่มีอยู่ในปัจจุบันโดยตรงก็ตาม แต่ในดินแดนมลายาในยุคจารีตนิยมก็มีกฎหมายหรือขนบธรรมเนียมบางประการที่กำหนดขึ้นเพื่อป้องกันควบคุมหรือลงโทษผู้ที่คิดหรือกระทำการอันอาจส่งผลต่อความมั่นคงของรัฐเช่นกัน ซึ่งโดยส่วนใหญ่แล้วมักมุ่งเน้นที่ความภักดีต่อองค์สุลต่านผู้ปกครองดินแดนเป็นสำคัญ โดยกฎหมายเช่นนี้เป็นการผสมผสานกันระหว่างความเชื่อพื้นเมือง จารีตของราชสำนักและหลักการของศาสนาต่างๆ³⁶ ทั้งนี้บทลงโทษต่อผู้กระทำผิดในกรณีเช่นนี้มีทั้งการลงทัณฑ์อาญา และมีความเชื่อทางสังคมว่าจะต้องได้รับโทษหรือได้รับการประณามตามคติความเชื่อทางศาสนาและประเพณีนิยม³⁷ ด้วยเหตุนี้แม้ว่ากฎหมายในยุคจารีตนิยมอาจมีลักษณะ รูปแบบและอุดมการณ์ที่แตกต่าง

³⁶ดูรายละเอียดพัฒนาการด้านกฎหมายของมาเลเซียก่อนสมัยอาณานิคม ใน R.H. Hickling, “The Origins of Malaysia Law,” in *Essay in Malaysian Law* (Selangor: Pelanduk Publication, 1991).

³⁷สุลีพร วิรุณหะ, *บุหงารายา ประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่าของชาวมลายู* (กรุงเทพฯ: ศักติโสภาคการพิมพ์, 2551), หน้า 43, Datuk Zainal Abidin bin Abdul Wahid, “Power and Authority in Melaka Sultanate:

ไปจากกฎหมายความมั่นคงที่รับรู้กันในปัจจุบันหลายประการ แต่ความคิด ความเชื่อหรือค่านิยม บางประการเกี่ยวกับความมั่นคงที่สืบทอดกันมาในยุคราชาธิปไตยจึงยังคงหลงเหลือมรดกมาถึง สังคมมาเลเซียปัจจุบันไม่น้อยเช่นกัน โดยเฉพาะการที่บรรดาชนชั้นนำทางการเมืองของมาเลเซียผู้มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ในปัจจุบันที่มองว่ากฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องมือสำคัญที่ใช้เพื่อ ปกป้องความมั่นคงของประเทศและเสถียรภาพของรัฐบาล และมักจะนำเอาประเด็นพิพาททางศีลธรรมหรือการลงทัณฑ์ทางสังคม หรือทัศนคติแบบจารีตนิยมบางประการมาใช้ควบคู่กันกับ กฎหมายฉบับนี้ เช่น กรณีที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน จับกุมนายอันวาริ อิบราฮิม อดีตรองนายกรัฐมนตรีในข้อหาทุจริตในหน้าที่และมีพฤติกรรม รักร่วมเพศ ซึ่งในประเด็นหลังอาจเป็นความผิดในแง่จารีตสังคมของชาวมลายูมุสลิมแต่มิใช่ ความผิดต่อความมั่นคงของชาติแต่อย่างใด รวมถึงการที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เคยใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้จับกุมบรรดาเจ้าหน้าที่ขององค์กรพัฒนาเอกชนที่เคลื่อนไหวคัดค้าน โครงการพัฒนาของรัฐบาลที่กระทบต่อชีวิตของผู้อยู่ในพื้นที่ต่างๆ ของมาเลเซีย ซึ่งนายแพทย์ มหาเธร์ โมฮัมหมัด มักกล่าวเน้นย้ำในที่สาธารณะเสมอว่าคนเหล่านี้เป็นผู้ทำลายหรือทรยศ ต่อชาติ เป็นต้น³⁸

การที่กฎหมายหรือกฎจารีตดั้งเดิมของดินแดนมลายาเคยมีพลังอย่างยิ่งต่อผู้คนใน ดินแดนแห่งนี้มาอย่างยาวนาน ทำให้แนวคิดเช่นนี้ฝังรากลึกและมีอิทธิพลที่ลึกซึ้งต่อสังคมมาลายา/ มาเลเซีย แม้แต่พลังของของเจ้าอาณานิคมที่นำพาค่านิยม โลกทัศน์และกระบวนการใหม่ๆ เกี่ยวกับกฎหมายตามขนบของโลกตะวันตกมาสู่ดินแดนแห่งนี้ก็ยังไม่อำนาจเพียงพอที่จะลบล้าง แนวคิดเรื่องความมั่นคงบางประการที่ฝังรากลึกมายาวนานในดินแดนแห่งนี้ไปได้ ยิ่งกว่านั้น กฎหมายสมัยใหม่ตามแนวทางตะวันตกเหล่านี้ยังมีข้อด้อยบางประการ โดยเฉพาะเมื่อ เจ้าอาณานิคมอังกฤษนำพาแรงงานต่างด้าวจำนวนมากเข้ามาตั้งถิ่นฐานในดินแดนมลายากระทั่ง ดินแดนแห่งนี้มีสภาพพหุสังคมหรือสังคมอันประกอบไปด้วยผู้คนที่มีความหลากหลายทางเชื้อชาติ ภาษา ศาสนา ฯลฯ ก็ยิ่งเป็นเรื่องยากที่รัฐบาลมลายา/มาเลเซียจะสามารถนิยามความหมายเรื่อง ความมั่นคงในแบบแผนสำเร็จรูปอันเป็นที่ยอมรับร่วมกันในหมู่ผู้คนทุกเชื้อชาติได้³⁹ ลักษณะเช่นนี้ จึงยิ่งทำให้วัฒนธรรมความมั่นคงดั้งเดิมในดินแดนแห่งนี้ยังคงมีพลังต่อผู้คนโดยเฉพาะชาวมลายู ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่และเป็นชนชั้นนำทางการเมืองของประเทศ เพราะคนเหล่านี้ยังคงยอมรับ

The Traditional View,” in Kernial Singh Sindhu and Paul Wheatley (eds), *Melaka: The Transformation of A Malay Capital C.1400-1980* (Kuala Lumpur: Oxford University Press, 1983), pp. 103-104.

³⁸ R.S.Milne and Diane K. Mauzy, *Malaysian Politics under Mahathir*, 104 - 105.

³⁹ Chandran Jeshuran, “Malaysia: the Delayed Birth of Strategic Culture” in Ken Booth and Russell Trood (eds), *Strategic Culture in Asia Pacific Region*, p. 225.

ยึดถือหรือพึ่งพาวัฒนธรรมทางการเมืองแบบจารีตนิยมที่ไม่ปรากฏเป็นลายลักษณ์อักษรในตัวบทกฎหมายมาใช้ควบคู่กับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นกฎหมายสมัยใหม่เพื่อควบคุมความประพฤติของผู้คนในประเทศนั่นเอง

เมื่อพิจารณากฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความมั่นคงที่เคยบังคับใช้ในมลายาแล้ว อาจกล่าวได้ว่ากฎหมายฉบับแรกสุดซึ่งให้อำนาจแก่ผู้ปฏิบัติงานอย่างสูงและมีความสำคัญต่อการรักษาความมั่นคงของมลายา/มาเลเซียเป็นระยะเวลานานนับตั้งแต่ในยุคอาณานิคมมาจนถึงช่วงต้นของการได้รับเอกราช และเป็นกฎหมายที่มีผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของผู้คนในมลายามากที่สุดคือ “พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉิน” (Emergency Regulations Ordinance: ERO) ซึ่งเซอร์ เอ็ดเวิร์ด เจนท์ (Sir Edward Gent) ข้าหลวงใหญ่อังกฤษประจำมลายาประกาศใช้เมื่อวันที่ 18 มิถุนายน ค.ศ. 1948 การประกาศภาวะฉุกเฉินเป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่พรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาเริ่มใช้แนวทางการต่อสู้ด้วยอาวุธเพื่อเรียกร้องอำนาจอิสระ โดยเฉพาะเมื่อ จิน เป็ง (Chin Peng) ก้าวขึ้นดำรงตำแหน่งเลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาแทนที่ไล เต็ก (Lai Teck) ในปี ค.ศ. 1947 และเริ่มมีนโยบายใช้กำลังอาวุธต่อสู้กับเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงในมลายาบ่อยครั้งขึ้น และในที่สุดเมื่อเกิดเหตุการณ์ลอบสังหารนักธุรกิจชาวยุโรปในมลายาจำนวน 3 คน ในวันที่ 16 มิถุนายน ค.ศ. 1948 รัฐบาลอาณานิคมจึงจำเป็นต้องประกาศภาวะฉุกเฉินดังกล่าว ทั้งนี้พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉินมีวัตถุประสงค์สำคัญ คือ เพื่อให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐสามารถใช้อำนาจอย่างเต็มที่จับกุมเพื่อคุมขังและปราบปรามผู้ที่มีส่วนร่วมกับขบวนการคอมมิวนิสต์ในมลายา ผลจากพระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ทำให้มลายา/มาเลเซียอยู่ใน “ภาวะฉุกเฉิน” ระหว่างปี ค.ศ. 1948 - 1960⁴⁰

การประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาภาวะฉุกเฉินนำมาสู่ปฏิบัติการเพื่อรักษาความมั่นคงหลายประการ ทั้งปฏิบัติการทางการทหารและปฏิบัติการทางด้านการเมือง สำหรับปฏิบัติการทางทหารนั้นมีการใช้กองกำลังผสมระหว่างทหารจากอังกฤษ ออสเตรเลียและทหารพื้นเมืองชาวมลายู ทั้งนี้ยังรวมถึงการเพิ่มจำนวนตำรวจและพัฒนากองกำลังคุ้มครองหมู่บ้าน (Village Guards) เป็นจำนวนมาก ในขณะที่งานทางการเมืองนั้นเน้นการ “ควบคุมประชาชน” ด้วยการใช้กลวิธียึดครอง “หัวใจและจิตใจ” (hearts and minds) ซึ่งมีวิธีการต่างๆ เช่น การสร้างที่อยู่ใหม่ให้แก่ประชาชนโดยให้ความช่วยเหลือเพิ่มเติมในเรื่องระบบสาธารณูปโภคและการประกอบอาชีพ ทั้งนี้ต้องพยายามตัดความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนในมลายาออกจากขบวนการคอมมิวนิสต์เพื่อมิให้ประชาชนสนับสนุนหรือช่วยเหลือกิจการต่างๆ ของพรรคคอมมิวนิสต์⁴¹ กฎหมายฉบับนี้นำมาซึ่ง

⁴⁰Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya, *A History of Malaysia*, p. 271.

⁴¹Richard Stubbs, *Hearts and Minds in Guerilla Warfare: The Malayan Emergency 1948 - 1960* (Singapore: Oxford University Press, 1989).

การระดมสรรพกำลังและสรรพอาวุธแก่ฝ่ายรัฐบาลอย่างขนานใหญ่ เช่น ในเดือนมกราคม ค.ศ. 1949 มีการเพิ่มจำนวนตำรวจจากที่มีอยู่เดิม 9,000 คนเป็น 13,000 คนและมีตำรวจพิเศษที่ทำงานไม่เต็มเวลา (Part-Time police, Special Constables) เป็นจำนวนกว่า 33,000 คนขณะที่รัฐบาลอังกฤษส่งกองกำลังของตนมายังมลายา 3 กองพัน และหนึ่งกองร้อยสรรพอาวุธ (An Armoured Car Squadron)⁴² และส่งกองกำลังรบพิเศษจากราชนาวีอังกฤษอีกหนึ่งกองพัน รวมถึงส่งเครื่องบินรบหนึ่งฝูงมาจากฮ่องกงเข้ามาปฏิบัติการในมลายาเมื่อต้นปี ค.ศ. 1950 เป็นต้น⁴³

อย่างไรก็ตามปฏิบัติการต่างๆ ภายใต้อำนาจอันสูงส่งของกฎหมายฉบับนี้นำมาสู่การตั้งข้อสังเกตเรื่องการใช้ความรุนแรงจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐ โดยเฉพาะในระยะแรกของการประกาศภาวะฉุกเฉิน ซึ่งรัฐบาลยังคงไม่มีความพร้อมหรือแนวทางที่ชัดเจนต่อการรับมือกับขบวนการคอมมิวนิสต์มากนัก ทำให้ภารกิจทางการทหารในบางครั้งคราเป็นไปด้วยความรุนแรงหรือยั่วยุให้เกิดความรุนแรงจนกระทั่งคุกคามต่อชีวิตและความเป็นอยู่ของพลเรือนจนเกินพอดี เช่น การที่ทหารอังกฤษสังหารหมู่ชาวจีนจำนวน 24 คน ในเขตบาตัง กาลิ (Batang Kali) ในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1948 ซึ่งมีผู้เปรียบเทียบเหตุการณ์นี้กับการที่ทหารอเมริกันสังหารหมู่ชาวเวียดนามที่หมู่บ้านมาย ไล (My Lai) ในช่วงสงครามเวียดนาม อย่างไรก็ตามรัฐบาลมาเลเซียเก็บข้อมูลหลักฐานกรณีหมู่บ้านบาตัง กาลิ ไว้เป็นความลับและเพิ่งเปิดเผยเรื่องราวดังกล่าวออกสู่สาธารณชนเมื่อเวลาอย่างเข้าสู่ช่วงทศวรรษที่ 1960 ไปแล้ว⁴⁴ ทั้งนี้ในเวลาดังกล่าวยังมีการตั้ง “ค่าหัว” บรรดาสมาชิกของกองกำลังคอมมิวนิสต์ทั้งการ “จับตาย” และ “จับเป็น” ซึ่งผู้ที่มี “ค่าหัว” สูงที่สุด คือ จิน เบ็ง เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายา ซึ่งมีค่าหัวราว 60,000 เหรียญ ทั้งนี้ต่อมาหลังจากนั้นไม่นานมีการโหมจับกุมผู้ต้องสงสัยว่าเป็นแนวร่วมหรือเป็นสมาชิกพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาเป็นจำนวนมาก และเพียงในปลาย ค.ศ. 1948 ก็พบว่ามีการใช้อำนาจฉบับนี้จับกุมผู้คนเป็นจำนวนถึง 1,779 คน⁴⁵ และในวันที่ 30 พฤศจิกายน ค.ศ. 1950 ก็มีตัวเลขระบุ

⁴²Karl Hack, *Defence and Decolonisation in Southeast Asia Britain, Malaya and Singapore 1941-68* (Richmond Surrey : Curzon Press, 2001), p.117.

⁴³Ibid, p.119.

⁴⁴Lt Col (R) Mohd Azzam Mohd Hanif Ghows, *The Malayan Emergency Revisited 1948-1960* (Kuala Lumpur: AMR Holding, 2006), p. 55, Karl Hack, *Defence and Decolonisation in Southeast Asia Britain, Malaya and Singapore 1941-68*, p.118.

⁴⁵Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya, *A History of Malaysia*, p. 271.

ว่าเจ้าหน้าที่รัฐบาลมลายาสังหารผู้ก่อความไม่สงบไปแล้วถึง 1,555 ราย⁴⁶ นอกจากนี้ยังรวมถึงการอ้างอำนาจของกฎหมายฉบับนี้เพื่อการเนรเทศ การทรมานและการเผาหมู่บ้านที่ต้องสงสัยว่าเป็นแนวร่วมของคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าการปฏิบัติการอย่างรุนแรงเช่นนี้กลับมีผลในอีกด้านหนึ่งคือทำให้ผู้คนในมลายา โดยเฉพาะชาวจีนบางส่วนไม่พอใจในปฏิบัติการดังกล่าวของรัฐบาลและเริ่มหันไปเข้าร่วมกับขบวนการคอมมิวนิสต์มากขึ้น

ภายใต้การระดมสรรพกำลัง สรรพอาวุธและงบประมาณจำนวนมากทั้งจากรัฐบาลอังกฤษ รวมทั้งจากชาติพันธมิตรในเครือจักรภพอังกฤษ และกองกำลังชาวพื้นเมืองอย่างต่อเนื่องยาวนาน ทำให้ในเวลาต่อมากองกำลังฝ่ายรัฐค่อยๆ รุกไล่กองกำลังของพรรคคอมมิวนิสต์ให้ค่อยๆ ล่าถอยไปเป็นระยะๆ และในราวกลางปี ค.ศ. 1953 ก็สามารถผลักดันให้กองกำลังคอมมิวนิสต์มลายาต้องย้ายฐานที่มั่นจากเขตเบตง (Bentong) รัฐปาหังไปยังชายแดนทางเหนือของมลายาในเขตรอยต่อกับอำเภอเบตง จังหวัดยะลา รวมถึงพื้นที่บริเวณแนวตะเข็บชายแดนระหว่างมลายากับประเทศไทย และหลังจากนั้นเป็นต้นมากองกำลังพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาแทบไม่สามารถสร้างฐานที่มั่นขนาดใหญ่ของตนในพื้นที่ตอนกลางของประเทศได้อีกเลย ต่อมาหลังจากอังกฤษมอบอิสระภาพคืนให้แก่มลายาในปี ค.ศ. 1957 รัฐบาลมลายายังคงรักษาสถานะของภาวะฉุกเฉินเอาไว้ จนกระทั่งเมื่อรัฐบาลมลายาเห็นว่าภัยคุกคามความมั่นคงของรัฐอันเนื่องมาจากการดำเนินงานของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาลดน้อยลง รัฐบาลมลายาจึงตัดสินใจประกาศยกเลิกภาวะฉุกเฉินในวันที่ 31 กรกฎาคม ค.ศ. 1960

ถึงแม้ว่าการยกเลิกประกาศภาวะฉุกเฉินอาจแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมลายาเริ่มคลายความวิตกกังวลที่มาจากภัยคุกคามของขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมลายาลงไป แต่รัฐบาลมลายาในขณะนั้นก็ได้เพิกเฉยต่อประเด็นปัญหาเรื่องความมั่นคงของชาติ ดังเห็นได้ว่าในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 1960 ซึ่งเป็นเวลาเพียงหนึ่งวันหลังจากการยุติภาวะฉุกเฉินรัฐบาลมลายาได้ประกาศใช้ “กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Internal Security Act : ISA) เพื่อเป็นเครื่องมือรักษาความมั่นคงของประเทศ โดยระบุถึงวัตถุประสงค์ของการร่างและการประกาศบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไว้อย่างเป็นทางการว่า

⁴⁶Karl Hack, *Defence and Decolonisation in Southeast Asia Britain, Malaya and Singapore 1941-68*, p. 122.

“...กฎหมายฉบับนี้มีขึ้นเพื่อความมั่นคงภายในของมาเลเซีย⁴⁷ เพื่อป้องกันการคุกคาม เพื่อป้องกันความพยายามล้มล้างระบบการปกครอง เพื่อยังยั้งความพยายามของบุคคลหรือองค์กรใดๆ ก็ตาม ที่จะก่อความรุนแรงและก่อให้เกิดความเสียหายต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชนในมาเลเซีย...”⁴⁸

ขณะที่คณะรัฐมนตรีและแกนนำรัฐบาลมลายาในขณะนั้นคาดหวังกันว่ากฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้มีประสิทธิภาพและความเหมาะสมที่จะใช้เพื่อรักษาความมั่นคงของดินแดนแห่งนี้สืบต่อไป ดังสะท้อนจากถ้อยแถลงของ ตุนอับดุล ราซัค (Tun Abdul Razak) รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นที่กล่าวหลังจากการประกาศใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวได้เพียงไม่นานว่า

“...ท่านนายกรัฐมนตรี คณะรัฐบาลรวมถึงข้าพเจ้าเองตระหนักดีว่าสถานการณ์ภาวะฉุกเฉินสิ้นสุดลงแล้ว แต่พวกเราไม่อาจไว้วางใจต่อขบวนการก่อความไม่สงบที่ยังคงเคลื่อนไหวอยู่ตามแนวชายแดนของเราได้ จึงเป็นเหตุผลที่เราต้องมีกฎหมายความมั่นคงภายใน ทั้งนี้ด้วยเหตุผลสำคัญสองประการ ประการแรก คือ เพื่อต่อต้านการบ่อนทำลายประเทศชาติของเรา ประการที่สอง คือ เพื่อตอบโต้ขบวนการก่อการร้ายตามแนวชายแดน...”⁴⁹

ประเด็นวิเคราะห์ตัวบทของกฎหมายความมั่นคงภายใน ค.ศ. 1960

การที่รัฐบาลมลายาในช่วงปี ค.ศ. 1960 ประกาศบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ ตลอดจนการที่รัฐบาลมาเลเซียในยุคต่อมายังคงใช้กฎหมายฉบับนี้มาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งปัจจุบันแสดงให้เห็นถึงความเชื่อมโยงอย่างมีนัยสำคัญระหว่างกฎหมายฉบับนี้กับบริบททางการเมืองและสังคมของมลายา/มาเลเซีย ดังนั้นจึงจำเป็นต้องทำความเข้าใจประเด็นและตัว

⁴⁷ เมื่อแรกประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ในปี ค.ศ. 1960 ตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ใช้คำว่ามลายาตามชื่อประเทศสหพันธรัฐมลายา แต่ต่อมามีการเปลี่ยนแปลงชื่อประเทศเป็นมาเลเซียในปี ค.ศ. 1963 เปลี่ยนมาใช้คำว่ามาเลเซีย - ผู้วิจัย

⁴⁸The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, p.9.

⁴⁹Human Rights Commission of Malaysia, *Review of The Internal Security Act, 1960*, p.3.

บทที่สำคัญบางประการของกฎหมายฉบับดังกล่าวเสียก่อน เพื่อเป็นพื้นฐานให้สามารถเข้าใจความเชื่อมโยงดังกล่าวข้างต้น และเพื่อนำไปสู่การทำความเข้าใจการเคลื่อนไหวทางการเมืองของผู้คนซึ่งต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ต่อไปในที่สุด

กฎหมายความมั่นคงภายใน ฉบับ ค.ศ. 1960 มีเนื้อหาที่สำคัญทั้งสิ้น 4 หมวด ดังนี้ หมวดที่ 1 หมวดเบื้องต้น (Preliminary) หมวดที่ 2 บทบัญญัติทั่วไปว่าด้วยความมั่นคงภายใน (General Provisions Relating to Internal Security) หมวดที่ 3 กำหนดพิเศษว่าด้วยพื้นที่ความมั่นคง (Special Provisions Relation to Security Areas) หมวด 4 ข้อกำหนดเบ็ดเตล็ด (Miscellaneous Provisions) ทั้งนี้แต่ละหมวดยังแบ่งย่อยเป็นหมู่ย่อยๆ ซึ่งแบ่งย่อยลงได้ทั้งสิ้น 85 มาตรา ซึ่งตัวบทของกฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้สะท้อนให้เห็นสิ่งที่น่าสนใจหลายประการ ซึ่งในที่นี้พบว่าประเด็นสำคัญที่น่าสนใจ 4 ประเด็น คือ คำนิยามของรัฐเรื่องความมั่นคงและภัยคุกคาม การให้อำนาจปฏิบัติงานแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐ ภาวะความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงานและปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน

ประเด็นแรก คำนิยามของรัฐเรื่องความมั่นคงและภัยคุกคาม ตัวบทของกฎหมายฉบับนี้มีได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า “ความมั่นคง” คืออะไร แม้กระทั่งในมาตราที่ 2 ซึ่งเป็นการนิยามคำศัพท์ต่างๆ ที่ใช้ในกฎหมายฉบับนี้ก็ไม่ได้ระบุถึงคำว่า ความมั่นคง (security) แต่อย่างใด⁵⁰ และถึงแม้ว่ากฎหมายฉบับนี้มีได้ระบุไว้โดยตรงว่า “ความมั่นคง” มีความหมายที่แน่ชัดว่าอย่างไร แต่ยังมีข้อความที่กล่าวไว้อย่างกว้างๆ เพื่อชี้ชวนให้เห็นว่า “ภัยต่อความมั่นคง” หมายถึงการกระทำใดๆ ที่คุกคามต่อความสงบสุข ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ตลอดจนความสงบเรียบร้อยของระเบียบสาธารณะต่างๆ และความเป็นเอกภาพระหว่างประชาชนกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ที่อาศัยอยู่ร่วมกันในมาเลเซีย เป็นต้น ลักษณะของข้อความกว้างๆ เช่นนี้ทำให้ “ความมั่นคง” ในที่นี้นำไปสู่การตีความได้อย่างหลากหลาย อย่างไรก็ดีในที่สุดแล้วผู้ที่มีสิทธิตีความว่าสิ่งใดคือ “ความมั่นคง” หรือ “ความไม่มั่นคง” คือ รัฐบาลมาเลเซียนั่นเอง ลักษณะเช่นนี้ทำให้รัฐบาลมาเลเซียสามารถตีความและบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้อย่างกว้างขวาง ซึ่งการตีความได้อย่างกว้างขวางเช่นนี้ย่อมมีผลกระทบต่อผู้คนจำนวนมากในอนาคตดังจะได้อภิปรายประเด็นนี้ต่อไปข้างหน้า ซึ่งมีถ้อยคำที่น่าสนใจของตัวบทในส่วนนี้ เช่น

“...มาตราที่ 22 ห้ามมิให้พิมพ์และ/หรือจัดจำหน่าย เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหาช่วยุให้เกิดความรุนแรง ส่งเสริมหรือแนะนำให้ฝ่าฝืน ขัดขึ้นไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือชวนให้ทำลายสันติสุข

⁵⁰The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 9-13.

หรือก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นปรีกษะระหว่างประชากรที่มีความแตกต่างกัน
ในด้านเชื้อชาติและชนชั้น วรรณะ หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อ
ผลประโยชน์ของประเทศ ระเบียบสาธารณะหรือความมั่นคงของประเทศ
มาเลเซีย...”⁵¹ (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

“...มาตราที่ 41 A. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
พิจารณาแล้วว่าบุคคลใดมีแนวคิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศ
มาเลเซีย ก็ห้ามมิให้หน่วยงานใดๆ ของรัฐบาลและเอกชนรับบุคคลผู้นั้น
เข้าทำงาน...”⁵² (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

“...มาตราที่ 41 B. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
พิจารณาแล้วว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดมีวัตถุประสงค์เพื่อ
ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศมาเลเซีย และสั่งสอนแนวคิดที่เป็น
อันตรายแก่ลูกศิษย์และสังคม หรือเป็นสถานที่ชุมนุมของสมาคมที่ผิด
กฎหมาย ก็สามารถสั่งปิดได้ทันที...”⁵³ (ขีดเส้นใต้โดยผู้วิจัย)

ส่วนกรณีของ “ภัยคุกคาม” นั้นตัวบทของกฎหมายฉบับนี้มีได้ระบุชี้ชัดว่า ผู้ใดคือ
ภัยคุกคามที่สำคัญต่อความมั่นคงของประเทศ ทั้งยังมิได้ระบุว่าคุณคนเหล่านี้มีแนวคิด
หรือมีอุดมการณ์ทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมเช่นไร โดยกล่าวไว้เพียงกว้างๆ ว่าเป็นบุคคลที่มุ่ง
ทำลายสันติสุขของสังคมมาเลเซียเท่านั้น แต่จากบริบทวันเวลาที่เริ่มบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ทำให้
เข้าใจได้ว่ารัฐบาลมาเลเซียและผู้มีส่วนจัดทำกฎหมายฉบับนี้ในเวลาดังกล่าวมองว่าภัยคุกคาม
ที่สำคัญต่อความมั่นคงของประเทศมาเลเซียในขณะนั้น คือ ขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา
เพราะข้อห้ามในบางมาตราของกฎหมายฉบับนี้สะท้อนให้เห็นว่าต้องการควบคุมกิจกรรมและ
ความเคลื่อนไหวของขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมาลายาซึ่งมีลักษณะสอดคล้องกับข้อห้าม
ในกฎหมายฉบับนี้ ดังตัวบท เช่น

“...มาตราที่ 3 ห้ามมิให้องค์กรทางการเมืองจัดเครื่องแบบซึ่งมี
เครื่องหมายให้แก่สมาชิกของตนสวมใส่เพื่อใช้ประชุมหรือสวมใส่ใน

⁵¹The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, p. 27.

⁵²Ibid, p. 37.

⁵³Ibid, p. 37.

สถานที่สาธารณะ บุคคลใดฝ่าฝืนมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 ริงกิต หรือ จำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ...”⁵⁴

“...มาตราที่ 5 ห้ามจัดตั้งองค์กรที่มีรูปแบบกึ่งทหาร ซึ่งฝึกฝนหรือ จัดให้มีการกิจกรรมทางการทหาร ผู้จัดกิจกรรมดังกล่าวมีโทษปรับไม่เกิน 10,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 5 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ ส่วนผู้เข้าร่วม กิจกรรมดังกล่าวมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 ริงกิต หรือจำคุกไม่เกิน 1 ปี หรือ ทั้งจำทั้งปรับ...”⁵⁵

“...มาตราที่ 6 ห้ามบุคคลจัดให้มีการฝึกฝนที่ผิดกฎหมาย เช่น ฝึก การสู้รบหรือต่อสู้ในรูปแบบของทหาร ตำรวจ หรือหน่วยงานด้านความ มั่นคง บุคคลใดกระทำการดังกล่าวมีโทษปรับไม่เกิน 2,000 ริงกิต จำคุก ไม่เกิน 1 ปี หรือทั้งจำทั้งปรับ...”⁵⁶

ประเด็นที่สอง การให้อำนาจการปฏิบัติงานแก่เจ้าหน้าที่ฝ่ายรัฐ ตัวบทของกฎหมายฉบับนี้ ให้อำนาจอย่างสูงแก่ผู้ปฏิบัติงาน เพื่อให้สามารถปฏิบัติงานด้านความมั่นคงได้โดยสะดวกและมี ประสิทธิภาพสูงสุด นับตั้งแต่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยของมาเลเซียซึ่งมีอำนาจสูงสุดใน การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนผู้ปฏิบัติงานระดับต่างๆ ดังปรากฏในตัวบทของกฎหมาย ฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 8 หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณา แล้วว่าบุคคลใดมีการกระทำที่เป็นภัยคุกคามต่อชีวิตและทรัพย์สินของ ผู้คนและความมั่นคงของประเทศมาเลเซีย ก็สามารถใช้อำนาจกฎหมาย ฉบับนี้ สั่งคุมขังบุคคลผู้นั้นได้คราวละไม่เกิน 2 ปี และมีอำนาจกักบริเวณ บุคคลผู้นั้นคราวละไม่เกิน 2 ปี โดยให้พักอาศัยอยู่ในบริเวณที่กำหนดและ ไม่อนุญาตให้เดินทางไปยังสถานที่ต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศ และมี อำนาจควบคุมมิให้บุคคลผู้นั้นเคลื่อนไหว หรือเข้าร่วม หรือแนะนำให้มี

⁵⁴The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 13-14.

⁵⁵Ibid, p. 14.

⁵⁶Ibid, p. 16.

กิจกรรมต่างๆ ในที่สาธารณะ และมีอำนาจขยายช่วงเวลาการคุมขังและกักบริเวณได้อีกคราวละ 2 ปีโดยไม่จำกัดจำนวนครั้ง...”⁵⁷

“...มาตราที่ 17 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจสั่งย้ายผู้ต้องขังจากสถานที่คุมขังหนึ่งไปอีกสถานที่คุมขังหนึ่งภายในประเทศได้ตามความเหมาะสม...”⁵⁸

“...มาตราที่ 41 A. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วว่าบุคคลใดมีแนวคิดที่ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศมาเลเซีย ก็ห้ามมิให้หน่วยงานใดๆ ของรัฐบาลและเอกชนรับบุคคลผู้นั้นเข้าทำงาน...”⁵⁹

“...มาตราที่ 41 B. หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วว่าโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษาใดมีวัตถุประสงค์เพื่อก่อให้เกิดความเสียหายแก่ประเทศมาเลเซีย และสั่งสอนแนวคิดที่เป็นอันตรายแก่ลูกศิษย์และสังคม หรือเป็นสถานที่ชุมนุมของสมาคมที่ผิดกฎหมายก็สามารถสั่งปิดโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษานั้นๆ ได้ทันทีโดยกำหนดให้ปิดได้ครั้งละไม่เกิน 6 เดือน แต่หากผู้ที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนหรือสถานศึกษานั้นต้องการอุทธรณ์ก็ให้ยื่นเรื่องต่อพระราชอาธิบดีภายใน 1 เดือน ทั้งนี้การตัดสินใจของพระราชอาธิบดีเป็นที่สิ้นสุดและไม่สามารถนำไปอุทธรณ์ในศาลใดๆ ได้อีก...”⁶⁰

“...มาตราที่ 48 หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตระหนักถึงความจำเป็นหรือความเหมาะสมต่อความมั่นคงของสาธารณะ ก็ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าพื้นที่ในเขตความมั่นคงนั้นๆ เป็นพื้นที่อันตราย สามารถออกคำสั่งห้ามมิให้มีบุคคลใดอาศัยหรือเข้าไปในพื้นที่ดังกล่าว ทั้งนี้เพื่อให้เจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้โดยสะดวกเนื่องจากบางมาตรการของเจ้าหน้าที่อาจก่อให้เกิดอันตราย บาดเจ็บหรือ

⁵⁷The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 17-19.

⁵⁸Ibid, p. 24.

⁵⁹Ibid, p. 37.

⁶⁰Ibid, p. 37.

เสียชีวิตแก่ผู้คนในบริเวณนั้นได้ ในการนี้ผู้เสียหายในกรณีดังกล่าวมีอาจเรียกร้องค่าชดเชยใดๆ ได้...”⁶¹

“...มาตราที่ 49 หากรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยตระหนักถึงความจำเป็นหรือความเหมาะสมต่อความมั่นคงของสาธารณะ ก็ให้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาว่าพื้นที่ในเขตความมั่นคงนั้นๆ เป็นพื้นที่ควบคุม โดยหมายถึงพื้นที่ซึ่งกำหนดมิให้บุคคลใดเดินทางเคลื่อนย้ายเข้า-ออก ในขณะที่มีการปฏิบัติการของเจ้าหน้าที่...”⁶²

“...มาตราที่ 53 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจสั่งการให้ยึดครองที่ดินหรือสิ่งปลูกสร้างต่างๆ ได้ หากสิ่งเหล่านี้เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านความมั่นคง หรือเกี่ยวข้องกับปฏิบัติการด้านความมั่นคง...”⁶³

“...มาตราที่ 54 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจสั่งรื้อถอนหรือทำลายสิ่งปลูกสร้าง หากการรื้อถอนหรือทำลายนั้นจำเป็นต่อปฏิบัติการด้านความมั่นคง หรือสิ่งปลูกสร้างนั้นๆ เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านความมั่นคง...”⁶⁴

“...มาตราที่ 76 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจตรวจสอบสมุดบัญชีเงินฝากของผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหาและผู้ต้องขัง...”⁶⁵

ทั้งนี้ถึงแม้ว่า “ในทางทฤษฎี” แล้วกฎหมายความมั่นคงภายในมอบอำนาจให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้ควบคุมการทำงานของกลไกต่างๆ แต่ “ในทางปฏิบัติ” แล้วยังมีอีกบุคคลหนึ่งที่มักเข้ามามีบทบาทบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ คือ นายกรัฐมนตรี ซึ่งเป็นผู้ควบคุมการบริหารราชการแผ่นดินและมีอำนาจสูงสุดทั้งในรัฐบาลและพรรคการเมือง จึงพบว่าบ่อยครั้งที่นายกรัฐมนตรีมาเลเซียจะเข้ามามีบทบาทบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งเคยใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังผู้คนเป็นจำนวนมาก ทั้งนี้ในบางช่วงเวลานายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ยังดำรงตำแหน่ง

⁶¹The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, p. 43 - 44.

⁶²Ibid, pp. 44 - 45

⁶³Ibid, pp. 47 - 49.

⁶⁴Ibid, pp. 49-50.

⁶⁵Ibid, p. 64.

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยควบคู่กันอีกตำแหน่งหนึ่ง ซึ่งทำให้เขาสามารถประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในได้โดยสะดวกยิ่งขึ้น⁶⁶ ดังจะได้กล่าวถึงประเด็นนี้ต่อไปข้างหน้า

นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังอนุญาตให้เจ้าหน้าที่ระดับ “ผู้ปฏิบัติงาน” ทั้งตำรวจ ทหาร และหน่วยงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถใช้อาวุธและความรุนแรงได้โดยชอบธรรมและถูกต้องตามกฎหมาย ลักษณะเช่นนี้ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานบางส่วนอาจใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้อย่างเข้มงวดรุนแรง ซึ่งนำไปสู่ข้อวิจารณ์ว่าการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวอย่างเข้มงวดอาจก่อให้เกิดผลกระทบต่อชีวิต ทรัพย์สินและสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้โดยง่าย ดังปรากฏถ้อยคำในคำพิพากษาของกฎหมายฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 14 กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจเรียกสอบพยาน ทั้งในลักษณะของการสอบปากคำและการรายงานโดยเอกสาร...”⁶⁷

“...มาตรา 36 เจ้าหน้าที่ตำรวจในลำดับยศไม่ต่ำกว่า “สารวัตร” (Inspector) หรือเจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่โดยตรง สามารถเข้าตรวจค้น หรือสอบสวนกิจกรรมบนท้องที่ต่างๆ ได้ หากพิจารณาแล้วว่ากิจกรรมนั้นๆ อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ...”⁶⁸

“...มาตราที่ 38 เจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่โดยตรง มีอำนาจสั่งยึด อุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบนท้องที่และการแสดงต่างๆ ได้ หากพิจารณาแล้วว่ากิจกรรมนั้นๆ อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ...”⁶⁹

“...มาตราที่ 39 เจ้าหน้าที่ซึ่งมีอำนาจหน้าที่โดยตรง มีอำนาจสั่งยุติกิจกรรมบนท้องที่และการแสดงต่างๆ ได้ หากพิจารณาแล้วว่ากิจกรรมนั้นๆ อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศ...”⁷⁰

“...มาตราที่ 50 หากมีความเหมาะสมหรือจำเป็นต่อการรักษาความมั่นคงของสาธารณะในพื้นที่ใดๆ ก็ตาม อนุญาตให้ผู้กำกับการ

⁶⁶ นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด ดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีมาเลเซียตั้งแต่ปี ค.ศ. 1981 ถึง ค.ศ. 2003 และในระหว่างนั้นดำรงตำแหน่งรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยควบคู่ไปด้วยระหว่างปี ค.ศ. 1986 ถึง ปี ค.ศ. 1999 - ผู้วิจัย)

⁶⁷The Commissioner of Law Revision. *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, p. 23.

⁶⁸Ibid, p. 34.

⁶⁹Ibid, p. 36.

⁷⁰Ibid, p. 36.

ตำรวจ (Chief Police Officer) ในพื้นที่นั้นๆ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ให้พื้นที่นั้นๆ เป็นพื้นที่ซึ่งได้รับการปกป้อง (Protected Place) โดยหมายถึง พื้นที่ซึ่งจำเป็นต้องได้รับการสนับสนุนด้านเสบียง หรือ ความช่วยเหลือต่างๆ ที่จำเป็นต่อการดำรงชีวิตของผู้คนในชุมชนนั้นๆ รวมทั้งมีการตรวจสอบและเฝ้าระวังการเข้าออกของบุคคลต่างๆ...”⁷¹

“...มาตราที่ 51 เจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติการด้านความมั่นคงมีอำนาจ สั่งโยกย้ายคนออกจากพื้นที่ซึ่งมีปฏิบัติการด้านความมั่นคง...”⁷²

“...มาตราที่ 52 สถานีตำรวจในแต่ละพื้นที่ที่มีอำนาจประกาศ สถานการณ์ฉุกเฉิน (Curfew) ซึ่งกำหนดให้ประชาชนต้องอาศัยภายใน เคสสถานหรือภายในอาณาเขตที่กำหนดไว้ในเวลาที่กำหนด และหาก มีความจำเป็นต้องเดินทางออกจากสถานที่นั้นต้องมีใบอนุญาตจาก เจ้าหน้าที่ตำรวจระดับรองสารวัตร (Sub- Inspector) ...”⁷³

“...มาตราที่ 55 เจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคง มีอำนาจควบคุม ตรวจตราการเดินรถ ปรับเปลี่ยนหรือปิดเส้นทางเดินรถ การสัญจร ทางน้ำและการเดินทางโดยรถไฟ...”⁷⁴

“...มาตราที่ 56 เจ้าหน้าที่ตำรวจตั้งแต่ระดับนายสิบตำรวจ (Corporal) ขึ้นไป มีอำนาจตรวจค้น ยึด ข้าวและอาหารซึ่งต้องสงสัยว่า อาจมีการนำส่งให้แก่ผู้ก่อความไม่สงบ หรือเป็นภัยต่อความมั่นคง...”⁷⁵

“...มาตราที่ 65 เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับ ความมั่นคง มีอำนาจค้นหา สืบสวน สอบสวน ผู้กระทำความผิดในพื้นที่ต่างๆ ตั้งแต่พื้นที่ส่วนบุคคล และพื้นที่สาธารณะ รวมถึงยานพาหนะส่วนบุคคล และยานพาหนะสาธารณะ ทั้งทางบก ทางน้ำและทางอากาศ...”⁷⁶

“...มาตราที่ 66 เจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง (Magistrate) และ เจ้าหน้าที่ชันสูตร (Coroner) มีอำนาจชันสูตรพลิกศพผู้เสียชีวิตผู้เสียชีวิต

⁷¹The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 45 - 47.

⁷²Ibid, p. 47.

⁷³Ibid, p. 47.

⁷⁴Ibid, p. 50.

⁷⁵Ibid, pp. 50 - 51.

⁷⁶Ibid, p. 56.

จากการปฏิบัติการด้านความมั่นคง ทั้งในส่วนของเจ้าหน้าที่รัฐและฝ่ายตรงข้าม...”⁷⁷

“...มาตรา 74 เจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงมีสิทธิใช้อาวุธเพื่อการปฏิบัติการกิจต่างๆ เช่น จับกุม ต่อสู้ ป้องกันการหลบหนีของผู้กระทำความผิด...”⁷⁸

ยิ่งไปกว่านั้นกฎหมายฉบับนี้ยังป้องกันมิให้อำนาจอื่นใดมาเปลี่ยนแปลงคำสั่งของศาลที่ตัดสินคดีภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ได้อีกด้วย ดังตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 8 A พระราชวินิจฉัยของพระราชอาธิบดี หรือ คำสั่งของศาลชั้นใดก็ตาม หรือ การตัดสินใจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ไม่มีอำนาจพิจารณาบททวนคำพิพากษาของศาลที่ตัดสินคดีภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน...”⁷⁹

ประเด็นที่สาม ภาวะความรับผิดชอบของผู้ปฏิบัติงาน กฎหมายฉบับนี้แสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียพยายามปกป้องเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายฉบับนี้เป็นอย่างดี ทำให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติงานไม่ต้องรับผิดชอบต่อผลอันเนื่องมาจากการปฏิบัติงาน โดยเฉพาะเมื่อปฏิบัติงานผิดพลาด ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียจะเป็นผู้รับผิดชอบชดเชยค่าเสียหายในทางพาณิชย์ให้แก่ผู้เสียหาย ซึ่งระบุไว้อย่างชัดเจนว่าจะรับผิดชอบต่อค่าเสียหายทางทรัพย์สินเท่านั้นแต่ไม่ต้องรับผิดชอบต่อการบาดเจ็บและเสียชีวิต ทั้งยังกำหนดมิให้มีการฟ้องร้องใดๆ หรือมิให้มีคำสั่งศาลในระดับใดๆ หรือพระราชอำนาจของพระราชอาธิบดีและอำนาจของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยที่สามารถเปลี่ยนแปลงคำสั่งของกฎหมายฉบับนี้ได้ ทั้งกฎหมายฉบับนี้ยังมีบทเฉพาะกาลที่อนุญาตให้สามารถออกบทบัญญัติเพิ่มเติมเพื่ออำนวยความสะดวกในการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายฉบับนี้ได้อีกด้วย ดังตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 16 รัฐมนตรี หรือเจ้าหน้าที่ หรือคณะทำงานภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้มีจำเป็นต้องเปิดเผยข้อเท็จจริงหรือข้อมูล

⁷⁷The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 56 - 57.

⁷⁸Ibid, pp.62-63.

⁷⁹Ibid, p. 20.

ข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติหน้าที่ หากพิจารณาแล้วว่าการเปิดเผยข้อมูลนั้นๆ มีผลกระทบต่อผลประโยชน์ของชาติ...”⁸⁰

“...มาตรา 68 รัฐบาลจะจ่ายค่าชดเชยและค่าตอบแทนให้แก่ความเสียหายทางทรัพย์สินที่เกิดขึ้นจากปฏิบัติการภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน ทั้งทรัพย์สินอสังหาริมทรัพย์และสังหาริมทรัพย์ แต่จะไม่ชดเชยให้แก่ผู้เสียชีวิตและบาดเจ็บจากปฏิบัติการดังกล่าว...”⁸¹

“...มาตราที่ 71 กฎหมายฉบับนี้ให้อำนาจออกข้อบังคับเพิ่มเติมเพื่อการปฏิบัติงานภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น การควบคุมการเดินทางของประชาชน การควบคุมหรืองดการจัดชุมนุม การทำลาย รื้อถอนสิ่งปลูกสร้าง การจ่ายค่าเสียหายให้ครอบครัวของผู้ที่ถูกสังหารหรือทำร้ายจากผู้ก่อการร้าย การปรับปรุงเนื้อหาของกฎหมาย เป็นต้น...”⁸²

ประเด็นสุดท้ายปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชน กฎหมายฉบับนี้มีเนื้อหาสาระหลายประการที่ล่อแหลมต่อการละเมิดสิทธิมนุษยชนและขัดต่อหลักสากลหลายประการ โดยเฉพาะการให้สิทธิและอำนาจการปฏิบัติงานอย่างเต็มที่แก่เจ้าหน้าที่ ในขณะที่ไม่ได้ให้สิทธิแก่ผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหาหรือผู้ต้องขังภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้มากนัก ดังปรากฏเนื้อหาบางส่วนในตัวของกฎหมายฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 64 เจ้าหน้าที่ตำรวจและเจ้าหน้าที่ซึ่งเกี่ยวข้องกับความมั่นคงสามารถจับกุมผู้ต้องสงสัยได้โดยไม่จำเป็นต้องใช้ใบอนุญาต...”⁸³

“...มาตรา 73 ไม่อนุญาตผู้ต้องหาภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในได้รับสิทธิประกันตัว รวมถึงการให้อำนาจคุมตัวผู้ต้องหาโดยมีระยะเวลาคุมตัวเบื้องต้นได้ไม่เกิน 60 วัน โดยที่นายตำรวจสัญญาบัตรขึ้นไปมีอำนาจสั่งคุมตัวผู้ต้องหาได้เป็นเวลา 24 ชั่วโมง นายตำรวจระดับผู้ช่วยผู้กำกับกับการมีอำนาจสั่งคุมตัวได้มากกว่า 48 ชั่วโมง

⁸⁰The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, p. 24.

⁸¹Ibid, pp. 57 – 58.

⁸²Ibid, pp. 58-60.

⁸³Ibid, pp. 55-56.

และนายตำรวจระดับรองผู้กำกับการมีอำนาจสั่งคุมตัวได้ตั้งแต่ 30 วัน
ขึ้นไป...”⁸⁴

นอกเหนือจากประเด็นที่สำคัญทั้ง 4 ประเด็นนี้แล้ว กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ยังมีข้อห้ามปลีกย่อยอีกหลายประการ ซึ่งรายละเอียดเหล่านี้ยิ่งทำให้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้กว้างขวางยิ่งขึ้น ดังตัวบทในกฎหมายฉบับนี้ เช่น

“...มาตราที่ 22 ห้ามมิให้พิมพ์และ/หรือจัดจำหน่าย เอกสารหรือสิ่งพิมพ์ต่างๆ ซึ่งมีเนื้อหาชั่วร้ายให้เกิดความรุนแรง ส่งเสริมหรือแนะนำให้ฝ่าฝืน ขัดขึ้นไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือชวนให้ทำลายสันติสุข หรือก่อให้เกิดความรู้สึกเป็นปรปักษ์ระหว่างประชากรที่มีความแตกต่างกันในเรื่องเชื้อชาติและชนชั้นวรรณะ หรือก่อให้เกิดความเสียหายต่อผลประโยชน์ของประเทศ ระเบียบสาธารณะหรือความมั่นคงของประเทศ มาเลเซีย...”⁸⁵

“...มาตราที่ 27 ห้ามมิให้บุคคลใดติดหรือเขียนประกาศข้อความใดๆ ที่ก่อให้เกิดความรุนแรงหรือกระตุ้นให้ฝ่าฝืน ขัดขึ้นไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย หรือชั่วร้ายให้เกิดการทำลายสันติสุขของประเทศ...”⁸⁶

“...มาตราที่ 28 ห้ามมิให้บุคคลใดเผยแพร่ข่าวลือ หรือข้อมูลที่บกพร่อง บิดเบือน ทั้งโดยวาจาและตัวหนังสือ เพื่อให้เกิดความสับสนแก่ประชาชน...”⁸⁷

“...มาตราที่ 32 ผู้จัด เจ้าของ หรือผู้เกี่ยวข้องกับกิจกรรมบันเทิงและการจัดการแสดงต่างๆ ต้องรายงานรายละเอียดของกิจกรรมนั้นๆ เป็นลายลักษณ์อักษรต่อรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย หรือ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องก่อนที่จะจัดกิจกรรมนั้นๆ ขึ้น...”⁸⁸

⁸⁴The Commissioner of Law Revision, *Law of Malaysia Act 82 Internal Security Act 1960*, pp. 61 - 62.

⁸⁵Ibid, p. 27.

⁸⁶Ibid, p. 29.

⁸⁷Ibid, p. 29.

⁸⁸Ibid, p. 32

ประเด็นต่างๆ เหล่านี้สะท้อนให้เห็นปัญหาบางประการในตัวของกฎหมายฉบับนี้เป็น
อย่างดี และหากมีการบังคับใช้ที่ไม่เป็นธรรมก็ยิ่งส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนได้มากขึ้นเช่นกัน

กฎหมายความมั่นคงภายใน : ภาพสะท้อนการเมืองมาเลเซียว่าด้วยวัฒนธรรม ความมั่นคงและความไม่มั่นคง สภาวะยกเว้น และการบังคับใช้ที่ขัดกับ หลักสากล

หลังจากรัฐบาลมลายาเริ่มบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในในปีค.ศ. 1960 ก็เห็นได้
อย่างชัดเจนว่าในระยะแรกรัฐบาลมลายา/มาเลเซียยังคงมุ่งใช้กฎหมายฉบับนี้รักษาความมั่นคง
ของชาติอย่างเคร่งครัด โดยเฉพาะเพื่อป้องกันกลุ่มคนที่สนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์แห่ง
มลายาหรือเป็นภัยคุกคามอื่นๆ ต่อประเทศ แต่เพียงไม่นานนักรัฐบาลมลายา/มาเลเซียก็เริ่มใช้
กฎหมายฉบับนี้ควบคุมคนหลายกลุ่มซึ่งไม่แน่ชัดนักว่าสนับสนุนขบวนการคอมมิวนิสต์หรือเป็นภัย
คุกคามต่อชาติ เช่น นักวิชาการ นักการเมือง สมาชิกองค์กรเอกชนบางกลุ่ม ฯลฯ ดังตัวอย่างหลาย
กรณีโดยเฉพาะนับตั้งแต่ในช่วงทศวรรษ 1970 เป็นต้นมาซึ่งบรรยากาศทางการเมือง เศรษฐกิจ
และสังคมทั่วโลกในขณะนั้นมีปัญหาสำคัญหลายประการ เช่น ปัญหาสงครามเวียดนาม ปัญหา
ความสัมพันธ์และความขัดแย้งระหว่างมหาอำนาจฝ่ายโลกเสรีประชาธิปไตยกับโลกคอมมิวนิสต์
ตลอดจนปัญหาเศรษฐกิจตกต่ำในหลายประเทศทั่วโลก ฯลฯ บรรยากาศเช่นนี้กระตุ้นให้คนหนุ่ม
สาวทั่วโลกสนใจภาวะทางการเมืองทั้งในและนอกประเทศของตนมากขึ้น บริบทเช่นนี้ทำให้
นักศึกษามาเลเซียเริ่มต้นตัวการเมืองมากขึ้นจึงนำไปสู่การจัดชุมนุมทางการเมืองมากขึ้นเช่นกัน

การเคลื่อนไหวของนักศึกษาในขณะนั้นทำให้รัฐบาลเริ่มตั้งข้อสงสัยเกี่ยวกับนักศึกษา
บางส่วนเกี่ยวข้องกับขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมลายา ดังกรณีที่นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้นเตือนนักศึกษาว่าหากเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับการ
เดินขบวนทางการเมืองจะไม่มีสิทธิ์รับการศึกษารัฐบาล ขณะนั้น ดร.อิสมาอีล (Tun
Dr. Ismail) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยในขณะนั้นใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุม
นักศึกษาและอาจารย์มหาวิทยาลัยหลายคนที่เกี่ยวข้องกับการเคลื่อนไหวทางการเมือง เช่น วันที่
3 ธันวาคม ค.ศ.1974 ตำรวจมาเลเซียเข้าจับกุมนักศึกษาราว 1,100 คน ในข้อหาร่วมชุมนุมกัน
โดยผิดกฎหมาย ทั้งนี้ นักศึกษาที่มีชื่อเสียงที่ถูกจับกุมในเวลานั้นได้แก่ อันวาร์ อิบรอฮิม (Anwar
Ibrahim) เกอร์เดีย ซิงส์ นิจาร์ (Gurdia Singh Nijar) อิบรอฮิม อาลี (Ibrahim Ali) รวมถึง
นักวิชาการ เช่น ซัยฮิด ฮุสเซน อาลี (Syed Husin Ali) ลิม หม่า ฮุ่ย (Lim Mah Hui) และ ตนกู
ชามซูล บาห์เรน (Tengku Shamsul Bahrain)⁸⁹ หลังจากนั้นไม่นานรัฐบาลมาเลเซียก็ควบคุม

⁸⁹ ดูเรื่องราวการจับกุมเหล่านี้ผ่านงานเขียนของอดีตผู้ต้องหาคนหนึ่งในเหตุการณ์ครั้งนั้น ใน Syed
Husin Ali, *Two Faces: Detention without Trial* (Kuala Lumpur: Insan, 1996).

กิจกรรมของนักศึกษาอย่างเข้มงวดและจัดพิมพ์เอกสารชื่อ “กิจกรรมของพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมลายาภายในสมาคมภาษาจีนของมหาวิทยาลัยแห่งมลายา” (Communist Party of Malaya Activities within the University of Malaya Chinese Language Society) ซึ่งมีเนื้อหาระบุว่า ขบวนการนักศึกษามีความสัมพันธ์กับขบวนการคอมมิวนิสต์⁹⁰ และในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ.1976 รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในคุมขังนักการเมืองฝ่ายค้าน 6 คน⁹¹ เป็นต้น และนับตั้งแต่การประกาศใช้กฎหมายฉบับนี้ในปีค.ศ. 1960 จนถึงปีค.ศ. 1986 ซึ่งเป็นเวลา 1 ปี ก่อนหน้าเหตุการณ์ “ปฏิบัติการลาถิง” ในปีค.ศ.1987 ที่ต่อมานำมาสู่การก่อตั้งองค์กร SUARAM ดังที่กล่าวไว้ข้างต้นนั้น รัฐบาลมาเลเซียได้ใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมผู้คนไปแล้วเป็นจำนวนมาก ดังสะท้อนให้เห็นผ่านตาราง ดังนี้

**ตารางจำนวนการจับกุมบุคคลโดยอำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน
ระหว่างค.ศ. 1970 – 1986⁹²**

ปี ค.ศ.	จำนวน จับกุม (คน)	ปี ค.ศ.	จำนวน จับกุม (คน)	ปี ค.ศ.	จำนวน จับกุม (คน)
1960	30	1970	265	1980	326
1961	40	1971	431	1981	181
1962	37	1972	411	1982	76
1963	57	1973	258	1983	108
1964	265	1974	635	1984	58
1965	408	1975	770	1985	47
1966	143	1976	1,118	1986	67
1967	169	1977	1,180		
1968	278	1978	728		
1969	178	1979	532		

⁹⁰Gordon P. Means, *Malaysian Politics: The Second Generation* (Singapore: Oxford University Press, 1991), p. 37.

⁹¹Cheah Boon Kheng, *Malaysia The Making of Nation* (Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2002), p.161

⁹²ตัวเลขในตารางปรับปรุงจากข้อมูลใน SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*, pp. 21 - 22.

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นถึงสถิติที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คนเป็นจำนวนมาก โดยเฉพาะในช่วงกลางทศวรรษที่ 1970 ซึ่งรัฐบาลสั่งจับกุมบรรดานักศึกษาและปัญญาชนเป็นจำนวนมากที่วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล ทั้งนี้รัฐบาลตั้งข้อหาว่าคนเหล่านี้เป็นภัยต่อความมั่นคงแก่ประเทศ และเป็นที่น่าสนใจว่าการที่รัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นมักสรุปว่าคนเหล่านี้พัวพันกับขบวนการคอมมิวนิสต์

การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในครั้งใหญ่ที่สุดของรัฐบาลมาเลเซียเพื่อจับกุมบุคคลที่ต้องสงสัยว่าเป็นภัยคุกคามของรัฐบาลเกิดขึ้นในช่วงเดือนตุลาคม ค.ศ.1987 ภายใต้ชื่อภารกิจที่เรียกว่า “ปฏิบัติการลาลัง” เหตุการณ์ดังกล่าวอาจมีจุดเริ่มต้นมาจากในปีดังกล่าวนั้น รัฐบาลมาเลเซียภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดจากพรรคอัมโนเผชิญหน้ากับแรงท้าทายทางการเมืองหลายประการ ทั้งประเด็นปัญหาความขัดแย้งภายในพรรคอัมโนเกี่ยวกับการเลือกตั้งหัวหน้าพรรคคนใหม่ในช่วงเดือนเมษายนปีดังกล่าว ซึ่งนำไปสู่ความแตกแยกภายในพรรคอัมโนระหว่างฝ่ายที่นำโดยนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ในฐานะหัวหน้าพรรค กับฝ่ายที่นำโดยตนกูราซาเลซ ฮัมซะห์ (Tungku Razaleigh Hamzah) ในฐานะรองหัวหน้าพรรค ความขัดแย้งดังกล่าวรุนแรงกระทั่งนำไปสู่การฟ้องร้องในชั้นศาลถึงขั้นมีผู้เรียกร้องให้ยุบพรรคอัมโนในเวลาต่อมา⁹³ นอกจากนี้ยังมีเหตุการณ์วันที่ 11 ตุลาคม ค.ศ.1987 ซึ่งเครือข่ายครูผู้สอนภาษาจีนทั่วประเทศออกมาชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียทบทวนมาตรการของกระทรวงศึกษาธิการที่อนุญาตให้บรรจุอาจารย์ใหญ่และครูสอนภาษาจีนซึ่งไม่มีความรู้ภาษาจีนกลางให้เข้าประจำการในสถาบันการศึกษาภาษาจีนของเอกชนได้ ซึ่งในกรณีนี้มีผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะบรรดานักการเมืองฝ่ายค้าน นักเคลื่อนไหวทางการเมือง และสื่อมวลชนเชื้อสายจีน แต่ในอีกด้านหนึ่งบรรดาชาวมลายูโดยเฉพาะกลุ่มผู้สนับสนุนรัฐบาลมาเลเซียก็ออกมาชุมนุมต่อต้านการชุมนุมของชาวจีนและเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยุติความไม่สงบดังกล่าวโดยเร็ว⁹⁴ ภาวะเช่นนี้ทำให้นายอันวาร์ อิบราฮิม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการในขณะนั้นต้องแถลงยืนยันกรณว่ารัฐบาลยังคงยึดมั่นในแนวทางเดิมและจะไม่ยอมปฏิบัติตามข้อเรียกร้องของกลุ่มผู้ประท้วงชาวจีน⁹⁵ สถานการณ์ดังกล่าวทำให้ความตึงเครียดและความขัดแย้งในสังคมมาเลเซียโดยเฉพาะความขัดแย้งทางเชื้อชาติที่เคย

⁹³ Babara Watson Andaya and Leonard Y. Andaya, *A History of Malaysia*, p. 328.

⁹⁴ ผู้นำคนสำคัญในการระดมมวลชนชาวมลายูมาชุมนุมต่อต้านการชุมนุมของชาวจีน คือ นายนาจิบ ราซัค (Najib Razak) ซึ่งขณะนั้นดำรงตำแหน่งประธานองค์การเยาวชนของพรรคอัมโน และต่อมาดำรงตำแหน่งทางการเมืองหลายตำแหน่ง กระทั่งดำรงตำแหน่งสูงสุด คือ นายกรัฐมนตรีของมาเลเซียในปีค.ศ. 2009 - ผู้วิจัย

⁹⁵ *New Straits Times*, 20 October 1987, p3.

บรรเทาหลังจากความวุ่นวายของเหตุการณ์จลาจลทางเชื้อชาติ ค.ศ. 1969 เริ่มร้อนระอุขึ้นอีกครั้งหนึ่ง⁹⁶

ไม่นานหลังจากบรรยากาศแห่งความตึงเครียดเริ่มก่อตัวขึ้นในประเทศมาเลเซียอีกครั้งหนึ่ง รัฐบาลมาเลเซียได้ออกคำสั่งให้มีปฏิบัติการทางด้านความมั่นคงที่สำคัญครั้งหนึ่งในเช้าตรู่ของวันที่ 27 ตุลาคม ค.ศ. 1987 ภายใต้ชื่อภารกิจว่า “ปฏิบัติการลาดัง” ที่กล่าวไปข้างต้นนั่นเอง โดยมีคำสั่งให้กำลังตำรวจจำนวนมากเข้าจับกุมนักการเมืองฝ่ายค้าน นักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน นักสื่อสารมวลชน และประชาชนจำนวน 106 คน โดยรัฐบาลมาเลเซียอธิบายเหตุผลของปฏิบัติการครั้งนี้ว่า “...เพราะรัฐบาลมาเลเซียไม่อาจยินยอมให้สถานการณ์การจลาจลดังกล่าวลุกลามไปมากกว่านี้ได้...”⁹⁷ ขณะเดียวกันรัฐบาลมาเลเซียก็ตั้งข้อหาแก่บรรดาผู้ต้องขังจากการจับกุมครั้งใหญ่นี้ว่า “...พัวพันในกิจกรรมซึ่งกระตุ้นให้เกิดความแตกแยกระหว่างเชื้อชาติภายในประเทศหรือมีส่วนกระตุ้นความรู้สึกเรื่องเชื้อชาติแก่ชุมชนชาวจีน...”⁹⁸

ปฏิบัติการลาดังนำมาสู่การจับกุมและคุมขังบุคคลที่มีชื่อเสียงหลายคน เช่น ลิม กิต เสียง หัวหน้าพรรคกิจประชาธิปไตย (Democratic Action Party: DAP) จันดรา มูซาฟาร์ (Chandra Muzaffar) ประธานกลุ่มองค์กรสิทธิมนุษยชน ALIRAN คาร์ปาล สิงห์ (Karpal Singh) รองหัวหน้าพรรค DAP จัน กิต ชี (Chan Kit Chee) รองหัวหน้าพรรคสมาคมชาวจีนมาเลเซีย (Malaysia Chinese Association: MCA) ลิม ฟง เส็ง (Lim Fong Seng) ประธานสมาคมการศึกษาของชาวจีน กัว เกีย ซุง (Kua Kia Soong) ประธานฝ่ายกิจการสาธารณะแห่งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน ฮาลิม อาร์ชัท (Halim Arshat) ประธานเยาวชนของพรรคอิสลามแห่งมาเลเซีย (Pan Malaysian Islamic Party : PAS) โมฮัมหมัด ฟาห์มี อิบรอฮิม (Mohamed Fahmi Ibrahim) ประธานฝ่ายการศึกษาของเยาวชนแห่งพรรคอัมโน ไอริน ซาเวียร์ (Irene Xavier) สมาชิกองค์กรช่วยเหลือผู้หญิง

⁹⁶ ในปีค.ศ. 1969 หลังการเลือกตั้งทั่วไปทั่วประเทศในเดือนพฤษภาคม บรรดากลุ่มชาวจีนและชาวมลายูต่างพากันจัดชุมนุมและเดินขบวนเฉลิมฉลองผลการเลือกตั้งพรรคการเมืองที่ตนสนับสนุน ต่อมาขบวนเฉลิมฉลองทั้งสองฝ่ายเดินทางมาเผชิญหน้ากัน ทำให้ต่างฝ่ายซึ่งต่างไม่พอใจซึ่งกันและกันมานานทั้งจากปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างเชื้อชาติและประเด็นเรื่องการเลือกตั้งเริ่มวิวาทต่อกันจนนำไปสู่การปะทะกันด้วยกำลัง ต่อมาการวิวาทดังกล่าวลุกลามเป็นประเด็นขัดแย้งทางเชื้อชาติ ทำให้การปะทะกันระหว่างกลุ่มชาวจีนกับชาวมลายูลุกลามไปทั่วประเทศก่อให้เกิดการเสียชีวิตและทรัพย์สินของผู้นับในมาเลเซียเป็นจำนวนมาก - ผู้วิจัย

⁹⁷ *Far Eastern Economic Review*, 5 November 1987, p. 14.

⁹⁸ Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement* (Pelaling Jaya: Strategic Information Research Development, 2005), p. 163-164.

(Woman's Aid Organization) เป็นต้น⁹⁹ โดยรัฐบาลมาเลเซียนำคนเหล่านี้ไปคุมขังยัง ทัณฑสถานคามันติง (Kamunting Detention Center) ในเซตรัฐเปรัก ซึ่งเป็นสถานที่ซึ่งใช้คุมขัง นักโทษการเมืองมาโดยตลอดจนกระทั่งปัจจุบัน และในช่วงเดียวกันรัฐบาลมาเลเซียยังได้สั่งปิด หนังสือพิมพ์รายวัน The Star และ Sin Chew Jit Poh รวมถึงวารสารรายปักษ์ คือ The Sunday Star และ Watan ซึ่งวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลมาเลเซียเช่นกัน¹⁰⁰

แม้กระทั่งในเวลาต่อมาเมื่ออย่างเข้าสู่เข้าสู่ทศวรรษที่ 1990 และ 2000 ที่บริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ทว่ารัฐบาลมาเลเซียก็ยังคงใช้อำนาจกฎหมาย ความมั่นคงภายในอย่างต่อเนื่องเพื่อจับกุมบุคคลอื่นไม่เป็นที่พึงปรารถนาของรัฐบาล แต่สิ่งที่ น่าสนใจคือนับตั้งแต่ปีค.ศ. 1989 เป็นต้นมามีชาวมาเลเซียกลุ่มหนึ่งริเริ่มก่อตั้งองค์การพัฒนา เอกชนขึ้นเพื่อทำหน้าที่สะท้อนภาพความไม่เป็นธรรมและข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคง ภายใน และองค์กรที่มีบทบาทสำคัญในประเด็นดังกล่าว คือ องค์กร SUARAM นั่นเอง ซึ่งประเด็น เกี่ยวกับการใช้กฎหมายความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซียตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา และบทบาทขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงจะอธิบายต่อไปข้างหน้า

การดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในดังที่กล่าวไปข้างต้นสะท้อนให้เห็น ความสำคัญและความสัมพันธ์ของกฎหมายฉบับนี้กับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของ มาเลเซียอย่างชัดเจน นับตั้งแต่กระบวนการจัดทำกฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนแนวคิดที่ปรากฏใน ตัวบทซึ่งสัมพันธ์กับบริบทของมาเลเซียทั้งในด้านประวัติศาสตร์ อุดมการณ์ทางการเมือง รวมถึง บริบททางสังคมต่างๆ ฯลฯ เพราะถึงแม้ว่ากฎหมายที่เกี่ยวกับความมั่นคงจะมี “ลักษณะพิเศษ” ในแง่ที่ให้อำนาจอย่างสูงแก่ภาครัฐเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยภายในประเทศ แต่กฎหมาย ดังกล่าวมิได้แตกต่างจากกฎหมายอื่นๆ ในแง่ที่ก่อกำเนิดหรือจัดทำขึ้นโดยสัมพันธ์กับเงื่อนไขและ บริบทแวดล้อมต่างๆ ของดินแดนและช่วงเวลานั้นๆ ดังที่กล่าวไปข้างต้น หรืออาจกล่าวได้ว่า บริบทเหล่านั้นล้วนแต่เป็น “วัฒนธรรม” ประการหนึ่งที่มีผลต่อการสร้างสรรค์กฎหมาย แต่ใน ขณะเดียวกันกฎหมายนั้นๆ เป็นเสมือน “วัฒนธรรม” ประการหนึ่งของดินแดนนั้นๆ เช่นกันใน สถานะที่กฎหมายนั้นๆ เป็นเครื่องมือถ่ายทอดและ/หรือสืบทอดแนวคิดต่างๆ ของผู้คนในดินแดน นั้นๆ ผ่านกระบวนการต่างๆ เช่น การบัญญัติตัวบท การตีความและการบังคับใช้กฎหมายนั้นๆ

⁹⁹ ในระยะแรกรัฐบาลมาเลเซียยังไม่ได้เปิดเผยรายชื่อผู้ที่ถูกจับกุมเหล่านี้ แต่ต่อมาก็ค่อยๆทยอยเปิดเผยรายชื่อตามลำดับในราว 2 สัปดาห์หลังปฏิบัติการดังกล่าว ดูรายละเอียดของเหตุการณ์ใน *New Straits Times*, 28 October 1987, p 1-2, *New Straits Times*, 29 October 1987, p 1-3, *Far Eastern Economic Review*, 12 November 1987, p. 12-14.

¹⁰⁰ สัมภาษณ์ สัมภาษณ์ Ng Eng Kiet เลขาธิการ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ สัมภาษณ์ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

จึงอาจกล่าวได้ว่ากฎหมายความมั่นคงเป็นทั้งผลผลิตมาจาก “วัฒนธรรม” ต่างๆ ในดินแดนหรือรัฐนั้นๆ และขณะเดียวกันกฎหมายความมั่นคงถือได้ว่าเป็น “วัฒนธรรม” รูปแบบหนึ่งของรัฐได้เช่นกัน โดยเฉพาะวัฒนธรรมที่ว่าด้วย “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ของแต่ละดินแดนซึ่งมีที่มาและเงื่อนไขที่แตกต่างกันไปนั่นเอง¹⁰¹

อย่างไรก็ตามการสร้างสรรค์วัฒนธรรมที่ว่าด้วย “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ของแต่ละดินแดนย่อมมีความแตกต่างกันในหลายประเด็น ตามแต่เงื่อนไขและบริบททั้งทางเวลาและสถานที่ อย่างไรก็ตามสิ่งที่น่าสนใจ คือ วัฒนธรรมเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นโดยธรรมชาติ หากแต่กำเนิดขึ้นโดยมีมนุษย์ทั้งที่เป็นบุคคลหรือองค์กรเข้าไปปรุงแต่งหรือกำหนดให้เป็นไปตามระบบระเบียบต่างๆ ตามที่ตนปรารถนา โดยในกรณีของการสร้างกฎหมายความมั่นคงนั้นมิใช่ข้อสังเกตว่ามีหลายกรณีที่รัฐต่างๆ สามารถประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงได้นั้นล้วนเป็นผลมาจากการสร้างภาพลักษณ์ของ “ความไม่มั่นคง” ให้เกิดขึ้นในสำนึกรับรู้ของผู้คนในสังคม เพื่อให้บรรยากาศเช่นนั้นนำไปสู่ความชอบธรรมของรัฐในการประกาศบังคับใช้กฎเกณฑ์หรือกฎหมายต่างๆ ขึ้นเพื่อสร้าง “ความมั่นคง” อันพึงประสงค์ของรัฐนั่นเอง ในอีกแง่หนึ่งแล้วกฎหมายความมั่นคงจึงเป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐสามารถใช้ประโยชน์ทั้งเพื่อ “สร้าง” และ “รักษา” ความมั่นคงของรัฐได้เป็นอย่างดี โดยในกรณีรัฐบาลมาเลเซียนั้นจะเห็นได้อย่างชัดเจนว่ารัฐบาลสามารถสร้างภาพ “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ให้ดำรงอยู่ได้อย่างต่อเนื่อง นับตั้งแต่ยุคการเผชิญหน้ากับภัยคุกคามของขบวนการคอมมิวนิสต์ มาสู่ยุคของขบวนการทางสังคม ยุคของการก่อการร้ายและยุคการเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมผ่านระบบโทรคมนาคมและเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารในโลกปัจจุบันก็ตาม ซึ่งการสร้างภาพสะท้อนเช่นนี้ให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องทำให้รัฐบาลสามารถยึดกุมความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไว้ได้อย่างต่อเนื่องเช่นกัน

การที่รัฐบาลมาเลเซียสามารถยึดกุมการสร้างภาพ “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ให้ดำรงอยู่ได้ และนำมาสู่การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในมาได้อย่างต่อเนื่องและยาวนานนั้น อาจทำให้พิจารณาได้ว่าลักษณะดังกล่าวอาจเป็นลักษณะของกระบวนการที่เรียกว่า “การปกครองในสภาวะยกเว้น” (State of Exception) ซึ่งหมายถึงการทำให้สังคมเกิดบรรยากาศที่เชื่อว่าจะต้องให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐเพื่อให้รัฐสามารถกระทำการบางอย่างเพื่อแก้ไขปัญหาบางประการที่ไม่อาจแก้ไขได้ด้วยวิธีการปกติ เช่น การที่บางรัฐประกาศใช้กฎอัยการศึก การประกาศภาวะฉุกเฉิน การประกาศกฎหมายเกี่ยวกับความมั่นคง ซึ่งการให้อำนาจเช่นนี้ไม่ใช่เรื่อง “ปกติ” สำหรับประเทศประชาธิปไตยหรือประเทศที่ไม่มีสถานการณ์ที่ผิดปกติใดๆ ในระดับที่

¹⁰¹ ดูรายละเอียดใน Alan Macmillan, Ken Booth and Russell Trood, “Strategic Culture,” in Ken Booth and Russell Trood (eds), *Strategic Culture in Asia Pacific Region* (New York : St. Martin's Press), 1999), p. 3-22.

น่าเป็นห่วง และมักเป็นการให้อำนาจเช่นนั้นแก่รัฐเพียง “ชั่วคราว” และเมื่อแก้ไขปัญหานั้นเสร็จสิ้นแล้วก็จะยกเลิกการให้อำนาจนั้นไป ดังนั้นสิ่งที่น่าสนใจ คือ รัฐบางรัฐไม่ยอมยกเลิกการให้อำนาจเหล่านั้นแม้ว่าจะสามารถแก้ไขปัญหาคความวุ่นวายเหล่านั้นๆ ได้ลุล่วงไปแล้วก็ตาม ซึ่งการกระทำเช่นนั้นคือการทำให้ภาวะยกเว้นกลายเป็นสภาพถาวรอันจะทำให้รัฐมีอำนาจที่มั่นคงในการควบคุมหรือครอบงำสังคมได้อย่างต่อเนื่อง¹⁰² ซึ่งเมื่อเทียบกับกรณีของรัฐบาลมาเลเซียที่บังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งให้อำนาจแก่รัฐและเจ้าพนักงานอย่างสูงตลอดเวลาแล้ว ก็แทบไม่ต่างจากการทำให้ “สภาวะยกเว้น” กลายเป็น “สภาวะถาวร” นั่นเอง

ปัญหาอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน คือ การบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้มักขัดแย้งกับหลักกฎหมายพื้นฐานของมาเลเซียและหลักสากลนิยมหลายประการ เพราะถึงแม้ว่าการประกาศภาวะฉุกเฉินของรัฐบาลมาเลเซีย/มาเลเซียเป็นสิ่งที่สอดคล้องกับมาตรา 149 ของรัฐธรรมนูญฉบับเอกราชของมาเลเซีย ค.ศ.1957 ซึ่งระบุว่ารัฐสภามาเลเซียสามารถออกกฎหมายเพื่อป้องกันภัยคุกคามต่อความมั่นคงปลอดภัยของประชาชนและประเทศ¹⁰³ และหากในช่วงเวลานั้นๆ รัฐสภามาเลเซียไม่สามารถทำหน้าที่ดังกล่าวได้ รัฐธรรมนูญของมาเลเซียในมาตรา 150 ยังระบุไว้ว่าพระราชาธิบดีสามารถประกาศภาวะฉุกเฉินได้¹⁰⁴ แต่การบังคับใช้กฎหมายนี้ในสถานการณ์จริงในระยะหลังนั้นมักไม่สอดคล้องกับหลักกฎหมายอื่นๆ ของมาเลเซีย เช่น การจับกุมผู้ชุมนุมทางการเมืองซึ่งมีความเห็นตรงข้ามกับรัฐบาลนั้นขัดแย้งกับมาตรา 10 ของรัฐธรรมนูญฉบับเอกราชของมาเลเซีย ค.ศ.1957 ที่ระบุว่า

“...พลเมืองมาเลเซียมีสิทธิและเสรีภาพในการพูดและแสดง
ความคิดเห็น รวมถึงมีสิทธิชุมนุมอย่างสันติโดยปราศจากอาวุธ และมีสิทธิ
ก่อตั้งองค์กรต่างๆ...”¹⁰⁵

¹⁰² Giorgio Agamben. *State of Exception*. Kevin Attell (Translated). Chicago : University of Chicago Press, 2005. ในภาษาไทยโปรดดูการถอดความและอธิบาย ใน ปิยนุตร แสงนกกุล, “สภาวะยกเว้น” ในความคิดของ Giorgio Agamben,” ใน *ฟ้าเดียวกัน* ปีที่ 8 ฉบับที่ 1 มกราคม – กันยายน 2553, หน้า 84 -91.

¹⁰³ *Constitution of Federation of Malaya 1957* (Kuala Lumpur : Pocket Pixel, 2007), pp. 70–71.

¹⁰⁴ *Ibid*, p.71.

¹⁰⁵ *Ibid*, p.4.

ทั้งนี้ปัญหาเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในที่ขัดกับหลักสากลที่สุด คือ การที่เจ้าหน้าที่มาเลเซียมักอาศัยอำนาจกฎหมายฉบับนี้ปฏิบัติการในภารกิจต่างๆ ด้วย ความรุนแรงจนกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของบรรดาผู้ต้องสงสัย ผู้ต้องหาและผู้ต้องขัง ซึ่งลักษณะ เช่นนี้ดำรงมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน ดังที่ ลิม กิต เสียง ผู้นำฝ่ายค้านคนสำคัญในมาเลเซียเคย กล่าวถึงประเด็นนี้ไว้อย่างน่าสนใจมาตั้งแต่ครั้งที่เขาเคยตกเป็นผู้ต้องขังภายใต้กฎหมาย ความมั่นคงภายในช่วงทศวรรษที่ 1980 ว่า

“...นักโทษการเมืองที่ติดขังในทัณฑสถานของรัฐมีคุณภาพชีวิต อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำ มีระบบการรักษาพยาบาลที่ย่ำแย่ ทั้งเจ้าหน้าที่ยัง ขัดขวางไม่ให้คนเหล่านี้ได้พบญาติมิตรและแพทย์เพื่อทำการ รักษาพยาบาลอีกด้วย...”¹⁰⁶

ทั้งนี้ที่ผ่านมามีบุคคลหลายฝ่ายร้องเรียนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมาเลเซียมักใช้ ความรุนแรงต่อผู้ต้องขังในคดีความมั่นคงภายใน ดังเหตุการณ์เมื่อวันที่ 19 มกราคม ค.ศ. 2004 ซึ่งผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในจำนวนหนึ่งร่วมลงชื่อกันทำบันทึกร้องเรียน ว่าตำรวจและผู้คุมใช้วิธีการทารุณต่างๆ เพื่อทรมานต่อพวกตนในขณะที่ต้องขัง เช่น การบังคับให้ ปัสสาวะใส่ขวดน้ำ การเผาหนวดและเคราของนักโทษมุสลิม และไม่อนุญาตให้ผู้ต้องขัง ครอบครองคัมภีร์อัล กุรอาน นอกจากนั้นยังใช้วิธีการคุกคามในขณะไต่สวนผู้ต้องขัง เช่น การใช้ผ้า ผูกตาและใส่กุญแจมือ และเปลี่ยนเสื้อผ้าผู้ต้องขังจนอยู่ในสภาพเปลือย¹⁰⁷ ข้อมูลเหล่านี้สอดคล้อง กับรายงานขององค์กร Human Rights Watch ในปี ค.ศ. 2004 ซึ่งระบุว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาล มาเลเซียมักใช้ความรุนแรงต่อผู้ต้องขังคดีความมั่นคง เช่น การใช้ไฟฟ้าจากบุนหรีจี้ตามร่างกาย การทุบตีบริเวณอวัยวะเพศ การเตะและถีบบริเวณท้องและหน้าอก การตบหน้า รวมถึงข่มขู่ให้ ผู้ต้องขังยอมรับสารภาพว่ามีส่วนพัวพันกับขบวนการก่อการร้าย¹⁰⁸ และรายงานขององค์กร เดียวกันในปี ค.ศ. 2006 ที่ยืนยันว่ายังมีเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมาเลเซียที่กระทำทารุณต่อผู้ต้องขัง ในคดีความมั่นคงอย่างต่อเนื่อง เช่น การบังคับให้ผู้ต้องขังดื่มปัสสาวะ การใช้รองเท้าตบหน้า ผู้ต้องขัง การบังคับให้ผู้ต้องขังเลี้อยองเท้าตำรวจ เป็นต้น¹⁰⁹

¹⁰⁶ Lim Kit Siang, *Malaysia in Dangerous 80s*, p. 178 – 179.

¹⁰⁷ SUARAM, *Malaysia Human Right Report 2004: Civil and Political Rights*, p. 32.

¹⁰⁸ Ibid, pp. 34-35.

¹⁰⁹ Human Rights Watch, *Convicted before Trial: Indefinite Detention under Malaysia's Emergency Ordinance* (New York : Human Rights Watch, 2006), pp. 13 - 16.

นอกจากการกระทำทารุณของเจ้าหน้าที่รัฐต่อผู้ต้องขังแล้วยังมีหลักฐานที่แสดงว่าการคุกคามจากเจ้าหน้าที่ของรัฐได้ลุกลามไปสู่บรรดาสมาชิกในครอบครัว ญาติหรือเพื่อนฝูงที่เข้ามาเยี่ยมเยียนผู้ต้องขังเช่นกัน ดังที่ นางเซจาห์ตุล เดอสินา โซเมล โมฮาหมัด (Sejahtul Dursina Chomel Mohamad) ภรรยาของนายยาซิด ซูฟัท (Yasid Sufaat) ผู้ต้องขังภายใต้กฎหมาย ความมั่นคงภายในเปิดเผยว่า ในเบื้องต้นรัฐบาลมาเลเซียมีคำสั่งให้คุมขังสามีเธอในปลายปี ค.ศ. 2001 ต่อมาก็มีเจ้าหน้าที่มาจับกุมเธอในช่วงต้นปี ค.ศ. 2002 และคุมขังเธอจนถึงเดือนมิถุนายน ค.ศ. 2002 โดยตลอดเวลาที่คุมขังเธอนั้นมีเจ้าหน้าที่มาซักถาม-ไต่สวนเธอเป็นประจำทุกวัน ตั้งแต่เวลา 09.00 – 17.00 น. ซึ่งส่วนใหญ่แล้วเจ้าหน้าที่ไม่ได้ถามเธอเกี่ยวกับเรื่องราวทางการเมืองหรือขบวนการก่อการร้าย แต่มักเป็นคำถามเกี่ยวกับชีวิตประจำวันของเธอ เธอจึงเชื่อว่ารัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังเธอเพียงเพราะต้องการใช้ภาวะเช่นนั้นกดดันสามีของเธอให้ยอมรับสารภาพว่ามีส่วนร่วมกับขบวนการอัล เคดา¹¹⁰

นอกจากนี้ภรรยาและญาติของผู้ต้องขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงต่างเปิดเผยข้อมูลเพิ่มเติมว่าบรรดาเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมาเลเซียไม่ค่อยอำนวยความสะดวกให้แก่บรรดาภรรยา บุตรและญาติเข้าเยี่ยมผู้ต้องขัง และแม้จะอนุญาตให้เยี่ยมผู้ต้องขังได้ในบางโอกาสแต่ไม่มีความเป็นส่วนตัวเนื่องจากมีเจ้าหน้าที่เฝ้าควบคุมการพบปะพูดคุยดังกล่าวอย่างใกล้ชิด ทั้งยังไม่อนุญาตให้ทนายความเข้าพบผู้ต้องขัง และเมื่อผู้ต้องขังเจ็บป่วยก็ไม่ได้จัดให้มีรักษาพยาบาลที่เหมาะสม รวมทั้งยึดเงินและสมุดบัญชีเงินฝากธนาคารของผู้ต้องขังเอาไว้ทำให้ผู้ต้องขังไม่สามารถซื้ออาหารหรือยารักษาโรคได้ในยามที่ไม่มีญาติมาเยี่ยม และยิ่งไปกว่านั้นเมื่อภรรยา บุตรและญาติของผู้ต้องขังกลับจากการเข้าเยี่ยมผู้ต้องขังแต่ละครั้งก็มักมีผู้ส่งข้อความข่มขู่มายังโทรศัพท์เคลื่อนที่ของคนเหล่านั้นอยู่เสมอ¹¹¹

การที่รัฐบาลมาเลเซียไม่ค่อยอนุญาตให้ญาติเข้าเยี่ยมผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในทำให้ในบางครั้งญาติของผู้ต้องขังไม่พอใจและรวมตัวกันเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลผ่อนปรนเท่าที่ดังกล่าว ซึ่งรัฐบาลก็ตอบโต้กลับด้วยการจับกุมและคุมขังคนเหล่านั้น ดังกรณีที่รัฐบาลมาเลเซียจับกุม นาง อาลิซ๊ะ จาฟฟาร์ (Aliza Jaafar) ภรรยาของ ฮัจญี ซารี ซุงิบ (Hj Saari Sungib) ผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน พร้อมกับญาติฯ อีก 40 คน โดยสั่งจำคุกคนเหล่านี้เป็นเวลา 1 คืน เมื่อ 15 กรกฎาคม ค.ศ. 2001¹¹²

¹¹⁰SUARAM, *Malaysia Human Right Report 2002 : Civil and Political Rights*, pp. 27 – 28.

¹¹¹Ibid, p. 32.

¹¹²SUARAM, *Malaysian Human Right Report 2001 : Civil and Political Rights*, p. 25.

การที่เจ้าหน้าที่ของรัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในปฏิบัติการอย่างไม่เหมาะสมต่อผู้ต้องขังภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ยังคงดำรงเรื่อยมาจนกระทั่งปัจจุบัน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งหากผู้ต้องขังเหล่านั้นเป็นนักโทษคดีการเมือง ซึ่งมีการตั้งข้อสังเกตรัฐบาลมาเลเซียและเจ้าหน้าที่ของรัฐมักเลือกปฏิบัติต่อนักโทษการเมืองภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในด้วยมาตรฐานที่ต่ำกว่าการปฏิบัติต่อนักโทษคดีอาชญากรรมด้วยซ้ำไป ดังที่นักโทษคดีการเมืองคนหนึ่งที่เคยต้องโทษคุมขังในยุค “ปฏิบัติการลาลัง” กล่าวไว้ว่า

“...ในขณะที่ทัณฑสถานดูแลและนักโทษคดีอาญาอื่นๆ อย่างดีถึงขนาดที่นักโทษเหล่านั้นบางส่วนสามารถรวมตัวกันตั้งวงดนตรี เล่นเพลงหรือในเรือนจำได้ แต่เจ้าหน้าที่กลับควบคุมพวกเราเหล่านักโทษการเมืองอย่างเข้มงวดถึงขนาดที่ปิดกั้นโอกาสมิให้พวกเรามีอิสระที่จะพบปะพูดคุยกันภายในเขตเรือนจำ...”¹¹³

การบังคับใช้ความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดและการกระทำอันรุนแรงต่อผู้ต้องหาและผู้ต้องขังดังที่กล่าวไปข้างต้นนั้นยังขัดแย้งอย่างรุนแรงกับปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน (Universal Declaration of Human Rights) แห่งสหประชาชาติหลาย ๆ มาตรา เช่น มาตรา 5 “บุคคลใดจะถูกทรมานหรือได้รับการปฏิบัติหรือการลงทัณฑ์ ซึ่งทารุณโหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือ หยาบเถื่อนมิได้” มาตรา 9 “บุคคลใดจะถูกจับ กักขัง หรือ เนรเทศโดยพลการไม่ได้” และ มาตรา 10 “บุคคลชอบที่จะเท่าเทียมกันอย่างบริบูรณ์ในอันที่จะได้รับการพิจารณาอย่างเป็นธรรม และเปิดเผยโดยศาลซึ่งเป็นอิสระและไร้อคติในการวินิจฉัยชี้ขาดสิทธิและหน้าที่ ตลอดจนข้อที่ตนถูกกล่าวหาใดๆ ทางอาญา” รวมถึงมาตรา 11 ข้อ 1 “บุคคลซึ่งถูกกล่าวหาด้วยความผิดทางอาญามีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์จนกว่าจะมีการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมายในการพิจารณาโดยเปิดเผย ณ ที่ซึ่งตนได้รับหลักประกันทั้งหมดที่จำเป็นในการต่อสู้คดี” และ มาตรา 19 “บุคคลมีสิทธิในเสรีภาพแห่งความเห็นและการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะยึดมั่นในความเห็นโดยปราศจากการแทรกสอด และที่จะแสวงหา รับ ตลอดจนแจ้งข่าว รวมทั้งความคิดเห็นโดยผ่านสื่อใดๆ และโดยมิต้องคำนึงถึงเขตแดน” และมาตรา 20 ข้อ 1 “บุคคลมีสิทธิเสรีภาพแห่งการชุมนุมและการสมาคมโดยสงบ” เป็นต้น ¹¹⁴ ดังนั้นนอกเหนือจากข้อบกพร่องในแง่

¹¹³Kua Kia Soong, *445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989*, p.87.

¹¹⁴ คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ, *เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ* (กรุงเทพ : อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2531), หน้า 13 - 22.

ตัวบทที่ได้กล่าวไปในหัวข้อก่อนหน้านี้แล้ว กฎหมายความมั่นคงภายในก็ยังมีปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่งซึ่งเกิดจากการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างไม่เหมาะสมด้วยเช่นกัน

ทัศนะของรัฐบาลมาเลเซียต่อกฎหมายความมั่นคงภายใน

ถึงแม้ว่าจะมีคำถามมากมายเกี่ยวกับความไม่เหมาะสมของกฎหมายฉบับนี้ทั้งในแง่ตัวบทและการบังคับใช้ แต่ที่ผ่านมาผู้นำรัฐบาลและตัวแทนระดับสูงของรัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนยันการอย่างต่อเนื่องว่ากฎหมายฉบับนี้ยังคงเป็นสิ่งจำเป็นและเหมาะสมต่อการพิทักษ์รักษาความมั่นคงของมาเลเซีย และขณะเดียวกันก็ปฏิเสธอย่างแข็งขันว่าไม่เคยใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้อย่างผิดพลาด ดังที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เคยกล่าวยืนยันไว้อย่างแข็งแกร่งในวาระครบรอบการดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี เมื่อ 16 กรกฎาคม ค.ศ. 2001 ว่า

“...รัฐบาลมาเลเซียจะไม่มีคำขอโทษต่อใครๆ ทั้งสิ้น ในกรณีที่รัฐบาลบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน...”¹¹⁵

นอกจากนี้ในช่วงต้นทศวรรษ 2000 เมื่อรัฐบาลสหรัฐอเมริกาวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลมาเลเซียเรื่องการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ทำให้นายอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี รองนายกรัฐมนตรีมาเลเซียในขณะนั้นกล่าวตอบโต้กลับคืนอย่างทันทีวาทที่ว่า

“...การใช้กฎหมายฉบับนี้ไม่ใช่เรื่องการเล่นสนุกตามอำเภอใจ แต่เป็นเรื่องการพิทักษ์ความมั่นคงของประเทศ...”¹¹⁶

การตอบโต้ของผู้นำรัฐบาลมาเลเซียต่อผู้ที่วิพากษ์วิจารณ์กฎหมายความมั่นคงภายใน ยังคงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการตอบโต้บรรดารัฐบาลของชาติตะวันตกที่มักตำหนิรัฐบาลมาเลเซียในเรื่องนี้ เช่น ในคราวที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด แถลงนโยบายของรัฐบาลต่อรัฐสภามาเลเซียในปี ค.ศ. 2002 อันเป็นช่วงเวลาหลังจากเหตุการณ์ก่อวินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา เขาได้กล่าววิจารณ์บรรดารัฐบาลของชาติตะวันตกเกี่ยวกับความสำคัญของกฎหมายความไว้ว่า

¹¹⁵ SUARAM, *Malaysian Human Right Report 2001 : Civil and Political Rights*, p. 26.

¹¹⁶ Ibid, p. 26.

“...หลังจากเหตุการณ์การก่อการร้ายในสหรัฐอเมริกา บรรดา
ประเทศในโลกตะวันตกคงตระหนักดีแล้วถึงความสำคัญของกฎหมายที่
พิทักษ์รักษาความมั่นคงของชาติ...”¹¹⁷

ทั้งนี้ในช่วงเวลาใกล้เคียงกัน นายราอิส ยาติม (Rais Yatim) รัฐมนตรีว่าการกระทรวง
ยุติธรรมของมาเลเซีย ซึ่งเป็นผู้ดูแลระบบการศาลและการยุติธรรมของประเทศก็เคยกล่าวปกป้อง
กฎหมายความมั่นคงภายในเอาไว้ว่า

“...รัฐบาลมาเลเซียยังคงต้องการกฎหมายความมั่นคงภายใน
ฉบับนี้ เพื่อพิทักษ์ความมั่นคงของประเทศมาเลเซีย...”¹¹⁸

ขณะที่เจ้าหน้าที่ระดับผู้ปฏิบัติงาน เช่น โอลาห์หมัด บากรี โอมาร์ (Mohamed Bakri Omar) ผู้บัญชาการสำนักงานตำรวจแห่งชาติตำรวจของมาเลเซียซึ่งมีหน้าที่ควบคุมปฏิบัติการใน
ภารกิจต่างๆ ภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน ก็เคยกล่าวทศนะต่อกฎหมายฉบับนี้ไว้ใน
เวทีประชุมว่าด้วยประชาธิปไตยและความมั่นคงของโลก ณ นครอิสตันบูล ประเทศตุรกี เมื่อเดือน
มิถุนายน ค.ศ. 2005 ว่า

“...สถานการณ์ความมั่นคงของโลกในยุคปัจจุบัน ทำให้รัฐบาลทั่ว
ทั้งโลกมีพื้นฐานของเหตุผลและข้อเท็จจริงอันสมควรที่จะบังคับใช้
กฎหมายความมั่นคง ซึ่งในบางครั้งกฎหมายเหล่านั้นอาจขัดแย้งกับหลัก
สิทธิมนุษยชนบ้าง...”¹¹⁹

นอกจากนี้ในกรณีที่มีผู้ร้องเรียนว่าเจ้าหน้าที่ของรัฐบาลใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคง
ภายในกระทำการที่ไม่เหมาะสมต่อผู้ต้องขังนั้น พบว่าบรรดาเจ้าหน้าที่ระดับสูงของรัฐบาล
มาเลเซียต่างพากันปฏิเสธถึงความไม่เหมาะสมดังกล่าว เช่น นายซาอิด ฮามิด อัลบาริ (Syed Hamid Albar) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศซึ่งกล่าวต่อนักข่าวที่เสนอข่าวว่า
ทัณฑสถานของมาเลเซียมีสภาพไม่เหมาะสมและเจ้าหน้าที่มักปฏิบัติต่อผู้ต้องขังไม่ต่างจาก
ทัณฑสถานอาบู กาห์ริบ (Abu Gharib) ในอิรัก ขณะที่นายกรัฐมนตรี อับดุลเลาะห์ อาหมัด

¹¹⁷SUARAM, *Malaysia Human Right Report 2002 : Civil and Political Rights*, p. 21.

¹¹⁸SUARAM, *Malaysian Human Right Report 2001 : Civil and Political Rights*, p. 26.

¹¹⁹SUARAM, *Malaysia Human Right Report 2004 : Civil and Political Rights*, p. 33.

บาดาวี ยืนยันว่าไม่มีเหตุการณ์เลวร้ายในทัศนสถานของมาเลเซีย ดังที่มีการกล่าวหากันแต่อย่างใด¹²⁰

อย่างไรก็ตามหลังจากมีข้อร้องเรียนเป็นจำนวนมากถึงข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้ ก็มีส่วนทำให้รัฐบาลมาเลเซียเคยประกาศตั้งคณะทำงานเพื่อหาแนวทางแก้ไขปรับปรุงกฎหมาย ความมั่นคงภายในขึ้นในช่วงต้นปี ค.ศ. 2004 แต่ต่อมา นายราอิส ยาติม (Raisb Yatim) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงยุติธรรมกล่าวว่ายังคงไม่มีการแก้ไขกฎหมายความมั่นคงภายใน เพราะกฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องมือรักษาสันติภาพของประเทศมาเลเซีย ส่วนนายกรัฐมนตรีอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี แถลงว่ารัฐบาลมาเลเซียจะใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างระมัดระวังเพื่อรักษาความมั่นคงของมาเลเซีย ส่วนรองนายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัค กล่าวไว้เมื่อเดือนธันวาคม ค.ศ. 2008 ว่า

“...กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเครื่องมือปกป้องประเทศของเราจากการก่อการร้าย และเหตุผลสำคัญที่เราไม่จำเป็นต้องมีกฎหมายต่อต้านการก่อการร้ายในประเทศนี้ เป็นเพราะเรามีกฎหมายความมั่นคงภายในอยู่แล้วนั่นเอง...”¹²¹

จากถ้อยแถลงจำนวนมากของผู้บริหารระดับสูงของประเทศมาเลเซียข้างต้นจึงยังคงแสดงให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียยังคงให้ความสำคัญกับกฎหมายฉบับนี้อยู่ และนั่นอาจเป็นผลมาจากการที่กฎหมายฉบับนี้ยังคงมีเนื้อหาสาระที่ให้อำนาจอย่างสูงในการปฏิบัติการต่างๆ ของฝ่ายรัฐบาล ซึ่งอำนาจเช่นนี้ทำให้รัฐบาลมาเลเซียสามารถใช้กฎหมายฉบับนี้ได้ทั้งในกรณีการรักษาความมั่นคงของประเทศและความมั่นคงของรัฐบาลไว้ควบคู่กันไปได้อย่างดีนั่นเอง

จากปัญหาเรื่องการที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าวอย่างเข้มงวดของต่อผู้ที่ต้องสงสัยว่าเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐ ทำให้เริ่มมีกลุ่มผู้เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียทบทวนการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งคนกลุ่มนี้มาจากหลากหลายสาขาอาชีพ ทั้งนักศึกษา นักวิชาการ นักเคลื่อนไหวในองค์กรพัฒนาเอกชน นักการเมืองและในเวลาต่อมาคนเหล่านี้ได้พยายามขยายประเด็นการเรียกร้องต่างเพิ่มมากขึ้นเพื่อให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว ซึ่งองค์กรที่มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งต่อการขับเคลื่อนแนวคิดดังกล่าว คือ องค์กร SUARAM นั่นเอง

¹²⁰ SUARAM, *Malaysia Human Right Report 2004 : Civil and Political Rights*, p. 34.

¹²¹ “Najib: ISA has protected country from terrorism”, *New Straits Times*, 2 December, 2008, p.1.

บทที่ 3

จุดกำเนิดและโครงสร้างองค์กรของ SUARAM

องค์กร SUARAM ก่อตั้งขึ้นจากปัจจัยและเงื่อนไขทางการเมืองและสังคมในมาเลเซีย โดยเฉพาะจากกลุ่มผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน องค์กรแห่งนี้มีเป้าหมายที่สำคัญ คือ เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกระดับการดูแลปัญหาสิทธิมนุษยชนภายในประเทศให้สูงขึ้น โดยเฉพาะการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ปัจจุบันองค์กร SUARAM ดำเนินการในภารกิจดังกล่าวมาแล้วถึง 20 ปี (ค.ศ. 1989 -2009) และมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเคลื่อนไหวประเด็นดังกล่าวในประเทศมาเลเซีย

ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียก่อนการก่อตั้งองค์กร SUARAM

องค์กร SUARAM คือ องค์กรพัฒนาเอกชน หรือ องค์กรนอกภาครัฐ (Non Government Organization : NGO) หรือในบางครั้งอาจเรียกกันว่า “องค์กรอาสาสมัคร” ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว องค์กรเหล่านี้มีลักษณะสำคัญ 6 ประการ ได้แก่ 1.เป็นองค์กรซึ่งมิใช่ของภาครัฐ 2.เป็นองค์กรไม่หวังผลกำไร 3.เป็นองค์กรอาสาสมัคร 4.เป็นองค์กรที่มีรูปแบบชัดเจน มีการทำงานที่มั่นคงและต่อเนื่อง 5.มีความมุ่งหวังที่จะทำประโยชน์ให้ผู้อื่น และ 6.สมาชิกไม่ควรคาดหวังค่าตอบแทนที่สูงจนเกินไปจากการทำงานให้องค์กร¹²² องค์กรพัฒนาเอกชนมักก่อตั้งขึ้นเพื่อเคลื่อนไหวหรือเรียกร้องสิทธิและผลประโยชน์ หรือแก้ไขปัญหาหรือความคับข้องบางประการของผู้คน ชุมชนหรือสังคมซึ่งรัฐบาลยังมิได้ดูแลอย่างทั่วถึงหรือละเลยเพิกเฉย ทั้งนี้มักพบว่าองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านี้จะมีบทบาทและความสำคัญต่อประชาชนและสังคมมากขึ้นเมื่อรัฐบาลมีข้อจำกัดในการดำเนินงานในบางประการกระทั่งไม่อาจแก้ไขปัญหาหรือมีส่วนสร้างปัญหานั้นๆ ให้แก่ผู้คนในประเทศ โดยในปัจจุบันองค์กรเหล่านี้มีภารกิจในหลายรูปแบบ เช่น การช่วยเหลือผู้อพยพ การแก้ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อม รวมถึงการช่วยเหลือและเรียกร้องความเป็นธรรมให้แก่ผู้ด้อยโอกาสในสังคม เป็นต้น

จากอดีตถึงปัจจุบันมีองค์กรพัฒนาเอกชนจำนวนไม่น้อยที่ก่อตั้งและดำเนินงานในมาเลเซียในภารกิจต่างๆ เช่น ภารกิจด้านการเมือง เศรษฐกิจ สังคม ศาสนา สิ่งแวดล้อม เป็นต้น โดยประมาณการกันว่าในปัจจุบันมีองค์กรพัฒนาเอกชนที่เคลื่อนไหวอยู่ในมาเลเซียราว 50 องค์กร

¹²²Lester M. Salamon and Helmut K. Anheier, *Emerging Sector: The Nonprofit Sector in Comparative Perspective - An Overview* (Baltimore : John Hopkins University, 1994) cited in Shinichi Shigetomi, *The State and NGOs: Issues and Analytical Framework* (Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 2002), pp. 1-6.

และองค์กรเหล่านี้ดำเนินการในภารกิจต่างๆอยู่ราว 100 โครงการ¹²³ โดยส่วนใหญ่แล้วองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านี้เป็นผลผลิตของกระแสคลื่นขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมอันเป็นขบวนการรูปแบบใหม่เริ่มปรากฏตัวและมีบทบาทเด่นชัดขึ้นอย่างน้อยที่สุดในราว 40 ปีที่ผ่านมา เพราะในเวลาดังกล่าวบรรยากาศทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมโลกที่อยู่ในภาวะสงครามเย็นก่อให้เกิดปัญหาต่างๆทั่วโลก เช่น ปัญหาสงคราม ปัญหาผู้ลี้ภัย ปัญหาการขาดแคลนอาหาร ปัญหาความยากจน เป็นต้น โดยที่รัฐบาลของดินแดนต่างๆไม่อาจแก้ไขปัญหานั้นๆได้ จึงทำให้ผู้คนหลายกลุ่มในหลายพื้นที่ทั่วโลกพยายามหาแนวทางแก้ไขปัญหาดังกล่าว และนำมาสู่การรวมตัวของกลุ่มคนต่างๆทั้งภายในดินแดนนั้นๆและการร่วมมือข้ามดินแดนเพื่อแสวงหาแนวทางแก้ไขปัญหานั้นๆโดยไม่รอคอยเพียงความช่วยเหลือจากภาครัฐ ต่อมาการรวมกลุ่มเหล่านั้นค่อยๆคลี่คลายมาสู่การก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนขึ้นในที่สุด โดยจุดเริ่มต้นสำคัญของขบวนการเหล่านี้มักเกิดขึ้นในโลกตะวันตกและในเวลาต่อมารูปแบบขององค์กรพัฒนาเอกชนทั้งในแง่แนวคิด การดำเนินงานก็ค่อยๆแพร่หลายไปยังพื้นที่ต่างๆทั่วโลกดังที่พบเห็นในปัจจุบัน

อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาตามมิติทางประวัติศาสตร์ของประเทศมาเลเซียก็พบว่า การก่อกำเนิดขององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียอาจมิได้เป็นองค์กรที่เกิดขึ้นโดยบังเอิญจากแนวคิดเหล่านี้ของโลกตะวันตกเท่านั้น เพราะถึงแม้ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนอาจเป็นประติมากรรมใหม่ ทางการเมืองและสังคมของมาเลเซียซึ่งหยิบยืมรูปแบบการก่อตั้ง การดำเนินงานและการบริหารองค์กรมาจากแนวคิดและกระบวนการของโลกตะวันตก แต่ในอีกด้านหนึ่งการก่อตัวขององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียกลับมีรากฐานหรือได้รับมรดกทางความคิดบางประการจากการก่อตั้งสมาคม ชมรมหรือองค์กรต่างๆของผู้คนในมาเลเซียในอดีตเช่นกัน เช่น พัฒนาการขององค์กรพัฒนาเอกชนที่มีพื้นฐานแนวคิดและการก่อตั้งมาจากขบวนการชาตินิยมของชาวมลายู สมาคมต่างๆของชาวจีน และขบวนการชาตินิยมของชาวอินเดีย เป็นต้น ซึ่งขบวนการเหล่านี้ล้วนเคยดำเนินการในลักษณะองค์กรนอกภาครัฐที่มีเป้าหมายเพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลกลุ่มเป้าหมายของตนในมาเลเซียมาก่อนโดยเฉพาะการช่วยเหลือกลุ่มคนที่มีชาติพันธุ์เดียวกันกับสมาชิกขององค์กรหรือสมาคมนั้นๆ ซึ่งองค์กรเหล่านี้มีบทบาทและความสำคัญมาอย่างน้อยที่สุดตั้งแต่เมื่อดินแดนแห่งนี้ยังอยู่ในยุคอาณานิคม

สำหรับชาวมลายูแล้วขบวนการสำคัญของชาวมลายูที่มีอิทธิพลต่อการจัดตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนและแม้แต่การก่อตั้งพรรคการเมืองของชาวมลายูในมาเลเซีย คือ ขบวนการชาตินิยมของชาวมลายูที่มีการก่อตั้งมาตั้งแต่ช่วงต้นคริสต์ศตวรรษที่ 20 เนื่องจากไม่พอใจที่เจ้าอาณานิคมอนุญาตให้ชาวต่างชาติเข้ามาตั้งถิ่นฐานในมลายูมากขึ้น และต่อมาชาวต่างชาติเหล่านั้นสามารถ

¹²³ Meredith L. Weiss, Saliha Hassan, "Malaysian NGOs History, legal framework and Characteristics," p. 40

สะสมทุนจนครอบครองส่วนแบ่งทางเศรษฐกิจในมลายามากขึ้น ขณะที่ชาวมลายูซึ่งเป็นเจ้าของดินแดนแห่งนี้มาแต่เดิมยังคงมีวิถีชีวิตและสถานะทางเศรษฐกิจไม่แตกต่างไปจากยุคก่อนหน้า การเข้ามาของระบอบอาณานิคมมากนัก ความไม่พอใจเช่นนี้ทำให้ชาวมลายูอย่างน้อย 3 กลุ่ม คือ กลุ่มนักปฏิรูปศาสนา กลุ่มปัญญาชนพื้นเมืองหัวก้าวหน้าและกลุ่มชนชั้นปกครองเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อเรียกร้องสิทธิต่างๆ จากเจ้าอาณานิคมให้แก่ชาวมลายู¹²⁴ และในเวลาต่อมาคนเหล่านี้เริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองในกิจกรรมอื่นๆ เช่น การจัดตั้งขบวนการเรียกร้องเอกราชจากอังกฤษ การเข้าร่วมกับกองทัพญี่ปุ่นในสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 และการก่อตั้งพรรคการเมืองต่างๆ เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้คือรากฐานสำคัญในการรวมตัวของชาวมลายูเพื่อแสดงเจตจำนงทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในเวลาต่อมา

ขณะที่บรรดาสมาคมของชาวจีนในมลายานั้นก่อตั้งขึ้นเพื่อคอยให้ความช่วยเหลือแก่ชาวจีนซึ่งอพยพหลังไหลเข้ามาขายแรงงานในดินแดนแห่งนี้ โดยองค์กรของชาวจีนในมลายานี้มีลักษณะการรวมตัวถึง 3 รูปแบบ รูปแบบแรก คือ “การรวมกลุ่มตามสายเลือด” ซึ่งเป็นการรวมตัวกันของผู้ที่ใช้ “แซ่” หรือสกุลเดียวกันเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กันยามที่ต้องอาศัยอยู่ต่างบ้านต่างเมือง รูปแบบที่สอง คือ “การรวมกลุ่มในรูปแบบสมาคมการกุศล” มักรวมตัวกันในนามสมาคมการค้าเพื่อแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสมาชิก รวมถึงจัดเตรียมความสะดวกในพิธีสักการะเทพเจ้าและบรรพบุรุษ ตลอดจนช่วยเหลือผู้ยากไร้ และจัดพิธีศพให้แก่สมาชิก รูปแบบที่สาม คือ “การรวมกลุ่มในสมาคมลับ” ซึ่งมีพื้นฐานมาจากการรวมตัวกันของชาวนาในสังคมจีนเพื่อตอบโต้การกดขี่คุกคามจากภายนอกชุมชนและอำนาจรัฐในบางยุคสมัย¹²⁵ กลุ่มองค์กรเหล่านี้เป็นเครื่องมือและอำนาจต่อรองสำคัญที่ชาวจีนในมลายาใช้เพื่อรักษาผลประโยชน์ของตนทั้งในแง่การเมือง เศรษฐกิจและสังคมมาโดยตลอด โดยสมาคมเหล่านี้มีกระบวนการปรับเปลี่ยนรูปแบบและการบริหารจัดการไปสู่ลักษณะขององค์กรสมัยใหม่อย่างต่อเนื่อง และเป็นรากฐานสำคัญของ

¹²⁴ ดูรายละเอียดเรื่องนโยบายของรัฐบาลอังกฤษที่มีผลต่อแนวคิดทางการเมืองชาวมลายูใน ไพลดดา ชัยศร, *ผลกระทบของการปกครองของอังกฤษต่อความคิดทางการเมืองของชาวมลายูในรัฐมลายูที่เป็นสหพันธ ค.ศ. 1896-1941* (วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547). และรายละเอียดเกี่ยวกับจุดเริ่มต้นของกลุ่มขบวนการชาตินิยมของชาวมลายู ใน William R. Roff, *The Origins of Malay Nationalism*, (London : Yale University Press, 1967). และการวิเคราะห์ที่ชี้ถึงความเชื่อมโยงระหว่างบริบททางเศรษฐกิจและการเมืองของชาวมลายูในมาเลเซียใน Edmund Terence Gomez and JOMO K.S., *Malaysia's Political Economy: Political Patronage and Profit* (Cambridge : Cambridge University Press, 1999).

¹²⁵ ดูรายละเอียดเกี่ยวกับองค์กรและสมาคมของชาวจีนใน Heng Pek Koon, *Chinese Politics in Malaysia: A History of the Malaysian Chinese Association* (Singapore : Oxford University Press, 1988).

การก่อตั้งกลุ่มองค์กรต่างๆ และพรรคการเมืองต่างๆของชาวจีนมลายา/มาเลเซียในเวลาต่อมาเช่นกัน

ส่วนขบวนการชาตินิยมของชาวอินเดียในนั้นได้รับอิทธิพลสำคัญมาจากการรวมตัวของชาวอินเดียเพื่อต่อต้านอิทธิพลของอังกฤษในอินเดีย โดยเฉพาะจากการเคลื่อนไหวที่สำคัญของ “พรรคคองเกรสแห่งชาติอินเดีย” (Indian National Congress) ซึ่งมีอิทธิพลทางความคิดต่อสมาคมต่างๆ ของชาวอินเดียทั่วโลกในช่วงทศวรรษที่1920-1930 ทั้งนี้ชาวอินเดียในมลายาได้ก่อตั้ง “สมาคมศูนย์กลางชาวอินเดียแห่งมลายา” (Central Indian Association of Malaya : CIAM) ขึ้นในปีค.ศ.1936 โดยในระยะแรกสมาคมแห่งนี้เคลื่อนไหวทางการเมืองในทิศทางเดียวกับพรรคคองเกรสแห่งอินเดีย โดยเฉพาะการต่อสู้เพื่อผลทางการเมืองในประเทศอินเดีย แต่ต่อมาสมาคมแห่งนี้เริ่มสนใจสภาพปัญหาทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของชาวอินเดียในมลายา มากขึ้น จนนำไปสู่การก่อตั้งพรรคการเมืองต่างๆ เพื่อเป็นตัวแทนของของชาวอินเดียในมลายา ต่อมา¹²⁶

ถึงแม้ว่ากลุ่มองค์กรเหล่านี้เป็นรากฐานสำคัญของการก่อกำเนิดองค์กรพัฒนาเอกชนและพรรคการเมืองต่างๆในมลายา/มาเลเซียในเวลาต่อมา แต่อย่างไรก็ตามขบวนการหรือองค์กรเหล่านี้ในอดีตยังมิได้มีรูปแบบหรือการบริหารจัดการองค์กรในลักษณะเดียวกันอย่างชัดเจนกับองค์กรพัฒนาเอกชนในปัจจุบัน และองค์กรเหล่านี้ยังคงเน้นการเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคม ให้แก่คนบางกลุ่มโดยเฉพาะกลุ่มเชื้อชาติที่ตนสังกัดอยู่เท่านั้น และยังมีได้มีการเคลื่อนไหวในประเด็นใดที่เป็นประโยชน์ร่วมกันของผู้คนทุกเชื้อชาติที่อาศัยในดินแดนแห่งนี้ อย่างไรก็ตามเมื่อมีโอกาสและเงื่อนไขที่เหมาะสมบรรดากลุ่มองค์กรหรือสมาคมเหล่านี้บางส่วนอาจปรับเปลี่ยนบทบาทของตนเองเป็นตัวแสดงในภาคการเมือง โดยเฉพาะการสถาปนาตนเองขึ้นเป็นพรรคการเมืองในระบบการเลือกตั้งและรัฐสภา ทว่าบางส่วนยังไม่ได้ปรับตัวเข้าสู่ระบบดังกล่าวและยังคงเคลื่อนไหวทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมในแงุ่มที่รัฐบาลไม่สามารถขับเคลื่อนหรือแก้ไขปัญหาได้อันเนื่องมาจากข้อจำกัดต่างๆ ของรัฐ ซึ่งองค์กรต่างๆในกลุ่มหลังนี้เองที่ค่อยๆพัฒนาไปสู่การก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนในเวลาต่อมา

อย่างไรก็ดีมีข้อสังเกตประการหนึ่งที่น่าสนใจเกี่ยวกับองค์กรหรือขบวนการที่มีบทบาทเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องสิทธิประโยชน์ต่างๆให้แก่ผู้คนกลุ่มต่างๆในสังคมเหล่านี้ คือ การเคลื่อนไหวเหล่านี้มักสร้างความไม่พอใจแก่รัฐบาลที่กุมอำนาจรัฐอยู่ในเวลานั้นๆอยู่เสมอ ไม่ว่าการเคลื่อนไหวนั้นๆเกิดขึ้นในยุคสมัยใดก็ตามนับตั้งแต่ยุคอาณานิคมเป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน

¹²⁶ดูรายละเอียดเกี่ยวกับองค์กรและสมาคมของชาวอินเดีย ใน Rajeswary Ampalavanar, *The Indian Minority and Political Change in Malaya 1945-1957*, (Kuala Lumpur : Oxford University Press, 1981).

ดังปรากฏอยู่บ่อยครั้งเช่นกันว่าที่รัฐบาลของมลายา/มาเลเซียนับตั้งแต่อดีตนิยมใช้ข้อบังคับทางกฎหมายเพื่อควบคุมการก่อตั้งและการเคลื่อนไหวของ-บวนการเหล่านี้เสมอมาเช่นกัน ดังนั้นจึงมักปรากฏว่าการก่อตัวขององค์กรหรือขบวนการเหล่านี้มักเกิดขึ้นควบคู่กับความขัดแย้งกับภาครัฐบาลอยู่เสมอ ซึ่งความขัดแย้งดังกล่าวยังคงเป็นมรดกที่ยังดำรงอยู่เรื่อยมาในดินแดนแห่งนี้จวบจนกระทั่งปัจจุบัน¹²⁷

นอกจากมรดกทางความคิดและอิทธิพลที่ได้รับจากบริบทขององค์กรต่างๆ ที่ก่อตั้งขึ้นในดินแดนแถบนี้ในอดีตดังที่กล่าวไปข้างต้นแล้ว องค์กรพัฒนาเอกชนของมาเลเซียที่มีรูปแบบและการบริหารจัดการองค์กรเช่นในปัจจุบันนั้นเริ่มก่อตั้งขึ้นอย่างชัดเจนในช่วงทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา โดยได้รับอิทธิพลจากการเติบโตของขบวนการประชาสังคมและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ของโลก โดยมีเป้าหมายเพื่อร่วมแก้ไขปัญหาที่ผู้คนในหลายๆ พื้นที่ของโลกได้รับผลกระทบด้านลบจากกระบวนการพัฒนาเศรษฐกิจในช่วงเวลาดังกล่าว ดังที่ ดร. กัว เกีย ซุง นักเคลื่อนไหวทางการเมืองภาคประชาชนคนสำคัญในมาเลเซียและเป็นผู้ร่วมก่อตั้งองค์กร SUARAM วิเคราะห์ว่าองค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียก่อตั้งขึ้นจากปัญหาความไม่เท่าเทียมกันระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ในมาเลเซียซึ่งมีพื้นฐานมาตั้งแต่ยุคอาณานิคมซึ่งอังกฤษใช้นโยบาย “แบ่งแยกและปกครอง” เพื่อควบคุมผู้คนหลากหลายเชื้อชาติในมลายา นโยบายดังกล่าวของอังกฤษทำให้ชาวมลายูโดยเฉพาะกลุ่มชนชั้นปกครองได้รับผลประโยชน์ ขณะที่อังกฤษมักกีดกันกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ออกจากศูนย์กลางของอำนาจและผลประโยชน์ ซึ่งกระบวนการเช่นนี้สร้างความรู้สึกแตกต่างและแตกแยกระหว่างผู้คนหลากหลายเชื้อชาติในมลายา/มาเลเซีย ยิ่งกว่านั้นในเวลาต่อมารัฐบาลมลายา/มาเลเซีย หลังจากได้รับเอกราชก็ยังคงให้ความสำคัญกับชาวมลายูมากเป็นพิเศษ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เร่งเร้าให้กลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ พยายามหาแนวทางช่วยเหลือเกื้อกูลกันผ่านรูปแบบต่างๆ มากยิ่งขึ้น และรูปแบบความช่วยเหลือต่อกันที่เป็นไปได้ก็คือการจัดตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนนั่นเอง¹²⁸

นอกจากนี้ท่ามกลางบรรยากาศของมาเลเซียในช่วงทศวรรษที่ 1970 ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจตามแนวทางของ “นโยบายเศรษฐกิจใหม่” (New Economic Policy: NEP) ที่เริ่มประกาศใช้ขึ้นในปี ค.ศ.1971 โดยนโยบายดังกล่าวมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจของชาวมลายูเป็นพิเศษอันเนื่องมาเชื่อของรัฐบาลมาเลเซียว่าปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติในมาเลเซียที่เกิดขึ้นในช่วงปลายทศวรรษก่อนหน้านั้นเป็นผลมาจาก

¹²⁷ Meredith L. Weiss, “Malaysian NGOs History, legal framework and Characteristics,” p. 17 – 44.

¹²⁸ ดูรายละเอียดใน Kau Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement*, pp. 9 - 21.

ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ¹²⁹ โดยเฉพาะการที่ชาวมลายูมีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำกว่าชาวจีน รัฐบาลจึงจำเป็นต้องให้ความช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ชาวมลายูเป็นพิเศษเพื่อยกระดับทางเศรษฐกิจระหว่างกลุ่มเชื้อชาติต่างๆ ให้เท่าเทียมกันจึงจะช่วยแก้ปัญหาความขัดแย้งระหว่างเชื้อชาติต่อไปในอนาคต จากแนวทางนี้ทำให้รัฐบาลมาเลเซียเร่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาทางเศรษฐกิจแก่ ชาวมลายูหรือ “ภูมิบุตรา” ของดินแดนแห่งนี้เป็นหลัก ดังนั้นถึงแม้ว่ารัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นจะประกาศว่านโยบายดังกล่าวมีเป้าหมายที่สำคัญทั้งทางด้านเศรษฐกิจและการเมืองควบคู่กันไป คือ การสร้างเอกภาพในชาติด้วยการทำลายความยากไร้ของประชาชนในชาติ¹³⁰ แต่ในทางปฏิบัติแล้วนโยบายเช่นนี้กลับสร้างความไม่พอใจให้แก่กลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ที่มีใช้ชาวมลายู และแม้กระทั่งชาวมลายูบางกลุ่มที่มีได้รับผลประโยชน์อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วยจากนโยบายดังกล่าวก็ยังรู้สึกว่าการที่รัฐบาลมาเลเซียมิได้ใส่ใจดูแลพวกเขาอย่างเพียงพอ ในเวลาต่อมา กลุ่มคนเหล่านั้นจึงเริ่มก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนขึ้นมาเพื่อดูแลผลประโยชน์ของตนเอง ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนที่ก่อตั้งขึ้นในระยะนี้ เช่น สมาคมผู้บริโภคแห่งมาเลเซีย (The Federation of Malaysian Consumers Association : FOMCA) ก่อตั้งในปี ค.ศ.1973 สมาคมพิทักษ์สิ่งแวดล้อมแห่งมาเลเซีย (The Environmental Protection Society Malaysia : EPSM) ก่อตั้งในปี ค.ศ.1974 องค์กรเพื่อนโลกแห่งมาเลเซีย (Friends of the Earth Malaysia หรือ Sahabat Alam Malaysia : SAM) ก่อตั้งในปี ค.ศ.1977 ขบวนการมลายูเพื่อสำนึกแห่งชาติ (Malay for National Consciousness Movement หรือ Aliran Kesedaran Negara : Aliran) ก่อตั้งในปี ค.ศ.1977 และสมาคมกิจแห่งสตรีมาเลเซีย (All-Women's Action Society of Malaysia : AWAM) ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1988 เป็นต้น¹³¹

นอกจากในมาเลเซียแล้วในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกในช่วงทศวรรษที่ 1970 เป็นต้นมา ก็เริ่มมีการก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนมากขึ้นเป็นลำดับ โดยองค์กรเหล่านี้เริ่มมีเป้าหมายและการดำเนินงานที่หลากหลายมากขึ้นเช่นกัน เช่น การแก้ปัญหาความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ การปกป้องคุณภาพชีวิตของผู้บริโภคและการดูแลสิ่งแวดล้อม อย่างไรก็ตามประเด็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งที่นักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมทั่วโลกในขณะนั้นเริ่มให้ความสนใจมากขึ้น คือ ประเด็นปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชน ซึ่งถึงแม้ว่าในแวดวงวิชาการในปัจจุบันยังคงไม่มีข้อสรุปอันเป็นที่ยุติว่าแนวคิดเรื่องสิทธิมนุษยชนนั้นเริ่มต้นขึ้นที่ไหนและอย่างไร โดยกลุ่มหนึ่งเสนอ

¹²⁹ เหตุการณ์จลาจลเดือนพฤษภาคม ค.ศ.1969

¹³⁰ Malaysia Government, *Second Malaysia Plan 1971-1975*, (Kuala Lumpur : Government Press, 1971), pp. 4-6.

¹³¹ Yoshiki Kaneko, “Malaysia: Dual Structure in State-NGO Relation,” *The State and NGOs : Issues and Analytical Framework* (Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 2002), p. 181.

ว่าแนวคิดนี้ก่อร่างขึ้นในสังคมตะวันตกยุคภูมิธรรม (Enlightenment) แล้วจึงค่อยแพร่หลายไปทั่วโลก ขณะที่อีกกลุ่มหนึ่งเสนอว่ามีแนวคิดเหล่านี้อยู่แล้วทั่วโลกบนพื้นฐานของศาสนา วัฒนธรรมและมนุษยธรรมหากแต่ไม่ได้เรียกขานกันว่าสิทธิมนุษยชนโดยตรง¹³² แต่ในปัจจุบัน มีจุดยอมรับร่วมกันกว้างๆ ว่าสิทธิมนุษยชน คือ หลักสากลของมนุษย์ที่ว่าด้วยการยอมรับและเคารพในสิทธิ เสรีภาพและความเท่าเทียมกันขึ้นพื้นฐานของมนุษย์ อย่างไรก็ตามยังคงพบว่ามีปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนปรากฏอยู่แทบทุกพื้นที่ของโลกเช่นกัน

ขณะที่พื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกเผชิญหน้ากับปัญหาละเมิดสิทธิมนุษยชน ประเทศมาเลเซียเองก็ไม่ได้แตกต่างไปจากพื้นที่อื่นๆ ของโลกที่มีสถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนเกิดขึ้นเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นเกิดขึ้นโดยการกระทำของรัฐและ/หรือตัวแสดงอื่นๆ ก็ตาม ลักษณะเช่นนี้ทำให้มีการก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนขึ้นหลายกลุ่มเพื่อแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในมาเลเซีย ซึ่งองค์กรพัฒนาเอกชนแห่งแรกที่ก่อตั้งขึ้นและมุ่งทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในประเทศแห่งนี้ คือ “ขบวนการมลายูเพื่อสำนึกแห่งชาติ” หรือที่รู้จักกันอย่างแพร่หลายในนาม Aliran ซึ่งก่อตั้งขึ้นที่ปีนัง ในปี ค.ศ. 1977 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อการพัฒนาเสรีภาพ ความยุติธรรมและความเป็นหนึ่งเดียวกันในสังคมมาเลเซีย¹³³

หลังจากองค์กร Aliran ทำงานด้านสิทธิมนุษยชนได้เพียงไม่นาน ก็เริ่มมีองค์กรต่างๆ ที่สนใจและทำกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ โดยเริ่มจากบรรดาสมาคมและองค์กรชาวจีน 27 องค์กรที่เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียมุ่งให้ความสำคัญแก่ชาวมลายูเป็นหลักแต่ยังละเลยต่อผู้คนกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ในประเทศ สมาคมเหล่านี้จึงลงนามในปฏิญญาร่วมกัน (Joint Declaration) ในปี ค.ศ. 1985 เพื่อเรียกร้องรัฐบาลมาเลเซียให้มอบสิทธิเสรีภาพทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมภายใต้ระบอบประชาธิปไตยแก่ชาวจีนให้มากขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ ต่อมาเดือนมกราคม ค.ศ. 1986 สมาคมชาวจีนเหล่านี้ได้ก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติและตั้งสภาการทำงานร่วมกัน (Joint Council) ซึ่งทำให้ประธานของสมาคมชาวจีนต่างๆ เข้าร่วมเป็นสมาชิกของคณะกรรมการสิทธิพลเมืองแห่งชาติ (National Civil Rights Committee: CRC)¹³⁴ จากนั้นเป็นต้นมาการเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียจึงมีรูปแบบและแนวทางที่เป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งนอกจากองค์กร Aliran แล้วในทศวรรษดังกล่าวยังมีองค์กรพัฒนาเอกชนอีกหลายองค์กรที่เริ่มมีบทบาทมากขึ้น เช่น ขบวนการยูรชอนอิสลามมาเลเซีย (Malaysian Islamic

¹³² ดูการสรุปข้อเสนอนักวิชาการทั้ง 2 กลุ่มนี้ใน Jim Ife, *Human Rights and Social Work: Towards Rights-Based Practice*, pp.5-7.

¹³³ ดูข้อมูลการก่อตั้งองค์กร ALIRAN จากเว็บไซต์อย่างเป็นทางการขององค์กรแห่งนี้ที่ <http://aliran.com/about-us> สืบค้นเมื่อ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2553

¹³⁴ Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement*, pp. 63 – 64.

Youth Movement หรือ Angkatan Belia Islam Malaysia: ABIM) และคณะกรรมการสิทธิพลเมือง (Civil Rights Committee : CRC) เป็นต้น¹³⁵ และการก่อตั้งองค์กร SUARAM ในเวลาต่อมานับเป็นหนึ่งในการแสวงหาสิทธิของชนกลุ่มน้อยในการพัฒนาเอกชนในบริบททางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจของมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวนั้นเอง

จุดกำเนิดขององค์กร SUARAM

หลังจากที่นักวิชาการ นักศึกษา นักสื่อสารมวลชน ปัญญาชนและนักเคลื่อนไหวทางการเมืองฝ่ายค้านจำนวนมากออกมาวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลมาเลเซียอย่างต่อเนื่องตลอดปี ค.ศ. 1987 โดยเฉพาะในกรณีที่รัฐบาลมาเลเซียเข้าแทรกแซงการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนสอนภาษาจีนและโรงเรียนที่บริหารโดยชาวจีนในมาเลเซีย ในที่สุดในเดือนตุลาคมปีดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียจึงใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในสั่งจับกุมและคุมขังผู้คนมากกว่าหนึ่งร้อยคน ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นที่รู้จักในชื่อ “ปฏิบัติการล่าล้าง” โดยหลังปฏิบัติการดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียคุมขังและสอบสวนคนเหล่านี้อย่างต่อเนื่อง และค่อยๆ ทอยปล่อยตัวผู้ต้องหาออกมาบางส่วน แต่ก็ยังคงคุมขังนักโทษเหล่านี้อีก 40 คนไว้โดยไม่มีการไต่สวนเพิ่มเติมแต่อย่างใด

การที่รัฐบาลมาเลเซียคุมขังคนเหล่านี้ไว้อย่างต่อเนื่องทำให้บรรดาเครือข่ายของผู้ต้องขังรวมถึงนักเคลื่อนไหวเพื่อสิทธิมนุษยชน นักการเมือง ตลอดจนอดีตผู้ต้องขังในคดีนี้ที่ได้รับการปล่อยตัวมาก่อนหน้านั้นเริ่มรวมตัวกันเป็นเครือข่ายเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมให้แก่ผู้ต้องขังกลุ่มที่เหลืออยู่ โดยในระยะแรกบรรดาองค์กรทางสังคมและเศรษฐกิจบางกลุ่มในมาเลเซียได้ร่วมลงนามเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปล่อยผู้ต้องขังเหล่านี้ แต่การเคลื่อนไหวในระยะแรกยังคงขาดเอกภาพ คือ มักเป็นแถลงการณ์จากกลุ่มองค์กรใดองค์กรหนึ่ง หรือตัวแทนของกลุ่มเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่ง ดังกรณีที่ผู้นำองค์กรชาวจีนในมาเลเซียจำนวน 18 องค์กร เช่น สมาคมสถานศึกษาจีนในมาเลเซีย สหภาพครูผู้สอนโรงเรียนภาษาจีนแห่งมาเลเซีย สมาคมชาวจีนจากทุกรัฐของมาเลเซีย หอการค้าชาวจีนในรัฐต่างๆ สมาคมชาวจีนเชื้อสายต่างๆ และสมาคมศิษย์เก่ามหาวิทยาลัยต่างๆ ฯลฯ ร่วมลงนามในแถลงการณ์เมื่อปี ค.ศ. 1988 เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวผู้ต้องขังกลุ่มนักวิชาการชาวจีนที่เรียกร้องสิทธิการจัดการเรียนการสอนภาษาจีนในมาเลเซีย ซึ่งแถลงการณ์ดังกล่าวมีเนื้อหาที่น่าสนใจว่า

¹³⁵ Saliha Hassan, “Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities,” in Francis Loh Kok Wah and Khoo boo Tiek (eds), *Democracy in Malaysia Discourses and Practices* (Richmond Surrey : Curzon Press, 2002), p. 200.

“...คนเหล่านี้ (ผู้ต้องขัง - ผู้วิจัย) เพียงแต่แสดงทัศนคติที่แตกต่าง
ของพวกเขาเกี่ยวกับปัญหาด้านการเมือง สังคม เศรษฐกิจและการศึกษา
ที่เกิดขึ้นในประเทศของพวกเขาเองเท่านั้น...ทัศนคติเหล่านี้ไม่ใช่เรื่อง
อันตรายต่อผู้นำรัฐบาลหรือบรรดานักการเมืองแต่อย่างใด...โดยเนื้อแท้
แล้วการกระทำ คำพูดหรือข้อเขียนของคนเหล่านี้เป็นการปกป้อง
ประชาธิปไตยของประเทศนี้ด้วยซ้ำไป โดยเฉพาะเรื่องการปกป้องสิทธิของ
พลเมืองในการแสดงออกตามกฎหมาย...ดังนั้นบนพื้นฐานของมนุษยธรรม
พวกเราในฐานะผู้นำสมาคมชาวจีนขอเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซีย
ปล่อยตัวผู้นำของเรา 4 คน คือ นายลิม ฟง เซ็ง (Lim Fong Seng) นายซิม
โหมว หยู (Sim Mow Yu) ดร.ถวง พิก กิง (Tuang Pik King) และดร. กัว
เกีย ซุง โดยเร็ว...”¹³⁶

จากแถลงการณ์ดังกล่าวจะเห็นได้ว่าข้อเรียกร้องของตัวแทนสมาคมชาวจีนเหล่านี้ยังคง
มุ่งเรียกร้องให้รัฐบาลปล่อยตัวเพียงผู้ต้องขังที่เป็นคนในกลุ่มของตนเองเท่านั้น ยังมีได้กระทำเพื่อ
ผู้ต้องขังทั้งหมดทุกเชื้อชาติแต่อย่างใด ซึ่งการเรียกร้องเช่นนี้เป็นการปกป้องผลประโยชน์ของ
กลุ่มเชื้อชาติที่ตนสังกัดเท่านั้น ยังมีได้เป็นการเรียกร้องในประเด็นที่เป็นประโยชน์ร่วมกันระหว่าง
กลุ่มเชื้อชาติต่างๆแต่อย่างใด ทั้งๆที่การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในดังกล่าวส่งผลกระทบต่อ
ต่อผู้คนทุกเชื้อชาติอย่างเท่าเทียมกัน ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะค่อยๆเปลี่ยนไปเมื่อมีการก่อตั้งองค์กร
SUARAM ดังจะได้อภิปรายต่อไปข้างหน้า

ต่อมาในปี ค.ศ. 1989 เมื่อครบกำหนดเวลาการใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน
ควบคุมตัวผู้ต้องขังในปฏิบัติการลาลังเป็นเวลา 2 ปี รัฐบาลมาเลเซียจึงปล่อยตัวบรรดาผู้ต้องขังใน
กรณีดังกล่าวทั้งหมด ทำให้บรรดาอดีตนักโทษเหล่านี้ รวมถึงบรรดาเครือญาติ นักกฎหมาย
นักวิชาการ และสื่อมวลชนจำนวนหนึ่งเริ่มติดต่อสื่อสารและรวมตัวกันเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่
ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในของรัฐบาลมาเลเซียโดยเฉพาะ
ในกรณีของผู้ได้รับผลกระทบจากปฏิบัติการลาลัง ต่อมาเมื่อคนเหล่านี้ได้ดำเนินการในกิจกรรม
ต่างๆ ร่วมกันบ่อยครั้งขึ้นจึงเห็นพ้องกันว่าจำเป็นต้องก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานในด้าน
สิทธิมนุษยชนขึ้นในมาเลเซีย โดยเฉพาะองค์กรที่มีบทบาทช่วยเหลือผู้ที่ได้รับผลกระทบจาก
กฎหมายความมั่นคงภายในและเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมาย
ฉบับนี้ต่อไปในอนาคต ความคิดเห็นร่วมกันดังกล่าวจึงนำไปสู่การก่อตั้งองค์กร SUARAM ขึ้น

¹³⁶Kua Kia Soong, *The Malaysian Civil Rights Movement*, pp. 177 -178.

อย่างเป็นทางการในวันที่ 5 สิงหาคม ค.ศ. 1989 โดยที่ผู้ร่วมก่อตั้งองค์กร SUARAM ได้ร่วมลงนามในแถลงการณ์ฉบับหนึ่งซึ่งเป็นหมุดหมายสำคัญที่แสดงถึงจุดเริ่มต้นของการก่อตั้งองค์กร SUARAM โดยแถลงการณ์ดังกล่าวมีใจความสำคัญว่า

“...SUARAM ก่อตั้งขึ้นโดยมีเหตุผลสำคัญมาจากความวิตกกังวลของพวกเราในเรื่องความเสื่อมทรามของสิทธิมนุษยชนแห่งรัฐ และการบังคับใช้กฎหมายอย่างไม่เหมาะสมซึ่งเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง รวมถึงปัญหาเรื่องการจำกัดสิทธิขั้นพื้นฐานของพลเมือง ซึ่งปัญหาทั้งปวงเหล่านี้มีเหตุผลมาจากความต้องการที่จะทำลายล้างผู้มีความคิดแตกต่างและการไร้ซึ่งพื้นที่ของสำนักประชาธิปไตยในสังคมมาเลเซีย พวกเราจึงยื่นกรานอย่างชัดเจนว่าต้องการให้พลเมืองมาเลเซียร่วมกันเรียกร้อง รวมทั้งพิทักษ์และสนับสนุนสิทธิมนุษยชนอันเป็นพื้นฐานที่ถาวรและยั่งยืนของเรา...”¹³⁷

เป็นที่น่าสังเกตว่าแถลงการณ์ก่อตั้งองค์กร SUARAM มีแนวความคิดบางประการที่เป็นไปในทิศทางที่ใกล้เคียงหรือสอดคล้องกันความคิดเห็นทางการเมืองของบรรดานักการเมืองฝ่ายค้านของมาเลเซียในขณะนั้น เช่น แนวความคิดของ นาย ลิม กิต เสียง ผู้นำพรรค DAP ซึ่งเป็นนักการเมืองฝ่ายค้านคนสำคัญในมาเลเซียซึ่งเป็นหนึ่งบุคคลที่ต้องโทษจำคุกโดยไม่มีประกันถึง 2 ปีภายใต้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในเมื่อครั้งปฏิบัติการลาล้างเซ่นกัน โดย ลิม กิต เสียง เคยกล่าวแสดงทัศนะวิพากษ์วิจารณ์ความไม่ชอบธรรมของกฎหมายความมั่นคงภายในไว้ตั้งแต่ช่วงต้นทศวรรษที่ 1980 ว่า

“...การประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน คือ การที่รัฐบาลมาเลเซียนำเอากฎหมายมารับใช้ตนเอง เพื่อให้มีอำนาจที่เกินขอบเขตมาใช้จัดการกับผู้ที่มีความคิดหรือมุมมองทางการเมืองที่ผิดแผกแตกต่างไปจากพวกเขา...”¹³⁸

¹³⁷ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 15.

¹³⁸ Lim Kit Siang, *Malaysia in Dangerous 80s* (Petaling Jaya : Democratic Action Party, 1982), p. 125.

ความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดของสมาชิกผู้ก่อตั้งองค์กร SUARAM และนักการเมืองฝ่ายค้านมาเลเซีย อาจเกิดขึ้นเนื่องจากสมาชิกผู้ก่อตั้งองค์กร SUARAM ได้รับอิทธิพลทางความคิดบางส่วนจากกลุ่มนักการเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซียในขณะนั้น เพราะคนทั้งสองกลุ่มนี้ใกล้ชิดกันในแง่อุดมการณ์ทางความคิดทางการเมือง และมีข้อกังขาาร่วมกันในเรื่องที่รัฐบาลมาเลเซียนิยมใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดเพื่อผลประโยชน์ทางการเมือง ขณะเดียวกันทั้งสองฝ่ายล้วนมีประสบการณ์ทางการเมืองร่วมกันในฐานะที่เคยต้องโทษภายใต้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในมาด้วยกันทั้งสองฝ่าย นอกจากนี้ยังอาจเป็นไปได้ว่าทั้งสองฝ่ายมีแนวคิดร่วมกันในเรื่องสิทธิมนุษยชน ซึ่งจุดร่วมสำคัญต่างๆ เหล่านี้ทำให้องค์กร SUARAM มีความสัมพันธ์อันดีกับบรรดานักการเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซียมาอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะความสัมพันธ์อันดีกับนาย ลิม กิต เสียงและพรรค DAP ซึ่งในเวลาต่อมาได้กลายเป็นพันธมิตรทางการเมืองที่สำคัญขององค์กร SUARAM มาอย่างต่อเนื่องจนกระทั่งปัจจุบัน

การก่อตั้งองค์กร SUARAM ในขณะนั้นจำเป็นต้องดำเนินไปอย่างรอบคอบและรัดกุม เนื่องจากรัฐบาลมาเลเซียมีกฎหมายที่เข้มงวดในการควบคุมการก่อตั้งองค์กรทางการเมืองและสังคม ทำให้บรรดาสมาชิกผู้ก่อตั้งองค์กร SUARAM ต้องแจ้งลงนามจดทะเบียนองค์กร SUARAM ตามกฎหมายภาคประชาสังคม (Registrar of Societies) ของรัฐบาลมาเลเซีย เพราะหากไม่แจ้งจดทะเบียนตามกฎหมายดังกล่าวแล้วอาจมีผลให้องค์กร SUARAM มีสถานะเป็นองค์กรผิดกฎหมายซึ่งมีความผิดร้ายแรงขึ้นอีกด้วย¹³⁹ ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กรเป็นไปโดยมีแนวทางที่ชัดเจน บรรดาสมาชิกผู้ร่วมก่อตั้งองค์กร SUARAM ในขณะนั้นจึงร่วมกันกำหนดวิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ขององค์กร SUARAM ไว้ดังนี้

“1. จะทำงานเพื่อให้สังคมมีสันติสุข เสรีภาพ ความเท่าเทียม ความยุติธรรมที่เหมาะสมและยั่งยืน โดยกระบวนการพัฒนาศักยภาพของ ผู้คน และสร้างการเคลื่อนไหวของประชาชน โดยการกระตุ้นการเคารพ และการปกป้องสิทธิมนุษยชน

2. จะทำงานเพื่อสนับสนุน พัฒนาและดำเนินการด้านสิทธิมนุษยชนที่มีประสิทธิภาพ อันจะทำให้ประชาชนทั้งมวลได้รับเสรีภาพ ความเท่าเทียมและความยุติธรรม

3. จะทำงานเพื่อสนับสนุนการแลกเปลี่ยนและความช่วยเหลือ ด้านทรัพยากร ข้อมูลข่าวสาร ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์

¹³⁹ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 years Defending Human Rights*, p. 2.

ด้วยความมุ่งหวังว่าสิ่งเหล่านี้จะช่วยทำให้เกิดประสิทธิภาพทั้งในระดับบุคคลและการร่วมมือกันในการกิจด้านสิทธิมนุษยชน

4. จะทำงานเพื่อมุ่งสร้างการเติบโตของระบบประชาธิปไตยอันสมบูรณ์ด้วยการสร้างจิตสำนึกเรื่องสิทธิและความเป็นพลเมือง”¹⁴⁰

วิสัยทัศน์และยุทธศาสตร์ขององค์กร SUARAM นับตั้งแต่ช่วงเริ่มก่อตั้งสะท้อนให้เห็นว่าองค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้พยายามดำเนินงานโดยใช้แนวคิดสากลนิยม เช่น ประชาธิปไตยและหลักสิทธิมนุษยชนเป็นเครื่องมือสำคัญในการทำงาน แต่อย่างไรก็ตามการทำงานบนพื้นฐานแนวคิดเช่นนี้มักนำไปสู่การปะทะกันกับวัฒนธรรมทางการเมืองและสังคมของมาเลเซีย โดยเฉพาะในกรณี “วัฒนธรรมความมั่นคง” และ “วัฒนธรรมความไม่มั่นคง” ของดินแดนแห่งนี้ดังที่กล่าวไปในบทก่อนหน้านี้ เพราะในขณะที่รัฐบาลมาเลเซียมักอ้างอิงประเด็นเรื่องความมั่นคงและความไม่มั่นคงของรัฐมาอธิบายเพื่อแสดงถึงความจำเป็นและความชอบธรรมต่อการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายใน แต่ในทางกลับกันองค์กร SUARAM ต้องพยายามเคลื่อนไหวโดยอ้างอิงถึงเรื่องหลักประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชน ตลอดจนอธิบายให้เห็นถึงข้อขัดแย้งของบริบทและการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ที่ขัดต่อหลักสากลต่างๆ เช่น กฎหมายรัฐธรรมนูญมาเลเซีย และหลักการเรื่องสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ ฯลฯ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเช่นกัน ความขัดแย้งกันระหว่างคำอธิบายหรือมุมมองที่แตกต่างกันข้างต้นจึงเป็นลักษณะที่สำคัญที่กำหนดรูปแบบการเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM และรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะในกรณีที่เกี่ยวกับข้อถกเถียงเรื่องความจำเป็นที่จะคงไว้ซึ่งกฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้มาอย่างต่อเนื่องมาจนกระทั่งปัจจุบัน

การที่องค์กร SUARAM อ้างอิงแนวคิดต่างๆ เช่น ประชาธิปไตย สิทธิมนุษยชนและมนุษยธรรมเพื่อตั้งคำถามและท้าทายต่อคำอธิบายหลักของรัฐบาลมาเลเซียในเรื่องความมั่นคงและความไม่มั่นคงนั้น มิได้หมายความว่าองค์กร SUARAM รับอิทธิพลอิทธิพลจากแนวคิดของซีกโลกตะวันตกเพียงแต่เพียงด้านเดียวโดยละเลยต่อปัจจัยและเงื่อนไขภายในของดินแดนแห่งนี้ เพราะแนวคิดต่างๆ เหล่านี้ที่องค์กร SUARAM นำเสนอเพื่อต่อสู้กับกฎหมายความมั่นคงภายในนั้นล้วนสอดคล้องกับมนุษยธรรมที่สอดแทรกอยู่ในแนวคิดต่างๆ ของซีกโลกตะวันออกไม่น้อยเช่นกัน แต่แนวคิดเหล่านี้อาจจะปรากฏในชื่อเรียกอื่นๆ ในหลักคำสอนของศาสนาและปรัชญาสำคัญๆ ที่ก่อกำเนิดขึ้นในซีกโลกตะวันออก เช่น ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ศาสนาพุทธ ศาสนา

¹⁴⁰ SUARAM, *SUARAM 's Covenant of Guiding Principles* in Kua Kia Soong, *SUARAM 20 years Defending Human Rights SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, pp. 1 - 2.

อิสลาม ศาสนาคริสต์ เป็นต้น¹⁴¹ ขณะเดียวกันการก่อกำเนิดและการเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ก็มีความสัมพันธ์กับบริบทและเงื่อนไขทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซียเช่นกัน จึงอาจกล่าวได้ว่าการเกิดขึ้นและการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM อาจเป็นผลผลิตทางวัฒนธรรมทางการเมืองและสังคมอีกประการหนึ่งของมาเลเซียเช่นกัน โดยเฉพาะวัฒนธรรมการก่อตั้งองค์กรหรือสมาคมเพื่อเรียกร้องสิทธิและผลประโยชน์ต่างๆ ในมาเลเซียที่ดำรงมาอย่างต่อเนื่องอย่างน้อยที่สุดนับตั้งแต่ในยุคอาณานิคมซึ่งประเด็นเหล่านี้จะอธิบายต่อไปข้างหน้าในส่วนพัฒนาการขององค์กรพัฒนาเอกชนในสังคมมาเลเซีย

มีข้อนำสังเกตประการหนึ่งเกี่ยวกับการก่อตั้งองค์กร SUARAM คือ ถึงแม้ว่าองค์กร SUARAM จะริเริ่มก่อตั้งขึ้นบนพื้นฐานของประเด็นเรื่องสิทธิมนุษยชนซึ่งเป็นปัญหาร่วมกันของทุกคนทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย โดยเฉพาะกรณีของกฎหมายความมั่นคงภายในที่มีผลต่อทุกคนทุกเชื้อชาติในมาเลเซีย แต่น่าสนใจว่าบรรดาสมาชิกส่วนใหญ่ซึ่งร่วมก่อตั้งองค์กร SUARAM มักเป็นกลุ่มชาวจีนในมาเลเซีย โดยเฉพาะกลุ่มชาวจีนที่มีพื้นฐานมาจากบรรดาปัญญาชน และนักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมที่มีแนวคิดต่างจากรัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้น และแม้กระทั่งในปัจจุบันก็ยังคงเห็นได้ว่าบรรดาสมาชิกและแนวร่วมขององค์กร SUARAM ยังคงประกอบไปด้วยสมาชิกส่วนใหญ่ที่เป็นชาวจีน รองลงมาคือชาวอินเดียและชาวมลายูตามลำดับ¹⁴² ลักษณะเช่นนี้อาจมีรากฐานมาจากปัญหาเรื่องความขัดแย้งทางเชื้อชาติที่เกิดขึ้นในมาเลเซียมาอย่างต่อเนื่องและยาวนาน ดังกรณีของกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ที่มีเชื้อชาวมลายูในมาเลเซียมักรู้สึกว่ารัฐบาลมาเลเซียมักให้ความสำคัญหรือเอาอกเอาใจชาวมลายูมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ และต่อมาความไม่พอใจเหล่านั้นมักมีแนวโน้มที่นำไปสู่ข้อขัดแย้งทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมอันบานปลายไปสู่ข้อขัดแย้งทางเชื้อชาติในที่สุด ตัวอย่างสำคัญในกรณีนี้คือเมื่อรัฐบาลมาเลเซียประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่ทศวรรษที่ 1970 โดยนโยบายนี้มุ่งให้ความสำคัญกับการช่วยเหลือทางเศรษฐกิจแก่ชาวมลายูในฐานะที่เป็น “ภูมิบุตร” ของประเทศมากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ กลับยิ่งทำให้กลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ที่อาศัยในมาเลเซียมักไม่พอใจในนโยบายดังกล่าวจึงมีการเคลื่อนไหวเรียกร้องสิทธิและผลประโยชน์ต่างๆ ของตนจากรัฐบาลมาเลเซียอยู่อยู่เนืองๆ ซึ่งกลุ่มคนที่เคลื่อนไหวอย่างจริงจังเพื่อเรียกร้องสิทธิจากรัฐบาลมาเลเซียมากที่สุด คือ กลุ่มชาวจีนซึ่งนิยมรวมกลุ่มหรือองค์กรเพื่อเรียกร้องสิทธิต่างๆ ของตนเรื่อยมาตั้งแต่ในรูปแบบของสมาคม องค์กรต่างๆ และพัฒนาไปสู่การก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชน ดังนั้นจึงมักปรากฏว่าในปัจจุบันสมาชิกผู้ดำเนินกิจกรรมในองค์กร

¹⁴¹Jim Ife, *Human Rights and and Social Work: towards rights-based practice* (Port Melbourne, Victoria : Cambridge University Press, 2008), pp. 68-69.

¹⁴²สัมภาษณ์ Ong Jin Cheng เลขาธิการ องค์กร SUARAM สาขาปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

พัฒนาเอกชนและผู้ได้รับประโยชน์จากกิจกรรมขององค์กรพัฒนาเอกชนส่วนใหญ่ในมาเลเซีย ยังคงเป็นชาวจีนและชาวอินเดีย¹⁴³

นอกจากนี้ลักษณะการก่อตั้งองค์กรสาธารณะขึ้นเพื่อให้ความช่วยเหลือกันในกลุ่มคนที่มีลักษณะใกล้เคียงกันที่มักปรากฏในสังคมมาเลเซียดังที่กล่าวไปข้างต้นอาจมีผลต่อลักษณะการดำเนินงานขององค์กร SUARAM ในระยะแรกเช่นกัน เพราะถึงแม้ว่าเมื่อเริ่มก่อตั้งนั้นองค์กร SUARAM จะมีได้ระบุไว้อย่างเฉพาะเจาะจงว่าองค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้จะให้การช่วยเหลือต่อบุคคล เชื้อชาติหรือศาสนาใดๆ เป็นพิเศษ แต่พบว่าในระยะแรกขององค์กร SUARAM ยังคงเคลื่อนไหวโดยเน้นให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องขังจากกรณี “ปฏิบัติการลาลัง” รวมไปถึงการให้ความช่วยเหลือต่อครอบครัวและญาติของคนเหล่านั้นซึ่งได้รับผลกระทบจากอำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเป็นหลัก แต่ในเวลาต่อมาองค์กร SUARAM ก็ค่อยๆ ริเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองในขอบเขตที่กว้างขวางมากขึ้นเรื่อยๆ ทั้งในแง่ของกลุ่มเป้าหมายที่จะให้ความช่วยเหลือ รวมถึงรูปแบบการเคลื่อนไหวและกิจกรรมต่างๆ ตลอดจนเริ่มขยายขอบเขตการทำงานไปสู่กิจกรรมอื่นๆ เพิ่มมากขึ้น เช่น การเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน การอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมและการช่วยเหลือผู้ลี้ภัย เป็นต้น อย่างไรก็ตาม องค์กร SUARAM ยังคงมุ่งเน้นการทำงานในประเด็นปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในเป็นหลัก ซึ่งประเด็นดังกล่าวเป็นเป้าหมายสำคัญขององค์กรแห่งนี้มาตั้งแต่ต้น โดยให้ความช่วยเหลือแก่คนทุกกลุ่มโดยไม่มีการกีดกันหรือมีข้อยกเว้นสำหรับบางกลุ่มเชื้อชาติ ศาสนา อุดมการณ์ทางการเมือง ฯลฯ เป็นพิเศษแต่อย่างใด ซึ่งจะอภิปรายลักษณะการเคลื่อนไหวและการทำงานขององค์กร SUARAM ในช่วงเวลาต่างๆ โดยละเอียดต่อไปข้างหน้า

การทำงานขององค์กร SUARAM : ระบบเครือข่าย โครงสร้างการบริหารองค์กร ประชาธิปไตยภายในและภารกิจหลัก

องค์กร SUARAM เป็นองค์กรพัฒนาเอกชนที่มีได้มีงบประมาณที่ในการดำเนินงานมากนัก ทั้งยังมิได้ให้ผลตอบแทนที่มากมายนักแก่ผู้ปฏิบัติงาน จึงทำให้องค์กร SUARAM ต้องพยายามแสวงหาสมาชิกที่เข้ามาทำงานทำงานร่วมกันแบบหลวมๆ ในลักษณะ “แนวร่วม” หรือ “เครือข่ายอาสาสมัคร” ที่มีความสนใจในประเด็นทางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมที่คล้ายคลึงกัน โดยเฉพาะในกลุ่มผู้สนใจในประเด็นปัญหาสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเป็นหลัก ซึ่งการรวมตัวกันในรูปแบบของ “เครือข่ายอาสาสมัคร” นั้นนอกจากจะช่วยลดค่าใช้จ่ายไปได้พอสมควรแล้ว

¹⁴³Yoshiki Kaneko, “Malaysia: Dual Structure in State-Ngo Relation,” p. 183.

กระบวนการเช่นนี้ยังเป็นลักษณะขององค์กรพัฒนาเอกชนในยุคปัจจุบันที่ใช้ประโยชน์จากเครือข่ายระบบโทรคมนาคมที่เชื่อมโยงหรือสร้างเครือข่ายผู้ที่มีความคิดหรือทัศนะใกล้เคียงกันมาเข้าร่วมในกิจกรรมที่มีความสนใจร่วมกันได้ง่ายขึ้น และมีการขับเคลื่อนการทำงานร่วมกันได้โดยสะดวกรวดเร็วมากขึ้นเช่นกัน

การทำกิจกรรมในรูปแบบของ “เครือข่าย” เช่นนี้มีส่วนทำให้องค์กร SUARAM สามารถแสวงหาทรัพยากรที่เป็นประโยชน์ต่อการขับเคลื่อนกิจกรรมของตนจากองค์กรพันธมิตรอื่นๆ ได้หลายด้านยิ่งขึ้น เช่น กำลังทรัพยากรมนุษย์ เทคโนโลยี ช่องทางการเผยแพร่ข้อมูล เป็นต้น ยิ่งกว่านั้นการสร้างเครือข่ายเช่นนี้ยังช่วยลดข้อจำกัดบางประการขององค์กรพัฒนาเอกชนและทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนขนาดเล็กสามารถรับมือกับความเคลื่อนไหวทางการเมืองที่มีมิติที่ซับซ้อนและขอบข่ายของงานที่กว้างขวางได้ดีขึ้น นอกจากนี้การสร้างเครือข่ายหรือพันธมิตร โดยเฉพาะในกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและภาคประชาสังคมอื่นๆ นั้นทำให้องค์กร SUARAM และบรรดาองค์กรพันธมิตรสามารถระดมกำลังสนับสนุนซึ่งเป็นฐานสำคัญของอำนาจต่อรองเพื่อต่อสู้กับรัฐบาลมาเลเซียได้อย่างมีประสิทธิภาพขึ้นเช่นกัน

ในปัจจุบันบรรดาผู้ร่วมงานขององค์กร SUARAM ทำงานร่วมกันในลักษณะ “แนวร่วม” หรือ “เครือข่ายอาสาสมัคร” ซึ่งประกอบด้วยสมาชิกที่มีภูมิหลังและที่มาจากกลุ่มคนหลากหลายเชื้อชาติ ศาสนา และสาขาอาชีพ อย่างไรก็ตามเครือข่ายเหล่านั้นสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยการจัดโครงสร้างองค์กรได้อย่างน่าสนใจ ดังนี้

1. ผู้อำนวยการบริหาร (Executive Director) เป็นตัวแทนอย่างเป็นทางการขององค์กร SUARAM ทำหน้าที่สื่อสารบทบาทขององค์กรกับสาธารณชน เป็นผู้รับผิดชอบและควบคุมการดำเนินงาน ให้คำแนะนำและประสานการทำงานร่วมกันระหว่างทุกฝ่ายขององค์กร รวมทั้งวางแผนพัฒนาศักยภาพขององค์กร ผู้ที่ได้รับเลือกให้ดำรงตำแหน่งนี้ต้องมีคุณสมบัติพื้นฐาน เช่น สำเร็จการศึกษาอย่างต่ำระดับปริญญาตรีในสาขาวิชาที่ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนหรือสาขาวิชาที่เกี่ยวข้อง เช่น รัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ เอเชียศึกษา การพัฒนาสังคม เป็นต้น นอกจากนี้ยังต้องมีประสบการณ์ในองค์กรพัฒนาเอกชนด้านสิทธิมนุษยชนมาไม่น้อยกว่า 6 ปี และต้องเป็นหัวหน้าโครงการหรือผู้อำนวยการองค์การพัฒนาด้านสิทธิมนุษยชนไม่น้อยกว่า 3 ปี และมีความเข้าใจปัญหาสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย สามารถสื่อสารได้ดีทั้งภาษามลายูและภาษาอังกฤษ เป็นต้น ซึ่งที่ผ่านมาบุคคลที่ดำรงตำแหน่งนี้มักเป็นผู้มีประสบการณ์และชื่อเสียงในการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย เช่น ซินเธีย กาเบรียล (Cynthia Gabriel) ซึ่งมีประสบการณ์ในงานด้านสิทธิมนุษยชนและผู้ลี้ภัยมานาน ยัพ สวี เซ็ง (Yap Swee Seng) อดีตผู้อำนวยการสภาเอเชียเพื่อสิทธิมนุษยชน (the Asian Forum for Human Rights) และ ดร. กัว เกีย ซุง เป็นต้น ทั้งนี้เนื่องจากตำแหน่งผู้อำนวยการบริหารมีอำนาจและบทบาทสูงต่อ

องค์กร จึงมีข้อกำหนดขององค์กร SUARAM ว่าผู้ที่อยู่ในตำแหน่งนี้ไม่มีสิทธิลงสมัครเพื่อปฏิบัติหน้าที่ในฝ่ายการคลังขององค์กรเพื่อป้องกันข้อครหาในเรื่องความไม่โปร่งใสทางการเงินขององค์กร

2. คณะเลขาธิการ (Secretariat) มีหน้าที่วางแผนการปฏิบัติงานขององค์กร SUARAM และอำนวยความสะดวกในการขับเคลื่อนกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร คนกลุ่มนี้ประกอบด้วยผู้อำนวยการบริหาร สมาชิกทุกคนของคณะทำงานสนับสนุนเลขาธิการ ตัวแทนจากสำนักงานสาขา/สาขาละ 1 คน และสมาชิกขององค์กร SUARAM จำนวน 9 คนที่ได้รับเลือกจากที่ประชุมใหญ่ประจำปี คณะเลขาธิการจะอยู่ในตำแหน่งวาระละ 2 ปีและสามารถดำรงตำแหน่งติดต่อกันได้ไม่เกิน 2 วาระ (4 ปี) ทั้งนี้คณะเลขาธิการต้องประชุมร่วมกันอย่างน้อยเดือนละ 1 ครั้ง

3. คณะทำงานสนับสนุนคณะเลขาธิการ (Secretariat Staff Team) คนกลุ่มนี้มีภารกิจสำคัญ คือ เป็นคณะทำงานจัดเตรียม สนับสนุน หรืออำนวยความสะดวกให้แก่การทำงานต่างๆ ขององค์กร SUARAM คนกลุ่มนี้ได้รับค่าจ้างจากการทำงานให้องค์กร SUARAM และต้องรายงานผลการปฏิบัติงานของตนโดยตรงต่อผู้อำนวยการบริหาร ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีข้อครหาในการทำงานคนกลุ่มนี้จึงไม่มีสิทธิสมัครเข้าทำหน้าที่ฝ่ายการคลังขององค์กร และไม่มีสิทธิออกเสียงคัดเลือกคณะเลขาธิการชุดใหม่ที่ได้รับหน้าที่ต่อจากคณะเลขาธิการชุดเดิมที่ตนเองเป็นสมาชิก

4. สำนักงานสาขา (Office Branch) ตั้งอยู่ในพื้นที่ต่างๆ ของประเทศ โดยในปัจจุบันองค์กร SUARAM มีสำนักงานใหญ่ที่เมืองเปตาลิง จายา (Petaling Jaya) รัฐสลังงอร์ (ห่างจากใจกลางกรุงกัวลาลัมเปอร์ประมาณ 15 กิโลเมตร) การจัดตั้งสำนักงานสาขาแห่งใหม่สามารถทำได้เมื่อได้รับความเห็นชอบจากคณะเลขาธิการ โดยมีข้อกำหนดว่าแต่ละสาขามีสมาชิก SUARAM ไม่น้อยกว่า 7 คน การเลือกสถานที่จัดตั้งสำนักงานสาขาใช้เหตุผลทางภูมิศาสตร์และความจำเป็นด้านภารกิจในพื้นที่นั้นๆ ทั้งนี้สำนักงานสาขามีภารกิจไม่ต่างจากสำนักงานใหญ่และมีการตั้งคณะเลขาธิการประจำสาขาเพื่อวางแผนแนวทางการทำงานของสำนักงานสาขาให้สอดคล้องกับภาระงานของสำนักงานใหญ่และสถานการณ์สิทธิมนุษยชนในท้องถิ่นของสาขานั้นๆ ทั้งนี้แต่ละสาขามีสิทธิส่งตัวแทนเข้าประชุมร่วมกับคณะเลขาธิการที่ส่วนกลาง อย่างไรก็ตามสำนักงานสาขาต้องมีความพร้อมในแง่สาธารณูปโภคต่างๆ ของตนเองโดยจะได้รับความช่วยเหลือเรื่องงบประมาณเพียงบางส่วนจากสำนักงานใหญ่เท่านั้น และต้องทำบัญชีรายการการเงินเพื่อเสนอในที่ประชุมใหญ่ประจำปีของ SUARAM ทั้งนี้เพื่อไม่ให้มีข้อครหาในการทำงานจึงกำหนดว่าการตัดสินใจใดๆ ของสำนักงานสาขาต้องได้รับการเห็นชอบจากคณะเลขาธิการสำนักงานสาขา

5. เพื่อน SUARAM (Friend of SUARAM) เป็นเครือข่ายของอาสาสมัครที่เข้ามาเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆ ร่วมกับ SUARAM โดยที่คนกลุ่มนี้เป็นกำลังสนับสนุนที่สำคัญขององค์กร SUARAM เพราะคนเหล่านี้มีความสามารถหลากหลายและสังกัดอยู่ในหลากหลายสาขา

อาชีพ ทั้งยังมีถิ่นที่อยู่อาศัยอยู่ทั่วประเทศมาเลเซีย คนเหล่านี้จึงสามารถช่วยเหลือการดำเนินงานขององค์กร SUARAM ในหลายด้าน เช่น การประชาสัมพันธ์ความเคลื่อนไหวต่างๆ ขององค์กร SUARAM การทำงานเอกสารและตรวจสอบสถานการณ์ต่างๆ การระดมเงินทุนสนับสนุน การค้นคว้าวิจัย การจัดพิมพ์เอกสารเผยแพร่ รวมถึงการทำงานทางด้านกฎหมาย เป็นต้น

6. คณะกรรมการปฏิบัติงาน (Working Committees) เป็นตัวแทนขององค์กรที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะเลขาธิการให้ทำงานในกิจกรรมหรือโครงการต่างๆ โดยประสานงานร่วมกับกลุ่มเพื่อน SUARAM เช่น กิจกรรมการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน กิจกรรมความช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมต่อผู้ลี้ภัย เป็นต้น ทั้งนี้การดำเนินงานของคณะกรรมการต้องประสานงานโดยตรงกับคณะเลขาธิการ หนึ่งคณะกรรมการปฏิบัติงานที่ได้รับมอบหมายให้รับผิดชอบควบคุมการเคลื่อนไหวในแต่ละโครงการจะเรียกขานกันในชื่อ “ผู้รับผิดชอบโครงการ” หรือ “Campaigner”

7. สมาชิก (Members of SUARAM) ผู้ที่มีสถานะเป็น “เพื่อน SUARAM” สามารถเข้าเป็นสมาชิกองค์กร SUARAM เมื่อได้รับการเห็นชอบจากคณะเลขาธิการซึ่งทำหน้าที่พิจารณาพื้นฐานการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนของผู้สมัครรายนั้นๆ หรือในอีกแง่หนึ่ง คือ เมื่อมีสมาชิกขององค์กร SUARAM ให้การยืนยันรับรองสนับสนุนผู้สมัครรายนั้นๆ และเมื่อผู้สมัครรายนั้นๆ ได้รับอนุมัติให้เป็นสมาชิกแล้ว สมาชิกใหม่แต่ละรายต้องชำระค่าธรรมเนียมสมาชิกให้แก่องค์กรปีละ 20 ริงกิต (ประมาณ 200 บาท – ผู้วิจัย) เพื่อใช้ในกิจกรรมต่างๆ ขององค์กร และสมาชิกผู้นั้นจะมีสิทธิออกเสียงลงคะแนนเลือกคณะเลขาธิการของ SUARAM ได้¹⁴⁴

ปัจจุบันไม่มีตัวเลขแนวร่วมที่แน่นอนขององค์กร SUARAM เพราะลักษณะของการทำงานในรูปแบบของการรวมกลุ่มกันอย่างหลวมๆ ดังที่กล่าวไปข้างต้นทำให้ยากที่จะระบุจำนวนผู้ที่ร่วมงานกับ SUARAM ได้อย่างแน่นอน แต่คริส คารินา (Kris Kharina) สมาชิกองค์กร SUARAM ซึ่งมีหน้าที่เป็นผู้ดูแลฐานข้อมูลขององค์กร SUARAM และนาลินี อีลูนาลาไล (Nalini Elunalai) สมาชิกองค์กร SUARAM ซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบหลักในโครงการ “ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Abolish ISA) ระบุสอดคล้องกันว่าปัจจุบันองค์กร SUARAM มีคณะทำงานที่ทำงานเต็มเวลาให้ SUARAM ทั้งสิ้นราว 50 คน และมีจำนวนแนวร่วมตลอดจนเครือข่ายความร่วมมือราว 1,000 คน¹⁴⁵ ทั้งนี้จำนวนแนวร่วมและเครือข่ายขึ้นอยู่กับโครงการและกิจกรรม

¹⁴⁴“SUARAM 's Covenant of Guiding Principle"s in Kua Kia Soong, *SUARAM 20 years Defending Human Rights*, pp. 2 -5 .

¹⁴⁵สัมภาษณ์ Kris Kharina โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553 และ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดย อภิเชษฐ

นั้นๆ ขององค์กร SUARAM ว่าเป็นที่สนใจของประชาชนมากน้อยเพียงไร เพราะหากเป็นโครงการที่มีประเด็นสอดคล้องกับความสนใจของชาวมาเลเซียหรือสอดคล้องกับเงื่อนไขและบริบทในสังคมมาเลเซียในขณะนั้นก็อาจทำให้มีผู้เข้าร่วมโครงการหรือกิจกรรมนั้นๆ มากขึ้นตามไปด้วย เช่น การชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นประเด็นใหญ่ที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมมาเลเซียให้ความสนใจก็อาจมีผู้เข้าร่วมชุมนุมเป็นจำนวนหลายพันคน และในบางครั้งอาจมีผู้เข้าร่วมชุมนุมถึงหนึ่งหมื่นคนหรือมากกว่านั้นก็เป็นได้¹⁴⁶

จากโครงสร้างองค์กรและลักษณะของการแบ่งสรรหน้าที่ของหมู่ผู้ร่วมงานจึงทำให้องค์กร SUARAM มีลักษณะของการทำงานแบบ “แนวร่วม” หรือ “เครือข่าย” ระหว่างผู้ที่สนใจในประเด็นปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยที่สมาชิกและแนวร่วมส่วนใหญ่มักมาจากกลุ่มปัญญาชนในมหาวิทยาลัย สื่อมวลชนและนักการเมืองบางส่วน ทั้งนี้องค์กร SUARAM ยังอนุญาตให้สมาชิกหรือแนวร่วมขององค์กร SUARAM สามารถเป็นสมาชิกขององค์กร สมาคมหรือพรรคการเมืองอื่นๆ ควบคู่กันไปได้โดยไม่กระทบกับการทำงานขององค์กร SUARAM ดังกรณีของ คริส คารินา ซึ่งนอกจากจะเป็นผู้จัดทำข้อมูลและดูแลระบบเว็บไซต์ขององค์กร SUARAM แล้วเขายังเป็นสมาชิกพรรคสังคมนิยมแห่งมาเลเซีย (Socialist Party of Malaysia/ Parti Sosialis Malaysia : PSM ก่อตั้งในปี ค.ศ. 1998)) ซึ่งเป็นพรรคการเมืองฝ่ายซ้ายในมาเลเซียอีกด้วย โดยเขาได้ร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองกับพรรคการเมืองดังกล่าวควบคู่ไปกับการทำงานให้แก่องค์กร SUARAM โดยที่เขากล่าวความคิดเห็นในประเด็นนี้ไว้อย่างน่าสนใจว่า

“...ผมทำงานให้องค์กร SUARAM ในเรื่องการเผยแพร่ข้อมูลต่างๆ ผ่านระบบอินเทอร์เน็ต ขณะเดียวกันผมก็เคลื่อนไหวทางการเมืองร่วมกับพรรคสังคมนิยมแห่งมาเลเซีย ผมคิดว่าการทำงานทั้งสองส่วนพร้อมๆ กันไม่ใช่ปัญหา หรืออุปสรรค แต่กลับทำให้ผมมีข้อมูลและประสบการณ์การทำงานที่กว้างขวางและหลากหลายมากยิ่งขึ้น รวมทั้งมีพื้นที่แสดงออกถึงแนวคิดทางการเมืองและสังคมของตัวเองมากขึ้นอีกด้วย ทั้งนี้ที่ผ่านมา

กาญจนาดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

¹⁴⁶ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

การทำงานของผมทั้งสองส่วนควบคู่กันไปก็เป็นไปได้ด้วยดี และทั้งสององค์กรต่างให้การสนับสนุนการทำงานของผมเป็นอย่างดี...”¹⁴⁷

การที่องค์กร SUARAM มีท่าทีเปิดกว้างให้สมาชิกของตนสามารถทำงานร่วมกับองค์กรอื่นๆที่เคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคม ได้ และขณะเดียวกันก็ยินดีร่วมงานกับผู้ที่สังกัดอยู่ในหน่วยงานหรือองค์กรอื่นๆ รวมทั้งไม่มีนโยบายปิดกั้นหรือจำกัดโอกาสการทำงานไว้สำหรับกลุ่มคนเชื้อชาติใดเชื้อชาติหนึ่ง หากแต่มุ่งดำเนินงานในเรื่องการยกเลิกกฎหมายความมั่นคงซึ่งเป็นปัญหาร่วมกันของผู้คนหลากหลายเชื้อชาติในมาเลเซียจึงทำให้องค์กร SUARAM สามารถแสวงหาความร่วมมือและความช่วยเหลือได้มากขึ้น ไม่ว่าผู้คนที่เข้ามาร่วมมือกับ SUARAM นั้นมีเชื้อชาติ ศาสนา ภาษาหรืออุดมการณ์ทางการเมืองและสังคมแบบใดก็ตาม ดังที่ นาลินี อีลูนาลาอ์ กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า

“...เรา (SUARAM) พร้อมและยินดีที่จะร่วมมือกับทุกคนเสมอ ไม่ว่าพวกเขาจะมีเพศ เชื้อชาติ ศาสนา ภาษา หรือมีอุดมการณ์ทางการเมืองแบบใดก็ตาม สิ่งเหล่านั้นไม่ใช่อุปสรรคที่ทำให้เราทำงานด้วยกันไม่ได้ เพราะการทำงานของเรากำลังอยู่ประเด็นปัญหาโครงสร้างของกฎหมายซึ่งทุกคนต้องประสบร่วมกัน มิใช่ตั้งอยู่บนเรื่องความแตกต่างข้างต้น คุณจึงเห็นได้ว่าคณะทำงานของเรามีความหลากหลายมาก เช่น แม้ว่าดิฉันเป็นชาวมาเลเซียเชื้อสายอินเดีย แต่ดิฉันมีเพื่อนร่วมงานทั้งที่เป็นชาวมลายูและชาวจีน นอกจากนี้เรายังพร้อมที่จะร่วมมือและสนับสนุนกับนักการเมืองที่มีแนวคิดตรงกันกับเรา ไม่ว่าคุณจะมาจากรพรรคการเมืองใดก็ตาม แต่เมื่อใดก็ตามที่คุณเปลี่ยนแปลงอุดมการณ์ไป ไม่ว่าคุณจะเป็นเพื่อนเราหรือเคยทำงานร่วมกันกับเรามาก่อนหรือไม่ก็ตาม เราก็พร้อมที่จะคัดค้านและเผชิญหน้ากับคุณ...”¹⁴⁸

มีข้อสังเกตอีกประการหนึ่งเมื่อพิจารณาภูมิหลังของบรรดาสมาชิกหรือคณะทำงานกับองค์กร SUARAM คือ ผู้ที่สมัครเป็นสมาชิกขององค์กรนี้มีแนวโน้มสนใจความเป็นไปของ

¹⁴⁷ สัมภาษณ์ Kris Kharina โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

¹⁴⁸ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

สถานการณ์การเมืองในมาเลเซียมาอย่างต่อเนื่องและเริ่มมีส่วนร่วมในกิจกรรมการเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมในมาเลเซียมาตั้งแต่อายุไม่มากนัก โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวในชมรมหรือองค์กรในระดับมหาวิทยาลัย และค่อยๆ ก้าวเข้ามาเคลื่อนไหวในฐานะสมาชิกขององค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้ เช่น บรรดาสมาชิกรุ่นอาวุโสของ SUARAM ในปัจจุบันซึ่งเป็นกลุ่มสมาชิกผู้ริเริ่มก่อตั้ง SUARAM โดยเฉพาะกลุ่มอดีตผู้ต้องขังในกรณีปฏิบัติการล้างที่ล้นแต่มีภูมิหลังมาจากการเป็นนักศึกษาหัวก้าวหน้า นักวิชาการ หรือนักการเมืองฝ่ายค้าน หรือมีเช่นนั้นก็เป็นนักข่าว นักการสื่อสารมวลชนที่เคยมีบทบาทพิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาลมาเลเซียมาตั้งแต่รุ่นหนุ่มสาว ดังกรณีของ ดร.กัว เกีย ซุง ซึ่งเป็นผู้ก่อตั้งองค์กร SUARAM ที่สำเร็จการศึกษาระดับดุษฎีบัณฑิต ด้านสังคมวิทยา จากมหาวิทยาลัยแมนเชสเตอร์ ประเทศอังกฤษและเป็นผู้มีบทบาทเรียกร้องสิทธิด้านการศึกษาให้แก่ชาวจีนในมาเลเซียมาอย่างยาวนาน และไอริน ซาเวียร์ ซึ่งเป็นนักเคลื่อนไหวทางสังคมในมาเลเซียมาอย่างยาวนาน ขณะที่สมาชิกรุ่นใหม่ขององค์กร SUARAM ซึ่งมีอายุไม่เกิน 30 ปี และมีบทบาทสำคัญในการวางแผนและขับเคลื่อนการทำงานขององค์กร SUARAM ในปัจจุบันมักมีภูมิหลังมาจากการเป็นนักศึกษาหัวก้าวหน้าที่สนใจเรื่องการเมืองและสังคมในมาเลเซียมาตั้งแต่ครั้งที่ยังศึกษาในรั้วมหาวิทยาลัย ดังเช่น นาลินี อีลูนาลิ ซึ่งสนใจการเมืองมาตั้งแต่เป็นนักศึกษาด้านรัฐศาสตร์ในมหาวิทยาลัยแห่งชาติมาเลเซีย (Universiti Kebangsaan) รวมถึง อีง จิน เซ็งและ อีง เอ็ง เกียต (Ng Eng Kiet) คณะเลขาธิการองค์กร SUARAM สาขาปีนัง ที่เคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมมาตั้งแต่ศึกษาด้านสังคมศาสตร์จากมหาวิทยาลัยวิทยาศาสตร์แห่งมาเลเซีย (Universiti Sains Malaysia) หรือ คริส คารินา ที่รู้เห็นและสนใจการเคลื่อนไหวทางการเมืองมาตั้งแต่เยาว์วัยเนื่องจากเขามีคุณตาเป็นหนึ่งในกลุ่มทนายความของ จิน เป็ง (Chin Peng) เลขาธิการพรรคคอมมิวนิสต์แห่งมาลายา เป็นต้น

นอกเหนือจากเป้าหมายสูงสุดในเรื่องทำงานเพื่อแก้ปัญหาด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียแล้ว สิ่งสำคัญอีกประการหนึ่งที่สมาชิกองค์กร SUARAM ให้ความสำคัญเป็นพิเศษมาโดยตลอด คือ การให้ความสำคัญกับการพัฒนาระบบประชาธิปไตยภายในองค์กร เพราะบรรดาสมาชิกขององค์กรแห่งนี้มองว่าแนวคิดประชาธิปไตยที่แท้จริงต้องยอมรับในสิทธิมนุษยชนและยอมรับต่อความหลากหลายในสังคม ดังนั้นองค์กร SUARAM จึงพยายามสร้างระบบประชาธิปไตยขึ้นพื้นฐานให้เกิดขึ้นตั้งแต่ภายในองค์กร โดยเฉพาะการระบุอย่างชัดเจนว่าสมาชิกแต่ละคนขององค์กรมีสิทธิแสดงความคิดเห็นหรือลงคะแนนต่างๆ เป็น 1 เสียงเท่าเทียมกัน ไม่ว่าสมาชิกเหล่านั้นจะมีความรู้ ตำแหน่งหรือประสบการณ์แตกต่างกันอย่างไรก็ตาม ทั้งนี้กฎขององค์กร SUARAM ยังระบุว่าการตัดสินใจใดๆ ภายในองค์กรต้องผ่านการลงคะแนนเสียงตัดสินใจเป็นกระบวนการหลัก โดยสมาชิกทุกคนต้องปฏิบัติตามการลงมติของเสียงข้างมาก ทั้งนี้ในปัจจุบันการตัดสินใจเกี่ยวกับ

กิจกรรมใหญ่ๆ ขององค์กร SUARAM กระทำผ่านการประชุม 2 รูปแบบสำคัญ ซึ่งมีกติกาอย่างเคร่งครัด คือ

1. การประชุมประจำปี (Annual Consultation Meeting) ซึ่งจัดขึ้นทุกปีก่อนสิ้นเดือนเมษายน โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อรายงานผลงานและกิจกรรมในรอบปี และรับฟังข้อคิดเห็นจากสมาชิกรวมทั้งการลงคะแนนเลือกตั้งคณะเลขาธิการขององค์กรในทุกๆ 2 ปี ทั้งนี้การลงมติในเรื่องธุรกรรมต่างๆ ต้องมีสมาชิกเข้าร่วมประชุมเกินกว่าร้อยละ 20 จากจำนวนสมาชิกทั้งหมดขององค์กร และหากยังคงมีสมาชิกร่วมไม่ครบองค์ประชุมภายใน 1 ชั่วโมงนับแต่เวลาเริ่มประชุมก็ให้เลื่อนการประชุมเป็นวันถัดไป หากในวันถัดไปยังมีสมาชิกไม่ครบองค์ประชุมก็ให้เลื่อนการประชุมไปอีก 1 ชั่วโมง และเมื่อถึงเวลาดังกล่าวถึงแม้ว่าจะยังคงมีองค์ประชุมไม่ครบก็ให้เริ่มดำเนินการประชุมได้ทันที โดยในกรณีที่ประธานในที่ประชุมไม่สามารถมาเข้าร่วมประชุมได้ก็ให้ที่ประชุมคัดเลือกสมาชิกอาวุโสให้ทำหน้าที่ประธานในที่ประชุม ทั้งนี้การตัดสินใจหรือลงมติใดๆ ของที่ประชุมให้ยึดเอาเสียงส่วนใหญ่ของสมาชิกเป็นที่ตั้ง โดยที่สมาชิกทุกคนมีสิทธิเป็น 1 เสียงเท่าเทียมกัน และการลงคะแนนใดๆ ให้ใช้การยกมือเพื่อลงคะแนน ยกเว้นแต่การเลือกสมาชิกคณะเลขาธิการ 9 คน ซึ่งใช้การหย่อนคะแนนลงในหีบบัตร

2. การประชุมวิสามัญ (Extraordinary Consultation Meeting) องค์กร SUARAM สามารถจัดประชุมวิสามัญได้ โดยไม่จำเป็นต้องอยู่ในช่วงเวลาของการประชุมประจำปี โดยเฉพาะเมื่อคณะเลขาธิการเห็นว่าสถานการณ์หรือความจำเป็นเร่งด่วนซึ่งเป็นเหตุอันควรให้ต้องจัดประชุมวิสามัญขึ้น หรือสมาชิกเกินกว่าร้อยละ 50 ขององค์กร SUARAM ร่วมลงชื่อให้จัดการประชุมขึ้น โดยเมื่อใดที่สมาชิก SUARAM ร่วมลงชื่อขอจัดประชุมวิสามัญจนครบตามจำนวนที่กำหนดไว้ ก็ให้คณะเลขาธิการจัดการประชุมวิสามัญขึ้นภายใน 14 วันหลังจากการลงชื่อดังกล่าว ซึ่งหากเลขาธิการไม่สามารถจัดให้มีการประชุมวิสามัญขึ้นไม่ว่าในกรณีใดๆ ก็ตาม จะต้องอนุญาตให้สมาชิกขององค์กร SUARAM สามารถจัดงานประชุมได้ภายใน 28 วัน ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินงานขององค์กร SUARAM ดำเนินไปได้อย่างต่อเนื่อง¹⁴⁹

ในปัจจุบันการประชุมต่างๆ ภายในองค์กร SUARAM คือ กระบวนการสำคัญต่อการพัฒนาแนวทางประชาธิปไตยภายในองค์กร และขณะเดียวกันยังเป็นเวทีสำคัญที่ทำให้สมาชิกขององค์กร SUARAM ได้เข้ามาแลกเปลี่ยนความรู้ ประสบการณ์และวางแผนการทำงานประจำปีร่วมกัน โดยในปัจจุบันองค์กร SUARAM รับผิดชอบดำเนินงานอยู่หลายโครงการ โดยที่องค์กร SUARAM จะแต่งตั้งคณะทำงานที่รับผิดชอบโครงการโดยตรง โดยคณะทำงานเหล่านี้มีหน้าที่ตั้งแต่วางแผนการปฏิบัติงาน ขับเคลื่อนการดำเนินการของโครงการ รวมทั้งเป็นแกนประสานงาน

¹⁴⁹ "SUARAM 's Covenant of Guiding Principles" in Kua Kia Soong, *SUARAM 20 years Defending Human Rights*, pp. 6 -7.

เหล่านั้นทั้งกับสมาชิก SUARAM แนวร่วมของ SUARAM และประชาชนทั่วไป ทั้งนี้จะเรียกบุคคลที่มีบทบาทรับผิดชอบเป็นแกนหลักในแต่ละโครงการว่า “ผู้รับผิดชอบโครงการ” หรือ “Campaigner” อย่างไรก็ตามการดำเนินการแต่ละโครงการมิได้เป็นไปตามความประสงค์ของ “ผู้รับผิดชอบโครงการ” เท่านั้น หากแต่จะต้องมีการประชุมร่วมกันและแสดงข้อคิดเห็นตามแนวทางของระบบประชาธิปไตยเช่นกัน¹⁵⁰ โดยในปัจจุบันองค์กร SUARAM มีโครงการขนาดใหญ่ที่ดำเนินการอยู่หลายโครงการ เช่น

1. โครงการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในและการคุมขังโดยไม่มีการไต่สวน (Abolish ISA and Detention without Trial) โครงการนี้เป็นผลสืบเนื่องมาตั้งแต่จุดเริ่มต้นของการก่อตั้งองค์กร SUARAM และยังคงเป็นภารกิจหรือเป้าหมายสำคัญที่สุดขององค์กรแห่งนี้มาโดยตลอด ดังจะเห็นได้จากเอกสารสิทธิมนุษยชนประจำปีของมาเลเซีย ซึ่งองค์กร SUARAM เป็นผู้ริเริ่มและรับผิดชอบจัดทำขึ้นโดยร่วมมือกับองค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติมาตั้งแต่ปี ค.ศ.1998 นั้น ยังคงจัดวางประเด็นของการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นประเด็นแรกและประเด็นสำคัญที่สุดของหนังสือรายงานฉบับนี้มาโดยตลอดจนกระทั่งถึงฉบับปัจจุบัน (ค.ศ. 2011) โครงการนี้ดำเนินงานโดยการจัดทำและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ รวมทั้งจำหน่ายแจกสัญลักษณ์ต่อต้านกฎหมายฉบับนี้ เช่น สติกเกอร์ เสื้อผ้า ธง ใบปลิว ฯลฯ และนัดหมายผู้ที่เห็นด้วยกับการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM เพื่อจัดชุมนุมทางการเมืองเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้

2.โครงการปฏิรูประบบตำรวจ (Police Reform) โครงการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากความวิตกกังวลและข้อร้องเรียนของประชาชนต่อการใช้อำนาจอันเกินขอบเขตของตำรวจมาเลเซีย โดยเฉพาะการใช้กำลังและอาวุธเข้าควบคุมการชุมนุมทางการเมืองของประชาชน และการที่เมื่อตำรวจมักลงโทษผู้ต้องหาด้วยวิธีการที่ไม่เหมาะสมซึ่งทำให้มีผู้บาดเจ็บและเสียชีวิตจากการกระทำดังกล่าวมาอย่างต่อเนื่อง โครงการนี้ดำเนินงานโดยการจัดทำและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับข้อบกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ของตำรวจ ผ่านเอกสาร หนังสือและช่องทางการสื่อสารต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศมาเลเซีย และจำหน่ายแจกสัญลักษณ์ต่อต้านข้อบกพร่องดังกล่าว เช่น สติกเกอร์ เสื้อผ้า ธง ใบปลิว ฯลฯ รวมทั้งนัดชุมนุมผู้ที่เห็นด้วยกับการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM เพื่อชุมนุมทางการเมืองเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเร็ว

3.โครงการเสรีภาพในการพูดและแสดงความคิดเห็น (Freedom of Speech and Expression) โครงการนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากการที่รัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจของรัฐผ่าน

¹⁵⁰ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

กฎหมายต่างๆ เพื่อควบคุมผู้ที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากรัฐบาล ซึ่งในบางครั้งรัฐบาลมาเลเซียใช้มาตรการที่รุนแรงจนมีผลคุกคามสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้คน เช่น การจับกุมนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม และการสั่งปิดหนังสือพิมพ์ที่วิพากษ์วิจารณ์การทำงานของรัฐบาล เป็นต้น โครงการนี้ดำเนินงานโดยการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าวผ่านการจัดทำเอกสาร หนังสือและใช้ช่องทางการสื่อสารต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศมาเลเซีย และจัดจำหน่ายแจกจ่ายสัญลักษณ์เกี่ยวกับประเด็นดังกล่าว เช่น สติกเกอร์ เสื้อผ้า ธง ใบปลิว ฯลฯ และมีการจัดสัมมนาเพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น รวมทั้งนัดหมายบรรดาผู้ที่เห็นด้วยกับการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM เข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเร็ว

4. โครงการเสรีภาพในเรื่องข้อมูลข่าวสาร (Freedom of Information) โครงการนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากความยากลำบากของประชาชนมาเลเซียในการได้รับและเข้าถึงข้อมูลของภาครัฐ เช่น โครงการพัฒนาที่มีผลกระทบต่อชีวิตและทรัพย์สินของประชาชน และการที่รัฐบาลมักควบคุมตัวผู้ต้องสงสัยหรือผู้ต้องหาไว้ยังสถานคุมขังโดยไม่แจ้งให้ครอบครัวของคนเหล่านั้นทราบ เป็นต้น โครงการนี้ดำเนินงานโดยการเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาดังกล่าว ผ่านเอกสาร หนังสือและช่องทางการสื่อสารต่างๆ ทั้งในและนอกประเทศมาเลเซีย และมีการจำหน่ายแจกจ่ายสัญลักษณ์เกี่ยวกับข้อบกพร่องดังกล่าวและเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาเหล่านั้น เช่น สติกเกอร์ เสื้อผ้า ธง ใบปลิว ฯลฯ รวมทั้งนัดหมายบรรดาผู้ที่เห็นด้วยกับการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM เข้าร่วมชุมนุมทางการเมืองเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียแก้ไขปัญหาดังกล่าวโดยเร็ว

5. โครงการช่วยเหลือผู้อพยพ ผู้ลี้ภัยและการแก้ปัญหาค้ามนุษย์ (Plight of Refugees, Asylums Seeker, Undocumented Migrants and Trafficked Persons) โครงการนี้เกิดขึ้นเนื่องจากปัจจุบันประเทศมาเลเซียมีปัญหาผู้อพยพเข้ามาขายแรงงานเป็นจำนวนมาก ซึ่งแรงงานจำนวนไม่น้อยในกลุ่มนี้เข้ามาในมาเลเซียเนื่องจากมีผู้หลอกลวงให้เข้ามาขายแรงงานโดยผิดกฎหมาย และเมื่อเจ้าหน้าที่ของมาเลเซียตรวจตรวจพบก็มักจับกุมและลงโทษสถานหนักต่อแรงงานเหล่านี้ หรือในอีกด้านหนึ่งอาจต้องเผชิญกับความทรมานอันเนื่องมาจากการกระทำที่ทารุณของนายจ้าง ประกอบกับการที่ประเทศมาเลเซียต้องแบกรับปัญหาผู้ลี้ภัยจากสถานการณ์ความไม่สงบของหลายประเทศ โดยเฉพาะจากประเทศไทยและประเทศพม่า ซึ่งเมื่อคนเหล่านี้เดินทางเข้ามายังประเทศมาเลเซียก็ไม่มีที่อยู่อาศัยที่เหมาะสม องค์กร SUARAM ซึ่งตระหนักถึงปัญหาดังกล่าวจึงพยายามหาแนวทางการแก้ไขปัญหาและให้ความช่วยเหลือแก่คนเหล่านั้น เช่น การจัดหาที่พักอาศัยให้คำแนะนำทางข้อกฎหมาย และการอำนวยความสะดวกต่างๆ ในกรณีที่คนเหล่านั้นต้องการเดินทางกลับภูมิลำเนา และหากคนเหล่านั้นต้องการลี้ภัยในประเทศ

มาเลเซียองค์กร SUARAM ก็พยายามให้ความช่วยเหลือในเรื่องข้อกฎหมายและเอกสารต่างๆ ทางราชการเพื่อดำเนินการขอลี้ภัย เป็นต้น

6. โครงการเลือกตั้งอย่างเสรีและยุติธรรม (Ensuring Election are Free and Fair) โครงการนี้เกิดขึ้นหลังจากที่มีการร้องเรียนว่าการเลือกตั้งในหลายครั้งที่ผ่านมาของประเทศ มาเลเซียมีปัญหาเรื่องความโปร่งใส โดยเฉพาะข้อครหาว่าภาครัฐมักให้ความช่วยเหลือแก่ผู้สมัครรับเลือกตั้งที่เป็นตัวแทนจากพรรครัฐบาล องค์กร SUARAM จึงจัดโครงการนี้ขึ้นเพื่อแก้ไขปัญหาดังกล่าว และเพื่อเป็นแนวทางพัฒนาการเลือกตั้งในระบอบประชาธิปไตยของมาเลเซียให้ก้าวหน้าสืบต่อไป โดยพยายามจัดส่งอาสาสมัครเข้าสังเกตการณ์การเลือกตั้งในหน่วยเลือกตั้งต่างๆ และการนับคะแนนในหน่วยการเลือกตั้งระดับต่างๆ เป็นต้น

ถึงแม้ว่าองค์กร SUARAM ในปัจจุบันจะมีภารกิจหลากหลายด้าน แต่อย่างไรก็ตามเมื่อพิจารณาผ่านเอกสารต่างๆ ที่องค์กร SUARAM จัดพิมพ์เผยแพร่ทั้งเอกสารรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปีและเอกสารเผยแพร่ต่างๆ รวมถึงการสัมภาษณ์สมาชิกคนสำคัญๆ ของ SUARAM พบว่าองค์กรแห่งนี้ยังคงให้ความสำคัญกับโครงการที่เกี่ยวข้องกับประเด็นปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชนเป็นหลัก ซึ่งประเด็นสิทธิมนุษยชนที่องค์กร SUARAM ให้ความสนใจที่สุดยังคงเป็นประเด็นเรื่องการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยมีโครงการสำคัญซึ่งดำเนินมาอย่างต่อเนื่อง คือ โครงการ “ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน” (Abolish ISA) ทั้งนี้เพราะองค์กร SUARAM มองว่ากฎหมายดังกล่าวเป็นการละเมิดสิทธิมนุษยชนขั้นร้ายแรงและละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานของการเมืองการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอย่างชัดเจน ดังที่ นาลินี อีลุนาไล ในฐานะ “ผู้รับผิดชอบโครงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า

“...การที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนกรานบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในนั้นเป็นปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่สำคัญที่สุดของประเทศแห่งนี้ เพราะนี่คือการที่รัฐบาลเป็นผู้กระทำการละเมิดและคุกคามต่อสิทธิมนุษยชนของประชาชนของพวกเขาเสียเอง ดังนั้นองค์กร SUARAM จึงมองว่านี่เป็นประเด็นปัญหาที่สำคัญและเร่งด่วนที่สุดที่ต้องพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวนี้ให้ได้ในอนาคต ทั้งนี้เพื่อยกระดับสถานะสิทธิมนุษยชน และยกระดับสถานะการเป็นประชาธิปไตยที่แท้จริงในประเทศของเรา...”¹⁵¹

ทั้งนี้การดำเนินงานหลายๆ โครงการข้างต้นทำให้ในทุกๆ ปีองค์กร SUARAM จำเป็นต้องใช้งบประมาณเป็นจำนวนมาก ซึ่งที่ผ่านมาองค์กร SUARAM อาศัยงบประมาณใช้จ่ายที่ได้รับการสนับสนุนมาจากกองทุนและเงินบริจาคของทั้งภาครัฐและเอกชนทั้งจากภายในประเทศและจากต่างประเทศ โดยที่องค์กร SUARAM ได้ตั้งหน่วยงานด้านการคลังขึ้นมาดูแลงบประมาณเหล่านี้ อย่างไรก็ตามเอกสารทางการของ SUARAM มิได้ระบุรายนามของหน่วยงานผู้บริจาคงบประมาณนั้นในเอาไว้ แต่ คริส คารินา ผู้จัดทำข้อมูลและดูแลระบบเว็บไซต์ของ SUARAM เปิดเผยว่าองค์กรสำคัญที่สนับสนุนทางการเงินแก่องค์กร SUARAM คือ องค์กร The National Endowment for Democracy : NED ซึ่งเป็นองค์กรพัฒนาเอกชนในสหรัฐอเมริกา¹⁵² ทั้งนี้จากการตรวจสอบในเว็บไซต์ขององค์กร NED พบว่าองค์กรแห่งนี้บริจาคเงินให้แก่องค์กร SUARAM ปีละ 85,000 ดอลลาร์สหรัฐ¹⁵³ นอกจากนั้น อ็อง จิน เซ็ง (Ong Jin Cheng) เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขาปีนัง ยังกล่าวว่องค์กร SUARAM ยังพยายามจัดหางบประมาณเพิ่มเติมโดยการจัดจำหน่ายหนังสือและสินค้าที่ระลึกบางอย่างขององค์กร เช่น สติกเกอร์ โปสเตอร์ เป็นต้น เพื่อหางบประมาณสนับสนุนการทำงานขององค์กรอีกด้วย โดยเฉพาะในช่วงที่องค์กร SUARAM ต้องมีการเคลื่อนไหวทางการเมืองที่ต้องใช้งบประมาณเพิ่มมากขึ้นกว่าที่ตั้งไว้¹⁵⁴

จากจุดกำเนิดที่รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อปราบปรามผู้ที่มีแนวความคิดแตกต่างจากรัฐบาลมาเลเซีย โดยเฉพาะการจับกุมครั้งใหญ่ที่เรียกว่า “ปฏิบัติการลาลัง” ทำให้อดีตผู้ต้องขังในกรณีดังกล่าว รวมถึงญาติและผู้คนจำนวนไม่น้อยที่เห็นถึงข้อบกพร่องของตัวบทและการบังคับใช้ ตลอดจนความเจ็บปวดของผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้พากันรวมตัวและก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนที่ชื่อ SUARAM ขึ้น โดยมีความมุ่งหมายเพื่อจะแก้ไขปัญหาระยะยาวเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนในประเทศมาเลเซีย และในเวลาต่อมาองค์กรแห่งนี้จะค่อยๆ พัฒนาการบริหารจัดการองค์กรให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น และค่อยๆ มีบทบาทเคลื่อนไหวในเวทีการเมืองมาเลเซียมากขึ้น โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงในมาเลเซียนั่นเอง

¹⁵² สัมภาษณ์ Kris Kharina โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

¹⁵³ <http://www.ned.org/where-we-work/asia/malaysia> สืบค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

¹⁵⁴ สัมภาษณ์ Ong Jin Cheng เลขาธิการ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

บทที่ 4

ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมาย ความมั่นคงของมาเลเซีย ค.ศ. 1989 – 1997

การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในช่วง ค.ศ. 1989 – 1997 นับเป็นช่วงเวลาแห่งการ “เริ่มต้น” การทำงานขององค์กรแห่งนี้ทั้งในเรื่อง การก่อตั้งองค์กร รวมถึงการวางเค้าโครงการทำงานขององค์กรเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งในระยะแรกการดำเนินการต่างๆ ขององค์กร SUARAM ยังคงดำรงอยู่บนพื้นฐานของความไม่พร้อมหลายประการทั้งในแง่ขององค์กรและบุคลากร แต่บรรดาสมาชิกขององค์กร SUARAM ในเวลานั้นก็พยายามประคับประคองการดำเนินกิจกรรมและการบริหารจัดการภายในขององค์กรให้สอดคล้องกับเงื่อนไขขององค์กรและบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซียในขณะนั้นจนกระทั่งกลายเป็นรากฐานสำคัญขององค์กรแห่งนี้ในเวลาต่อมา

การขยายตัวทางเศรษฐกิจ เสรีภาพทางความคิด และการเผชิญหน้ากับ กฎหมายความมั่นคงภายใน

นับตั้งแต่การประกาศใช้แผนนโยบายใหม่ในปี ค.ศ. 1971 เป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซีย ทุกชุดล้วนให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศเป็นพิเศษ โดยเฉพาะการมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ชาวมลายูผู้เป็น “ภูมิบุตร” ของประเทศ เพื่อให้ชาวมลายูมีฐานะทางเศรษฐกิจเท่าเทียมกับกลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ที่อาศัยในมลายา ดังปรากฏว่ารัฐบาลมาเลเซีย ตั้งเป้าหมายสำคัญไว้ว่าภายในปี ค.ศ.1990 นโยบายเศรษฐกิจใหม่จะต้องส่งผลให้ชาวมลายูครอบครองทรัพย์สินทางธุรกิจได้ถึงร้อยละ 30 ของระบบเศรษฐกิจโดยรวมทั้งประเทศมาเลเซีย ขณะที่กลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ควรถือครองธุรกิจราวร้อยละ 40 และให้นักลงทุนต่างชาติถือครองส่วนแบ่งราวร้อยละ 40¹⁵⁵ เป้าหมายที่ตั้งไว้นี้อาจห่างไกลจากความเป็นจริงทางเศรษฐกิจในขณะนั้นอยู่มากทีเดียว เพราะรายได้โดยเฉลี่ยทั้งครอบครัวของชาวมลายูในขณะนั้นมีมูลค่าเพียงประมาณครึ่งหนึ่งของรายได้โดยเฉลี่ยของครอบครัวกลุ่มเชื้อชาติอื่นที่มีไข่มลายู ยิ่งกว่านั้นชาวมลายูยังมีส่วนแบ่งในระบบธุรกิจทั้งหมดในมาเลเซียเพียงร้อยละ 1.9 เท่านั้น¹⁵⁶

¹⁵⁵Malaysia Government, *Mid-Term Review of Second Malaysia Plan* (Kuala Lumpur : Government Press, 1973), p. 80-88.

¹⁵⁶R.S.Milne and Diane K. Mauzy. *Malaysian Politics under Mahathir*, p. 53.

อย่างไรก็ตามหลังการประกาศนโยบายเศรษฐกิจใหม่รัฐบาลมาเลเซียได้เร่งจัดทำโครงการพัฒนาทางเศรษฐกิจแก่ชาวมลายูขึ้นหลายโครงการ เช่น การพัฒนาเขตอุตสาหกรรมในพื้นที่ชุมชนชาวมลายูในชนบท การเพิ่มจำนวนโครงการพัฒนาและความช่วยเหลือด้านการเกษตรแก่ชาวมลายู การเพิ่มเงินทุนกู้ยืมเพื่อการลงทุนแก่ชาวมลายู ตลอดจนคิดค้นและจัดทำกระบวนการใหม่ๆ ทางเศรษฐกิจ เช่น การออกกฎหมายร่วมทุนในภาคธุรกิจระหว่างชาวมลายูกับชาวจีน โดยให้ชาวมลายูเป็นผู้ขอใบอนุญาตดำเนินธุรกิจจากรัฐบาล ส่วนชาวจีนเป็นผู้ลงทุนและบริหารจัดการธุรกิจนั้นๆ ซึ่งต่อมามีผู้เรียกลักษณะการร่วมทุนเช่นนี้ว่า “อาลี-บาบา” (Ali-Baba) โดย “อาลี” คือสัญลักษณ์ของชาวมลายู ขณะที่ “บาบา” คือ สัญลักษณ์ของชาวจีนนั่นเอง¹⁵⁷ นโยบายเศรษฐกิจใหม่จึงไม่เพียงแต่จะแก้ไขปัญห เศรษฐกิจของชาวมลายูเท่านั้นแต่ยังสนับสนุนให้ชาวมลายูก้าวกระโดดจากระบบเศรษฐกิจแบบดั้งเดิมไปสู่ภาคส่วนใหม่ๆ ของระบบเศรษฐกิจอีกด้วย

หลังจากที่รัฐบาลมาเลเซียเร่งรัดพัฒนาเศรษฐกิจอย่างจริงจังภายใต้กรอบนโยบายเศรษฐกิจใหม่ ทำให้เมื่ออย่างเข้าสู่ช่วงปลายทศวรรษที่ 1980 ต่อต้นทศวรรษที่ 1990 เป็นต้นมา ระบบเศรษฐกิจของมาเลเซียจึงได้เริ่มเติบโตอย่างเห็นได้ชัดโดยเฉพาะในแง่การเติบโตอย่างต่อเนื่องด้านวัตถุและตัวเลขทางเศรษฐกิจ ทั้งนี้การดำเนินนโยบายเศรษฐกิจใหม่เป็นเวลากว่า 2 ทศวรรษมีส่วนสำคัญต่อสร้างชนชั้นกลางชาวมลายูขึ้นเป็นจำนวนมาก ชาวมลายูเหล่านี้ปรับเปลี่ยนตัวเองจากผู้ยากไร้ในช่วงหลายทศวรรษก่อนหน้านี้ให้กลายมาเป็นผู้มีความรู้เรื่องเศรษฐกิจและมีบทบาทการบริหารจัดการในองค์กรทางเศรษฐกิจและมีส่วนแบ่งทางธุรกิจในมาเลเซียมากขึ้น โดยนโยบายเศรษฐกิจใหม่มีส่วนโดยตรงต่อการลดจำนวนชาวมลายูผู้ยากจนจากร้อยละ 49.3 ในปี ค.ศ.1970 ให้เหลือเพียงร้อยละ 13.5 ในปี ค.ศ.1992¹⁵⁸ และทำให้ชาวมลายูเข้าครอบครองส่วนแบ่งในระบบเศรษฐกิจของมาเลเซียมากขึ้น ดังพบว่าจากเดิมในปี ค.ศ.1970 มีชาวมลายูภูมิบุตรเป็นเจ้าของธุรกิจ ในมาเลเซียเพียงร้อยละ 2.4 แต่เพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 19.3 ในปี ค.ศ. 1990 และเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 19.1 ในปี ค.ศ. 1999¹⁵⁹

ก่อนสิ้นสุดการดำเนินนโยบายเศรษฐกิจใหม่ที่กำหนดไว้ในปี ค.ศ.1991 นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้ก่อตั้ง “สภาที่ปรึกษาเศรษฐกิจแห่งชาติ” (National Economic Consultative Council) ขึ้นเพื่อประเมินความสำเร็จของการดำเนินงานตามนโยบายเศรษฐกิจใหม่

¹⁵⁷ R.S.Milne and Diane K. Mauzy. *Malaysian Politics under Mahathir*, p. 53.

¹⁵⁸ ดูรายละเอียดสถิติใน Edmund Terence Gomez and JOMO K.S, *Malaysia's Political Economy: Political Patronage and Profit*, p. 167.

¹⁵⁹ ดูรายละเอียดสถิติใน Edmund Terence Gomez and JOMO K.S, *Malaysia's Political Economy : Political Patronage and Profit*, p. 168 และ Edmund Terence Gomez, *The State of Malaysia : Ethnicity, Equity and Reform* (New York : Routledge Curzon, 2005), p.158.

ซึ่งผลการศึกษาของหน่วยงานนี้จะระบุว่านโยบายเศรษฐกิจใหม่สามารถลดระดับความยากจนของประชากรมาเลเซียและแก้ไขปัญหาความเหลื่อมล้ำด้านฐานะทางเศรษฐกิจระหว่างเชื้อชาติต่างๆ ได้จริง แต่ยังไม่อาจบรรลุเป้าหมายที่ต้องการให้ภูมิภาคเปราะบางเข้าครอบครองส่วนแบ่งทางธุรกิจในมาเลเซียถึงร้อยละ 30 ได้ เพราะทำได้เพียงร้อยละ 20.3 เท่านั้น¹⁶⁰ ต่อมารัฐบาลมาเลเซียได้จัดทำ “นโยบายการพัฒนาแห่งชาติ” (National Development Policy: NDP) และ “กรอบการพัฒนา ระยะที่สอง” (Second Outline Perspective Plan หรือ OPP2) ต่อจากนโยบายเศรษฐกิจใหม่ และแผนพัฒนาประเทศฉบับที่ 6 ค.ศ. 1991-1995 รวมถึง “นโยบายการพัฒนาใหม่” (New Development Policy: NDP) ซึ่งกำหนดการปฏิบัติการจริงไว้ระหว่างปี ค.ศ. 1991-2000 ขึ้น ซึ่งแผนการทั้งหมดนี้ยังคงใช้แนวคิดด้านการพัฒนาที่สืบเนื่องจากนโยบายเศรษฐกิจใหม่และยังมี วัตถุประสงค์หลายข้อที่เอื้อต่อการพัฒนาทางเศรษฐกิจของชาวมลายู เช่น พัฒนาด้านการค้า การลงทุนของเหล่าภูมิภาคและส่งเสริมให้เหล่าภูมิภาคเข้าลงทุนในภาคส่วนใหม่ๆ ของระบบ เศรษฐกิจ ตลอดจนกำจัดความยากจนและช่วยเหลือผู้มีรายได้น้อยให้ได้รับสวัสดิการสังคมและ โอกาสที่ดีขึ้น เป็นต้น¹⁶¹

อย่างไรก็ตามการเติบโตทางเศรษฐกิจและการพัฒนาประเทศอย่างรวดเร็วกลับมิใช่สิ่งที่ สร้างความพึงพอใจหรือสิทธิประโยชน์ให้แก่คนทุกกลุ่มในมาเลเซีย ในทางตรงกันข้ามกลับมี ชาวมลายูจำนวนไม่น้อยที่เฝ้ามองการเติบโตทางเศรษฐกิจของมาเลเซียอย่างใกล้ชิดและห่วง วิถีถึงการมุ่งพัฒนาเศรษฐกิจอย่างรวดเร็วโดยละเลยที่จะให้ความสำคัญแก่ภาคส่วนอื่นๆ ของ ประเทศ และเริ่มมีผู้ตั้งคำถามถึงความเหมาะสมของการพัฒนาดังกล่าวโดยเฉพาะการที่รัฐบาล มาเลเซียเลือกทุ่มเทสนับสนุนทางเศรษฐกิจแก่ชาวมลายูเป็นพิเศษจนเหนือกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ ที่ อาศัยในมาเลเซีย ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต่างไปจากการเปิดเสรีทางเศรษฐกิจซึ่งรัฐบาลมาเลเซียยึดถือมา โดยตลอด ทำให้มีการตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับนโยบายเศรษฐกิจใหม่ว่าการที่รัฐบาลเข้ามาแทรกแซง ในระบบเศรษฐกิจอาจไม่ใช่เรื่องแปลกหากรัฐบาลนั้นปกครองด้วยแนวคิดแบบมาร์กซิสต์ แต่รัฐบาลมาเลเซียซึ่งยอมรับและสนับสนุนการค้าเสรีและกลไกตลาดโลกกลับตัดสินใจแทรกแซง ระบบเศรษฐกิจภายในประเทศจึงถือเป็นเรื่องที่แสดงถึงอคติบางอย่างของรัฐบาล¹⁶²

นอกจากข้อวิเคราะห์ว่านโยบายเศรษฐกิจใหม่เลือกสนับสนุนชาวมลายูเป็นพิเศษแล้ว ยังมีข้อสังเกตว่านโยบายเศรษฐกิจใหม่มีแนวโน้มปิดกั้นโอกาสทางเศรษฐกิจของชาวจีนอีกด้วย เพราะเพียงไม่นานนักหลังจากการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ก็ทำให้สถิติชาวจีนผู้ว่างงานกลับเพิ่ม

¹⁶⁰ Zakaria Haji Ahmad, *The Encyclopedia of Malaysia: Government and Politics* (1946-2000), (Singapore : Archipelago Press, 2006), p. 59.

¹⁶¹ รุ่งทิวา นาคอุไร, *การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย: ศิษยาภิบาลศาสตร์ 2020*, หน้า 83 - 84.

¹⁶² Cheah Boon Kheng, *Malaysia : The Making of a Nation*, p. 127.

สูงขึ้น เช่น ในปี ค.ศ. 1971 ในรัฐปีนัง มีจำนวนหนุ่มสาวชาวจีนผู้ว่างงานสูงขึ้นถึงร้อยละ 25 เมื่อเทียบกับก่อนหน้าการประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่¹⁶³ ขณะที่พรรคสหภาพชาวอินเดีย มาเลเซีย (Malaysia India Congress: MIC) ซึ่งเป็นพรรคร่วมรัฐบาลก็ยื่นข้อเสนอต่อรัฐบาล มาเลเซียว่าควรมีมาตรการหรือนโยบายที่ให้ความสำคัญกับชาวอินเดียบ้าง เพราะสถานะทางเศรษฐกิจของชาวอินเดียตกต่ำลงอย่างรวดเร็วหลังจากที่รัฐบาลเริ่มประกาศใช้นโยบายเศรษฐกิจใหม่¹⁶⁴ นอกจากนี้การที่รัฐบาลเข้าแทรกแซงกลไกทางเศรษฐกิจยังส่งผลให้นักลงทุนต่างชาติไม่พอใจและถอนการลงทุนบางส่วนออกไปจากมาเลเซีย ส่วนนักลงทุนชาวจีนซึ่งมีบทบาทสำคัญในระบบธุรกิจของประเทศเริ่มหันไปลงทุนในธุรกิจที่ให้ผลตอบแทนในระยะสั้น¹⁶⁵

ในบรรยากาศที่รัฐบาลมาเลเซียมุ่งเน้นการลงทุนในบรรดากิจกรรมทางเศรษฐกิจหรือโครงการพัฒนาขนาดใหญ่เพื่อยกระดับฐานะทางเศรษฐกิจของประเทศนั้น ในอีกด้านหนึ่ง กิจกรรมเหล่านี้มีผลกระทบในด้านลบต่อชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคมมาเลเซียเป็นจำนวนมากเช่นกัน โดยเฉพาะโครงการขนาดใหญ่ เช่น การสร้างเขื่อน การทำอุตสาหกรรมป่าไม้ การถลุงแร่ รวมถึงการสัมปทานขนาดใหญ่และการเวนคืนที่ดินของรัฐ ฯลฯ ซึ่งส่งผลกระทบต่อการดำรงชีวิตประจำวันของผู้คนในชุมชนต่างๆ ทั้งทั้งมาเลเซีย ลักษณะเช่นนี้นำมาสู่ความวิตกกังวลของคนอีกหลายกลุ่ม เช่น บรรดานักวิชาการ นักการเมืองฝ่ายค้าน สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนและประชาชนในพื้นที่ซึ่งได้รับผลกระทบจากโครงการเหล่านั้น เป็นต้น และในเวลาต่อมา คนเหล่านี้ก็เริ่มแสดงความคิดเห็นวิพากษ์วิจารณ์การพัฒนาดังกล่าวและนำไปสู่กิจกรรมการเคลื่อนไหวคัดค้านการพัฒนาเศรษฐกิจดังกล่าว ดังกรณีของการคัดค้านโครงการก่อสร้างเขื่อนบากัน (Bakun Dam) ซึ่งเป็นเขื่อนกักเก็บน้ำขนาดใหญ่เพื่อผลิตกระแสไฟฟ้าในเขตพื้นที่รัฐซาราวักในช่วงทศวรรษ 1980 เนื่องจากโครงการดังกล่าวต้องบุกรุกที่อยู่อาศัยและที่ทำกินของผู้คนเป็นจำนวนมากโดยเฉพาะกลุ่มชนเผ่าพื้นเมืองต่างๆ ทั้งยังรวมถึงความสูญเสียที่เกิดขึ้นกับป่าไม้ สิ่งแวดล้อมและทรัพยากรธรรมชาติในป่าร้อนชื้นที่อุดมสมบูรณ์ที่สุดแห่งหนึ่งในภูมิภาคนี้¹⁶⁶

¹⁶³ Stanley S. Bedlington, *Malaysia and Singapore : The Building of New State*, p.195.

¹⁶⁴ Edmund Terence Gomez, *Political Business : Corporate Involvement of Malaysian Political Parties*, (Cains Center for Southeast Studies, James Cook University, 1994), p. 277. อ้างใน รุ่งทิวานาคอุไร, *การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย : ศึกษาวิจัยทัศนะ 2020*, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545, หน้า 76.

¹⁶⁵ James V. Jesudason, *Ethnicity and the Economy : The State, Chinese Business and Multinationals in Malasia*, (Singapore : Oxford University Press, 1989), pp. 163 - 164

¹⁶⁶ Sundari Ramakrishnan, "The environmental movement" in Malaysia in *Social Movements in Malaysia from Moral Communities to NGOs* (New York : Routledge, 2003), pp.125 - 126.

หลังจากที่มีผู้วิพากษ์วิจารณ์และเคลื่อนไหวต่อต้านนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจการของรัฐบาลมาเลเซียไม่นานนัก รัฐบาลมาเลเซียก็เริ่มตอบโต้โดยวิจารณ์บรรดาผู้ที่คัดค้านโครงการพัฒนาต่างๆ กลับคืนว่าคนเหล่านี้เป็นอุปสรรคที่สำคัญต่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะการวิจารณ์อย่างรุนแรงต่อบรรดาองค์กรพัฒนาเอกชนว่าองค์กรเหล่านี้อาจรับเงินจากต่างประเทศมาเพื่อขัดขวางการพัฒนาประเทศ และพยายามอธิบายต่อผู้คนในสังคมมาเลเซียว่าผู้คนและการเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆ เพื่อคัดค้านโครงการพัฒนาเหล่านี้เป็นภัยคุกคามต่อประเทศ¹⁶⁷ และในที่สุดรัฐบาลมาเลเซียก็เริ่มใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมบุคคลจำนวนมากที่เคลื่อนไหวต่อต้านโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐบาล เช่น การจับกุมเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน 2 คนที่ต่อต้านการสร้างเขื่อนบาเกอในปี ค.ศ. 1987¹⁶⁸ ซึ่งสิ่งที่ชวนให้ผู้คนจำนวนมากน้อยต้องตั้งคำถามต่อปฏิบัติการครั้งนี้ของรัฐบาลมาเลเซีย คือ บุคคลที่ต้องโทษจับกุมเหล่านี้เป็นภัยคุกคามอย่างไรต่อความมั่นคงของประเทศ เพราะหากกล่าวให้ถึงที่สุดแล้วการเคลื่อนไหวของคนเหล่านี้มิได้เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศแต่อย่างใด หากแต่เพียงเคลื่อนไหวเพื่อคัดค้านแนวนโยบายการพัฒนาประเทศของรัฐบาลเท่านั้น ซึ่งการจับกุมเหล่านี้สะท้อนท่าทีของรัฐบาลมาเลเซียในการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดได้เป็นอย่างดี

กรณีที่รัฐบาลมาเลเซียสั่งการให้ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมบรรดาสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนและผู้ต่อต้านโครงการพัฒนาต่างๆ เป็นอีกหนึ่งเหตุการณ์สำคัญที่กระตุ้นให้มีการแสดงความคิดเห็นอย่างกว้างขวางทั้งภายในมาเลเซียและจากต่างประเทศว่ารัฐบาลมาเลเซียใช้ความรุนแรงเกินกว่าเหตุเพื่อปิดกั้นการแสดงความคิดเห็นของประชาชนในประเทศ โดยเฉพาะการแสดงความคิดเห็นคัดค้านนโยบายเศรษฐกิจและโครงการพัฒนาที่ส่งผลกระทบต่อผู้คน แต่ถึงแม้ว่าจะมีผู้คนจำนวนมากตั้งคำถามต่อความเหมาะสมในการดำเนินนโยบายดังกล่าวแต่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ก็ยังคงยืนยันอย่างแข็งกร้าวอีกครั้งหนึ่งว่าประเทศมาเลเซียจำเป็นต้องเข้มงวดกับบุคคลและการกระทำเหล่านั้น เพราะหากไม่ทำเช่นนั้นก็ไม่อาจจะป้องกันการทำหายและอุปสรรคต่างๆ ที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศได้ ดังถ้อยแถลงของเขาในช่วงเวลาดังกล่าวที่ว่า

“...ประเทศที่เข้มแข็งหรือประเทศที่พัฒนาแล้วสามารถเดินหน้า
ไปได้ถึงแม้ว่าประเทศนั้นๆ จะมีรัฐบาลที่อ่อนแอก็ตาม แต่ประเทศที่กำลัง

¹⁶⁷ R.S.Milne and Diane K. Mauzy. *Malaysian Politics under Mahathir*, 105.

¹⁶⁸ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 22.

พัฒนาจำเป็นต้องมีรัฐบาลที่เข้มแข็ง เพราะเมื่อรัฐบาลอ่อนแอก็จะทำให้ประเทศนั้นๆ อ่อนแอตามไปด้วย...”¹⁶⁹

ในขณะเดียวกันกับที่รัฐบาลมาเลเซียเร่งพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศอย่างเต็มที่อยู่นั้น บรรยากาศทางการเมืองทั่วโลกในขณะนั้นกำลังอยู่ในช่วงการนับถอยหลังสู่การสิ้นสุดภาวะสงครามเย็นซึ่งดำรงมาอย่างยาวนานหลายทศวรรษเช่นกัน โดยในช่วงเวลาดังกล่าวอุดมการณ์สังคมนิยมคอมมิวนิสต์เริ่มเสื่อมความนิยมลงไป ในขณะที่กระแสประชาธิปไตยเริ่มแพร่หลายไปยังหลายพื้นที่ทั่วโลก ซึ่งลักษณะเช่นนั้นทำให้มีกระแสเรียกร้องให้หาประชาธิปไตยและสิทธิเสรีภาพทางการเมืองแบ่งบานไปทั่วโลก รวมถึงประเทศมาเลเซียซึ่งผู้คนจำนวนมากเริ่มแสดงทัศนะและทำที่ว่าการต้องการสิทธิเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและการแสดงออกทางการเมืองมากขึ้น เช่น ขบวนการนักศึกษาในมหาวิทยาลัยที่เริ่มแสดงความคิดเห็นทางการเมือง และจัดกิจกรรมต่างๆ ซึ่งมีนัยยะทางการเมืองมากขึ้นโดยเฉพาะการจัดเวทีอภิปรายและวิพากษ์วิจารณ์นโยบายและการทำงานของรัฐบาล ซึ่งกิจกรรมเหล่านั้นทำให้รัฐบาลมาเลเซียไม่พอใจและนำไปสู่การใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมนักศึกษาของมหาวิทยาลัยมลายาจำนวน 21 คน ซึ่งร่วมจัดแสดงดนตรีเพื่อสันติภาพในวันที่ 10 กันยายน ค.ศ. 1989 และหลังจากนั้นอีกเพียงไม่กี่วันตำรวจมาเลเซียได้จับกุมนักศึกษาของมหาวิทยาลัย Persatuan Mahasiswa Islam University Malaya อีก 2 คนในข้อหาว่าจัดกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับการเมืองและความมั่นคง และต่อมาในวันที่ 25 กันยายนปีเดียวกันตำรวจมาเลเซียจับกุม อาหมัด ลุตฟี ออตมาน (Ahmad Lutfi Othman) นักข่าวของหนังสือพิมพ์ Harakah ซึ่งเขียนบทความวิจารณ์การทำงานของรัฐบาลมาเลเซีย ต่อมาตำรวจมาเลเซียได้จับกุมประชาชนในรัฐซาบาห์อีก 3 คน และคุมขังคนเหล่านี้โดยอาศัยอำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งทั้งหมดนี้รัฐบาลมาเลเซียไม่ได้แจ้งให้ครอบครัวและญาติทราบถึงชะตากรรมของคนเหล่านี้แต่อย่างใด¹⁷⁰

นอกจากนี้ในเวลาดังกล่าวยังมีกลุ่มคนที่มีแนวคิดแตกต่างจากรัฐบาลมาเลเซียและมีบทบาททางการเมืองและสังคมเพิ่มขึ้นอีกหลายกลุ่ม โดยเฉพาะชาวมลายูกลุ่มหนึ่งที่มองว่าแนวทางการพัฒนาประเทศที่รัฐบาลมาเลเซียกำลังขับเคลื่อนอยู่ในขณะนั้นขัดต่อหลักศาสนาและค่านิยมบางประการของชาวมลายู ชาวมลายูกลุ่มนี้คือกลุ่ม “อัล-อาร์กอม” (Al – Arqam) ซึ่งเป็นชาวมลายูที่เลื่อมใสศาสนาอิสลามนิกายชีอะห์ ในขณะที่ชาวมลายูในสังคมมาเลเซียส่วนใหญ่

¹⁶⁹ “Rethinking Human Rights,” in *Encyclopedia of Dr. Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia*, Volume 8, (Kuala Lumpur : Dar al-Kitab al-Masri, 2004), p. 204.

¹⁷⁰ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 16.

เลื่อมใสศาสนาอิสลามนิกายสุหนี่ คนกลุ่มนี้จึงมีแนวคิดบางประการที่ต่างจากชาวมลายูส่วนใหญ่ในประเทศพอสมคร¹⁷¹

กลุ่มอัล - อาร์กอม ก่อตั้งสำนักศึกษาศาสนาและเผยแพร่คำสอนที่สะท้อนให้เห็นทัศนะเรื่องการเมืองที่อิงกับหลักศาสนา โดยเสนอให้นำหลักปฏิบัติทางศาสนาที่เข้มงวดมาบังคับใช้ปกครองบ้านเมือง ทั้งยังปฏิเสธระบบรัฐที่ยึดถือแนวทางของโลกตะวันตกและดำเนินรัฐบาลของชาวมุสลิมที่เลือกใช้วิถีทางโลกปกครองประเทศ ในกรณีนี้กลุ่มอัล - อาร์กอม ดำเนินพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาลมาเลเซียว่าดำเนินกิจกรรมทางการเมืองและบริหารปกครองประเทศโดยใช้หลักการทางโลกนำหลักการทางศาสนา และดำเนินพรรค PAS ซึ่งเป็นพรรคที่อิงแนวคิดศาสนาอิสลามว่ายอมอ่อนข้อให้แก่ระบบการเมืองการปกครองตามแนวทางของโลกตะวันตก การเผยแพร่อุดมการณ์ดังกล่าวของกลุ่มอัล - อาร์กอม ทำให้คณะผู้ปกครองในหลายรัฐของมาเลเซียสั่งห้ามมิให้กลุ่มอัล - อาร์กอมเผยแพร่อุดมการณ์ทางการเมืองและคำสอนทางศาสนา จนกระทั่งในที่สุด “สภาฟัตวาแห่งชาติ” (National Fatwa Council) ซึ่งเป็นสภาวินิจฉัยเกี่ยวกับหลักการและระเบียบปฏิบัติต่างๆ ของศาสนาอิสลามในมาเลเซียได้วินิจฉัยว่าคำสอนของกลุ่มอัล - อาร์กอมเบี่ยงเบนจากคำสอนที่ถูกต้องของหลักศาสนาอิสลาม ทั้งนี้สภาฟัตวาแห่งชาติมีคำสั่งห้ามมิให้กลุ่ม อัล - อาร์กอม เผยแพร่คำสอนใดๆ ในมาเลเซียโดยทันทีตั้งแต่วันที่ 5 สิงหาคม ปี ค.ศ. 1994¹⁷² หลังคำวินิจฉัยดังกล่าว อาบูยา อัล อาซารี มุฮัมหมัด (Abuya Al Ashaari Muhammad) ผู้นำกลุ่มอัล - อาร์กอม พร้อมคณะผู้ติดตามอีกจำนวนหนึ่งจึงเดินทางสู่ประเทศไทย แต่ด้วยข้อตกลงและความร่วมมือระหว่างประเทศทำให้รัฐบาลมาเลเซียร้องขอมายังรัฐบาลไทยให้ควบคุมตัวและส่งตัวเขากลับสู่ประเทศมาเลเซีย ซึ่งรัฐบาลไทยก็ตอบสนองต่อข้อเรียกร้องดังกล่าวโดยจับกุมคนกลุ่มนี้ส่งกลับคืนให้แก่รัฐบาลมาเลเซียในวันที่ 2 กันยายน ค.ศ. 1994 หลังจากนั้นรัฐบาลมาเลเซียอาศัยกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุม ดำเนินคดีและคุมขังคนเหล่านี้ทันที และภายในเดือนเดียวกันนั้นเองรัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุม ดำเนินคดีและคุมขังบรรดาผู้นำกลุ่มอัล - อาร์กอม เพิ่มเติมอีกเป็นจำนวนกว่า 60 คน¹⁷³

¹⁷¹ Ahmad Fauzi Abdul Hamid, “Inter – Movement Tension Among Resurgent Muslims in Malaysia: Response to the State Clampdown on Darul Arqam 1994,” in *Asian Studies Review* Volume 27, Issues 3, September 2003, pp. 361 - 387

¹⁷² Saliha Hassan, “Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities”, in Francis Loh Kok Wah and Khoo Boo Tiek (eds), *Democracy in Malaysia Discourses and Practices*, (Richmond Surrey : Curzon Press, 2002), p. 206.

¹⁷³ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p 85.

นอกจากเหตุผลจากฝ่ายรัฐบาลมาเลเซียที่ระบุว่ากลุ่มอัล – อาร์กอมเผยแพร่ความคิดทางศาสนาที่เบี่ยงเบนไปจากหลักของศาสนาซึ่งเป็นความผิดร้ายแรงจนต้องใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมสมาชิกขององค์กรนี้แล้ว ยังมีนักวิชาการบางส่วนที่มองว่ารัฐบาลมาเลเซียซึ่งนำโดยพรรคอัมโนจำเป็นต้องควบคุมการเคลื่อนไหวของกลุ่มอัล – อาร์กอม เพราะพรรคอัมโนเริ่มกังวลว่าชาวมลายูซึ่งเป็นฐานเสียงสำคัญของพรรคอัมโนเริ่มนิยมกลุ่มอัล – อาร์กอมมากขึ้น โดยเฉพาะในกลุ่มชาวมลายูชนชั้นกลางและชาวมลายูในชนบทซึ่งไม่ประทับใจนโยบายของพรรคอัมโนที่มุ่งเน้นให้ความสำคัญเฉพาะการพัฒนาเศรษฐกิจ ขณะที่กลุ่มอัล – อาร์กอม มีภาพลักษณ์เป็นตัวแทนประชาชนที่วิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลในเรื่องการพัฒนาเศรษฐกิจที่อิงตามแนวทางโลกตะวันตก¹⁷⁴

อนึ่ง นอกเหนือจากกรณีของกลุ่มอัล – อาร์กอมแล้ว รัฐบาลมาเลเซียยังเคยใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังชาวมลายูที่นับถือศาสนาอิสลามนิกายชีอะห์อีก 10 คนในเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 1997 โดยตั้งข้อหาว่าการเผยแพร่ศาสนาอิสลามนิกายชีอะห์ของคนเหล่านี้เป็นการทำลายเอกภาพในเรื่องศาสนาของชาวมลายูมุสลิมภายในมาเลเซียและเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศเช่นกัน¹⁷⁵

การที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจับกุมผู้คนเป็นจำนวนมากในช่วงเวลาดังกล่าวโดยเฉพาะกลุ่มคนที่มีแนวคิดหรือทัศนคติที่แตกต่างไปจากจุดยืนหรือนโยบายของรัฐบาลมาเลเซีย ทำให้เริ่มมีคำถามและกระแสต่อต้านเกิดขึ้นทั้งจากภายในและภายนอกประเทศมาเลเซียถึงท่าทีของรัฐบาลมาเลเซียในการบังคับใช้กฎหมายที่ผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของชาวมลายู รวมทั้งตั้งคำถามถึงความจำเป็นในการใช้กฎหมายความมั่นคงภายในในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งสิ่งเหล่านี้ทำให้นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัดนายกรัฐมนตรีมาเลเซียในขณะนั้นต้องตอบโต้ข้อกังขา ดังกล่าวไว้ว่า

¹⁷⁴ R.S.Milne and Diane K. Mauzy, *Malaysian Politics under Mahathir*, pp. 87 – 88.

¹⁷⁵ ดูรายละเอียดใน <http://www.amnesty.org/es/library/asset/ASA28/045/1998/es/22285294-e75f-11dd-b8d3-c95de5982fed/asa280451998en.html> สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน พ.ศ. 2553 และ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2000* (Pataling Jaya Selangor : SUARAM, 2000), pp. 5-6.

“...กฎหมายความมั่นคงภายใน คือ การให้ความสำคัญกับสิทธิ
มนุษยชนของชาวมาเลเซียอย่างแท้จริง เพราะกฎหมายฉบับนี้เป็น
เครื่องมือรักษาความสงบสุขของชาวมาเลเซีย...”¹⁷⁶

ขณะที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงมีท่าทีอันแข็งแกร่งถึงความจำเป็นที่ต้องรักษากฎหมาย
ความมั่นคงเอาไว้ ในอีกด้านหนึ่งบรรยากาศดังกล่าวกลับมีส่วนผลักดันให้ขบวนการ
ภาคประชาชนมาเลเซียที่ต้องการตอบโต้รัฐบาลในเรื่องดังกล่าวเริ่มมีการเคลื่อนไหวและ
จัดกิจกรรมต่างๆ เพิ่มมากขึ้น ซึ่งลักษณะดังกล่าวคล้ายคลึงกับสถานการณ์การเคลื่อนไหวของ
องค์กรภาคประชาชนและขบวนการสิทธิมนุษยชนที่เริ่มเติบโตขึ้นทั่วทั้งพื้นที่ในภูมิภาคเอเชีย
ตะวันออกเฉียงใต้ในเวลาดังกล่าว ดังมีผู้วิเคราะห์ไว้ว่าการขยายตัวของประเด็นสิทธิมนุษยชนใน
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้ในทศวรรษ 1990 เป็นผลมาจากการที่รัฐบาลในภูมิภาคนี้พยายามสร้าง
ความเข้มแข็งให้แก่ตนเองมาตั้งแต่สมัยสงครามเย็น โดยเฉพาะบรรดารัฐบาลในกลุ่มประเทศ
ประชาธิปไตยที่ต้องการสร้างความเข้มแข็งให้แก่ตนเองเพื่อต่อต้านการคุกคามของขบวนการ
คอมมิวนิสต์ แต่ต่อมามีมาตรการดังกล่าวกลับส่งผลกระทบต่อสิทธิมนุษยชนของผู้คนในประเทศ
ของตนเสียเอง¹⁷⁷ ซึ่งลักษณะเช่นนี้สอดคล้องกับสถานการณ์ที่รัฐบาลมาเลเซียเคยใช้กฎหมาย
ความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมขบวนการคอมมิวนิสต์ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียมองว่าเป็นภัยต่อ
ความมั่นคงของประเทศมาตั้งแต่สมัยสงครามเย็น แต่ต่อมารัฐบาลกลับใช้อำนาจของกฎหมาย
ฉบับนี้จัดการกับคนกลุ่มอื่นๆ ที่มีแนวคิดแตกต่างไปจากแนวคิดและนโยบายของรัฐบาล และใน
ที่สุดสถานการณ์เช่นนั้นนำไปสู่แรงท้าทายจากภาคประชาชนที่ปฏิเสธอำนาจดังกล่าวของรัฐบาล
ซึ่งกำเนิดและการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM นับเป็นกรณีหนึ่งที่สะท้อนให้เห็นถึง
สภาพการณ์ดังกล่าวนั่นเอง

การทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะเริ่มต้น : การต่อสู้ด้วยการเผยแพร่ ความรู้

หลังการก่อตั้งองค์กรได้ไม่นานนักสมาชิกองค์กร SUARAM ได้ริเริ่มดำเนินงาน
ตามเป้าหมายที่วางไว้ คือ การให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคง
ภายใน และการเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน

¹⁷⁶International Mission of Lawyer, *Report of the International Mission of Lawyer to Malaysia*
(London : Marram Books, 1983), p. 9-10.

¹⁷⁷K. Christie, “Regime Security and Human Rights in Southeast Asia,” *Political Studies*,
1995, August 1995, Volume 43, p.204–218.

อย่างไรก็ตามในช่วงแรกของการดำเนินงาน พบว่าองค์กร SUARAM ยังมีข้อจำกัดในด้านต่างๆ เช่น กำลังคน งบประมาณ อุปกรณ์อำนวยความสะดวก สถานที่ ฯลฯ ซึ่งข้อจำกัดเหล่านี้ทำให้การทำงานในระยะแรกๆ ขององค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้มีอุปสรรคพอสมควร แต่บรรดาสมาชิกขององค์กร SUARAM ต่างพยายามแก้ไขปัญหาดังกล่าวอยู่เป็นระยะ และพยายามทำงานอย่างเต็มที่เท่าที่จะเป็นไปได้บนพื้นฐานข้อจำกัดเหล่านั้น ทั้งนี้ข้อจำกัดเหล่านั้นมิเพียงแต่มีผลต่อการทำงานขององค์กร SUARAM เท่านั้น หากแต่นำมาสู่ข้อจำกัดในการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับการทำงานขององค์กร SUARAM ในช่วงทศวรรษแรกเช่นกัน เพราะการทำงานขององค์กร SUARAM ในช่วงเวลาดังกล่าวยังอยู่ในช่วงของการบุกเบิกก่อตั้งองค์กรและการทำงานซึ่งให้ความสำคัญกับงานภาคสนามเป็นหลัก และยังมีความไม่พร้อมในการทำงานหลายประการ ทั้งเรื่องกำลังคนและอุปกรณ์ต่างๆ จึงทำให้ผู้ปฏิบัติงานขององค์กร SUARAM ในยุคแรกๆ มิได้ให้ความสำคัญกับการจัดเก็บเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการทำงานขององค์กรในเวลาดังกล่าวเอาไว้มากนัก ดังนั้นจึงมีหลักฐานเอกสารที่กล่าวถึงการทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะแรกหลงเหลืออยู่ไม่มากนัก¹⁷⁸ การศึกษาเกี่ยวกับการทำงานในช่วงทศวรรษแรกขององค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้จึงต้องอาศัยบันทึกความทรงจำของบรรดาสมาชิกองค์กร SUARAM ที่จัดทำขึ้นในภายหลัง และเอกสารอื่นๆ ร่วมสมัยที่เกี่ยวข้องกับการทำงานขององค์กร SUARAM รวมถึงการสัมภาษณ์บรรดาสมาชิกขององค์กร SUARAM เพื่อให้ได้ข้อมูลเพิ่มเติมจากข้อมูลเอกสารเท่าที่มีอยู่ในปัจจุบัน

ปัญหาสำคัญที่องค์กร SUARAM ต้องเผชิญหลังจากก่อตั้งองค์กรได้เพียงไม่นานนัก คือ การประสบปัญหาเรื่องงบประมาณการดำเนินงาน เนื่องจากในขณะนั้นองค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้ยังมิได้รับการสนับสนุนงบประมาณการทำงานจากหน่วยงานใดๆ จึงทำให้การเคลื่อนไหวในกิจกรรมต่างๆ เป็นไปด้วยความลำบาก กระทั่งสมาชิกบางส่วนขององค์กรถึงกับต้องใช้เงินส่วนตัวขับเคลื่อนกิจกรรมขององค์กร จากสถานการณ์เช่นนี้ทำให้ต่อมาสมาชิกขององค์กร SUARAM พยายามหาทางแก้ปัญหาโดยริเริ่มจัดงานเลี้ยงอาหารค่ำเพื่อระดมเงินทุนบริจาคจากผู้ที่ต้องการสนับสนุนให้องค์กร SUARAM ทำงานเกี่ยวกับปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียต่อไป โดยงานเลี้ยงดังกล่าวจัดขึ้นในค่ำวันที่ 9 กันยายน ค.ศ. 1989 ณ หอประชุมสมาคมชาวจีนแห่งสิงคโปร์ ในเขตกัวลาลัมเปอร์ ซึ่งในงานเลี้ยงงานดังกล่าวองค์กร SUARAM ได้เผยแพร่เอกสารตีพิมพ์ชิ้นแรกขององค์กร คือ เอกสาร ชื่อ “The White Paper on the October Affair and the Why?” ซึ่งเป็นเอกสารที่วิพากษ์การปฏิบัติงานของรัฐบาลมาเลเซียในกรณีปฏิบัติการล้างและวิเคราะห์ถึง

¹⁷⁸ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดยอภิเชษฐ กาญจนดิษฐ์ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

ท่าทีของรัฐบาลมาเลเซียที่คุกคามต่อองค์กรหรือสมาคมทางการเมืองฝ่ายตรงข้าม และต่อมาหลังจากงานเลี้ยงดังกล่าวองค์กร SUARAM จึงเริ่มต้นการเคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเต็มตัว¹⁷⁹

ภารกิจแรกๆ ขององค์กร SUARAM นอกเหนือจากการให้ความช่วยเหลือบรรดาอดีตผู้ต้องขังภายใต้ปฏิบัติการล้างแล้ว ยังมีการให้ความช่วยเหลือบรรดาสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนและนักวิชาการที่แสดงความคิดเห็นคัดค้านนโยบายด้านเศรษฐกิจและต่อต้านโครงการพัฒนาขนาดใหญ่ของรัฐบาลมาเลเซียซึ่งในขณะนั้นมีคนเหล่านี้จำนวนไม่น้อยที่ต้องโทษคุมขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในด้วยข้อหาเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของรัฐ นอกจากนี้องค์กร SUARAM ยังให้ความสำคัญต่อการช่วยเหลือนักศึกษามหาวิทยาลัยมลายาจำนวน 21 คน ซึ่งต้องโทษจำคุกหลังจากจัดการแสดงดนตรีเพื่อสันติภาพในวันที่ 10 กันยายน ค.ศ. 1989 ดังที่กล่าวไปข้างต้น โดยในกรณีเหล่านี้บรรดาสมาชิกขององค์กร SUARAM ได้ใช้ประสบการณ์ที่เคยเป็นผู้ต้องขังภายใต้อำนาจของกฎหมายฉบับดังกล่าวให้คำปรึกษาแก่ครอบครัวและทนายความของผู้ต้องขัง เพราะผู้คนเหล่านี้แทบไม่มีโอกาสได้เข้าพบหรือเข้าให้คำแนะนำทางกฎหมายโดยตรงแก่ผู้ต้องขัง เพราะรัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจกฎหมายดังกล่าวปิดกั้นมิให้ผู้ต้องขังมีโอกาสพบกับครอบครัวและทนายความของตน และซ้ำร้ายในบางกรณีคือไม่เปิดโอกาสให้มีกระบวนการไต่สวนเพื่อค้นหาข้อเท็จจริงจากผู้ต้องขังด้วยซ้ำไป¹⁸⁰ ซึ่งกิจกรรมขององค์กร SUARAM ในเวลาดังกล่าวสะท้อนผ่านคำบอกเล่าของ อีฮง จิน เซ็ง เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขารัฐปีนังว่า

“...งานของสมาชิก SUARAM ในยุคแรกๆ คือ การให้ความรู้แก่ผู้ที่ต้องโทษภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายใน ถึงแม้ว่าผู้ต้องโทษเหล่านั้นจำนวนมากจะเป็นนักศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยซึ่งเป็นกลุ่มผู้มีความรู้ก็ตาม แต่โดยปกติแล้วผู้คนส่วนใหญ่แทบไม่มีใครเข้าใจข้อกฎหมายใดๆ มากนัก โดยเฉพาะในกรณีกฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งมีอำนาจอันสูงส่ง และมักมีการบังคับใช้ที่ไม่เหมาะสมก็ยิ่งทำให้เป็นปัญหาต่อบรรดาผู้ต้องโทษว่าตนเองควรจะดำเนินการอย่างไรต่อไป ดังนั้นสมาชิก SUARAM ซึ่งเคยผ่านประสบการณ์นั้นมาจึงเข้าไป

¹⁷⁹ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, pp. 15-16.

¹⁸⁰ Ibid, p.16.

ช่วยเหลือทั้งเรื่องการให้ข้อมูลและกำลังใจ ทำให้ผู้ต้องโทษเข้าใจ
สถานการณ์และสิทธิของตนในขณะที่ต้องโทษมากขึ้น...¹⁸¹

นอกจากบรรดาสมาชิกของขบวนการนักศึกษาแล้ว องค์กร SUARAM ยังได้ให้ความช่วยเหลือกลุ่มอัล – อาร์กอม ซึ่งต้องโทษคุมขังโดยอำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในเช่นกัน ถึงแม้ว่าสมาชิกของกลุ่มอัล – อาร์กอม มีเชื้อชาติ ศาสนาที่แตกต่างไปจากสมาชิกส่วนใหญ่ขององค์กร SUARAM ในขณะนั้นก็ตาม โดยที่สมาชิก SUARAM ได้เข้าไปให้ความช่วยเหลือในกรณีดังกล่าวโดยเตรียมข้อมูลเกี่ยวกับบทกฏเกณฑ์ต่างๆ ของกฎหมายความมั่นคงภายในและแนวทางเกี่ยวกับการต่อสู้คดีเกี่ยวกับให้แก่ครอบครัวและผู้ที่ถูกจับกุมดังกล่าว โดยเฉพาะในกรณีภรรยาและบุตร ของอาบูยา อัล อาซารี ผู้นำของกลุ่มอัล – อาร์กอม ซึ่งต้องโทษจับกุมและคุมขังพร้อมกันในครั้งนั้นด้วย โดยองค์กร SUARAM เห็นว่ากรณีดังกล่าวเป็นเป็นการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้อย่างไม่เหมาะสมต่อสตรีและเด็กซึ่งไม่เกี่ยวข้องกับการกระทำใดๆของสามีและบิดาในการนี้้องค์กร SUARAM จึงส่งหนังสือเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียพิจารณาทบทวนการลงโทษในกรณีดังกล่าว โดยได้ยื่นข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลมาเลเซียให้ปล่อยตัวบรรดาผู้ติดตามของอาบูยา อัล อาซารี¹⁸² ซึ่งในที่สุดทางการมาเลเซียยอมปล่อยตัวผู้ติดตามบางส่วนของเขาออกมาจากที่คุมขัง

นอกจากนี้ในกรณีที่รัฐบาลมาเลเซียจับกุมกลุ่มชาวมลายูมุสลิมชีอะห์ในช่วงปี ค.ศ.1997 นั้น องค์กร SUARAM ทำหนังสืออุทธรณ์ให้แก่ผู้ที่ถูกจับกุมทั้ง 10 คนต่อศาลและรัฐบาลมาเลเซีย โดยให้เหตุผลว่าบุคคลเหล่านั้นมิได้ทำผิดกฎหมายใดๆ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งความศรัทธาทางศาสนาของคนเหล่านี้ไม่ผิดหรือขัดต่อรัฐธรรมนูญมาเลเซียซึ่งให้สิทธิและเสรีภาพในการนับถือศาสนาต่างๆแต่อย่างใด ในการนี้้องค์กร SUARAM จึงทำหนังสือเสนอต่อรัฐบาลมาเลเซียว่า รัฐบาลมาเลเซียควรนำชาวมลายูมุสลิมชีอะห์เหล่านี้ขึ้นตัดสินคดีความโดยใช้กระบวนการศาลศาสนาซึ่งมีบุคคลที่มีความรู้ความเข้าใจในหลักการทางศาสนาอย่างแท้จริงเป็นผู้วินิจฉัยชี้ขาด และรัฐบาลมาเลเซียไม่ควรตัดสินคดีทางศาสนาโดยใช้มาตรการทางการเมืองและกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้มีบทพิสูจน์ที่ชัดเจนว่าการปฏิบัติตามหลักศาสนาของกลุ่มคนดังกล่าวขัดต่อหลักศาสนาอิสลามจริงหรือไม่ อย่างไร สำหรับในกรณีนี้้องค์กร SUARAM ได้เชื้อเชิญให้กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ในมาเลเซียร่วมลงนามในหนังสือร้องเรียนและส่งต่อไปยังรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยซึ่งเป็นผู้มีอำนาจสั่งการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมถึงคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซีย และคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

¹⁸¹ สัมภาษณ์ Ong Jin Cheng เลขาธิการ องค์กร SUARAM สาขาปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

¹⁸² Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 85

ซึ่งหลังจากนั้นอีกไม่นานรัฐบาลมาเลเซียก็ปล่อยตัวชาวมลายูมุสลิมชีอะห์เหล่านี้ อย่างไรก็ตามมีสิ่งที่น่าสนใจประการหนึ่งหลังจากที่คนกลุ่มนี้ได้รับการปล่อยตัวคือพวกเขาต้องปฏิญาณตนว่าจะเปลี่ยนมานับถือศาสนาอิสลามนิกายสุหนี่เช่นเดียวกับชาวมลายูส่วนใหญ่ในมาเลเซีย¹⁸³

ความช่วยเหลือขององค์กร SUARAM ที่มีต่อกลุ่มอัล อาร์กอมและกลุ่มชาวมุสลิมชีอะห์นั้น นับเป็นครั้งแรกที่องค์กร SUARAM ให้การช่วยเหลือผู้คนกลุ่มอื่นๆ ซึ่งมีผู้ต้องขังในปฏิบัติการลาลังหรือกลุ่มผู้เคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมซึ่งมีความสัมพันธ์ใกล้ชิดหรือมีอุดมการณ์ทางการเมืองและสังคมใกล้เคียงกับสมาชิกองค์กร SUARAM โดยเฉพาะกลุ่มผู้ที่ได้รับความช่วยเหลือครั้งนี้คือกลุ่มที่ได้รับผลกระทบจากประเด็นด้านศาสนาและการเมือง จึงนับเป็นการช่วยเหลือที่ตั้งอยู่บนฐานของ “มนุษยธรรม” เป็นสำคัญ” ซึ่งมีความหมายสำคัญในแง่ที่องค์กร SUARAM ได้แสดงตนให้สังคมมาเลเซียรับรู้ว่าเป็นองค์กรที่พร้อมให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซียไม่ว่าบุคคลนั้นๆ จะมีเชื้อชาติศาสนาหรืออุดมการณ์ทางการเมืองเช่นใดก็ตาม ดังที่ อีง เอ็ง เกียต (Ng Eng Kiet) หนึ่งในคณะเลขาธิการขององค์กร SUARAM สาขารัฐปีนัง แสดงความคิดเห็นในประเด็นดังกล่าวไว้ว่า

“...พวกเราไม่อาจเลือกที่จะช่วยหรือไม่ช่วยใครเป็นการเฉพาะเจาะจงไปได้ พวกเราต้องช่วยทุกคนที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายดังกล่าว ไม่ว่าเขาเหล่านั้นจะมีเชื้อชาติ ศาสนา ภาษา อะไรก็ตาม เพราะพวกเราคิดว่ากฎหมายความมั่นคงภายในนั้นมีอำนาจคุกคามสูงเพียงใด พวกเราเชื่อว่าไม่มีใครอยากเผชิญกับการคุกคามของกฎหมายดังกล่าว และเมื่อเผชิญหน้ากับมันแล้วทุกคนย่อมอยากได้รับความช่วยเหลือ ซึ่งพวกเราคือหนึ่งในผู้ที่พร้อมช่วยเหลือคนเหล่านั้นเสมอ...”¹⁸⁴

ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในเริ่มปรากฏชัดเจนมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดนับตั้งแต่ปี ค.ศ.1991 โดยในระยะนี้องค์กร SUARAM ให้ความสำคัญกับการผลิตและเผยแพร่สื่อสิ่งพิมพ์เพื่อเผยแพร่ความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงภายในและปัญหาเรื่องการคุกคามสิทธิมนุษยชนอันเนื่องมาจากกฎหมายฉบับดังกล่าว ทั้งนี้องค์กร SUARAM หวังว่าเอกสารเหล่านี้จะทำให้แก่ประชาชนมาเลเซียในวงกว้างได้

¹⁸³ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2000*, p. 6.

¹⁸⁴ สัมภาษณ์ Ng Eng Kiet เลขาธิการ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

เข้าใจปัญหาดังกล่าวมากขึ้น ซึ่งเอกสารสำคัญที่องค์กร SUARAM จัดทำและตีพิมพ์เผยแพร่ในเวลาดังกล่าว คือ “ร่างกฎบัตรว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย” (Malaysian Charter of Human Rights) ซึ่งจัดทำขึ้นเพื่อเป็นแนวทางดำเนินกิจกรรมด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย รวมถึงจัดทำ จดหมายข่าว “สิทธิ” (Hak / Rights) และจัดทำ “คู่มือสำหรับครอบครัวผู้ต้องขังโดยกฎหมายความมั่นคงภายใน” (A Handbook for Families of ISA Detainees) ออกเผยแพร่ในช่วงเดือนตุลาคมซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งการครบรอบ 4 ปีของปฏิบัติการถล่มล้าง ทั้งนี้เพื่อให้ญาติและผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้มีแนวทางปฏิบัติตนเมื่อต้องเผชิญหน้ากับอำนาจของกฎหมายฉบับนี้¹⁸⁵

การที่องค์กร SUARAM พยายามจัดทำและเผยแพร่เอกสารที่ให้ข้อมูลและความรู้เกี่ยวกับการปฏิบัติตนเมื่อได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในนับเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบหรือพบเจอกับการบังคับใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในประจักษ์กับ ดังที่ คริส คารินา สมาชิกผู้ดูแลข้อมูลในระบบอินเตอร์เน็ตขององค์กร SUARAM กล่าวแสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเอกสารเหล่านี้ไว้ว่า

“...พวกเราเห็นหลายครอบครัวที่ตระหนก ตกใจจนทำอะไรไม่ถูก เมื่อมีคนในครอบครัวถูกจับกุมและคุมขังโดยกฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งการขาดสติเช่นนั้นไม่มีประโยชน์แต่อย่างใด ทั้งยังทำให้ไม่สามารถช่วยเหลือพ่อ พี่ หรือญาติของพวกเขาได้ พวกเราจึงเห็นว่าจำเป็นต้องมีแนวทางเบื้องต้น เพื่อให้พวกเขาารู้เป็นพื้นฐานว่าจะต้องดำเนินการในแต่ละขั้นตอนต่อไปอย่างไร และจะหาทางช่วยญาติพี่น้องของเขาได้อย่างไร เอกสารเหล่านี้จึงเป็นแนวทางการปฏิบัติตัวในเบื้องต้นที่สำคัญก่อนที่จะดำเนินการในขั้นตอนอื่นๆ ต่อไป...”¹⁸⁶

หลังจากที่องค์กร SUARAM เคลื่อนไหวในเรื่องสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะการให้ความช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากอำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในและเผยแพร่ข้อมูลความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับกฎหมายดังกล่าวผ่านสื่อต่างๆ สู่ประชาชนมาได้ระยะหนึ่ง องค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้ได้ริเริ่มเชิญให้เครือข่ายองค์กรเอกชนที่ไม่พอใจการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในมาประชุมร่วมกันเพื่อหายุทธศาสตร์การเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านกฎหมายฉบับ

¹⁸⁵ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 3.

¹⁸⁶ สัมภาษณ์ Kris Kharina โดย อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

ดังกล่าว ซึ่งในที่สุดเครือข่ายความร่วมมือดังกล่าวได้ริเริ่มจัดทำร่างกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และส่งแบบสำรวจทัศนคติของประชาชนมาเลเซียในเรื่องสิทธิมนุษยชนไปยังองค์กรและสมาคมต่างๆ ทั่วประเทศเป็นจำนวนกว่า 450 องค์กร และต่อมาในวันที่ 17-18 เมษายน ค.ศ. 1993 องค์กร SUARAM ได้ทำหน้าที่เป็นตัวกลางประสานองค์กรพัฒนาเอกชนทั่วทั้งประเทศให้มาร่วมจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียขึ้น โดยได้จัดตั้งคณะทำงานขึ้น 80 คน ซึ่งเป็นตัวแทนมาจาก 50 องค์กรสิทธิมนุษยชน สหภาพการค้า กลุ่มผู้บริโภค องค์กรปกป้องสิ่งแวดล้อม สถาบันวิชาการ ฯลฯ เพื่อรวบรวมแบบสอบถามทัศนคติของประชาชนมาเลเซียที่จัดส่งไปทั่วประเทศ รวมถึงกลั่นกรองและจัดทำกรอบของกฎบัตรดังกล่าว ซึ่งกระบวนการนี้นำมาสู่การร่าง “กฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย” (The Malaysian Human Rights Charter) ฉบับสมบูรณ์ในเวลาต่อมา ซึ่งการดำเนินงานขององค์กร SUARAM ในครั้งนั้นทำให้นักวิชาการที่เชี่ยวชาญเรื่ององค์กรพัฒนาเอกชนในมาเลเซียระบุว่า การที่องค์กร SUARAM ประสานงานเพื่อเชิญองค์กรพัฒนาเอกชนให้มาประชุมร่วมกันและจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย ฉบับ ค.ศ. 1994 ขึ้นจนสำเร็จนั้นถือเป็นความสำเร็จที่สำคัญที่สุดขององค์กรแห่งนี้¹⁸⁷ และเพียงไม่นานนักกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียฉบับสมบูรณ์ซึ่งเกิดขึ้นโดยความริเริ่มขององค์กร SUARAM ก็กลายเป็นแนวทางสำคัญที่ประชาชนและองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ในมาเลเซียได้ยึดถือและใช้เป็นแนวทางเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียตระหนักถึงความสำคัญของสิทธิมนุษยชน และเป็นพื้นฐานในการก่อตั้งองค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของมาเลเซียในเวลาต่อมา

นอกเหนือจากการดำเนินงานภายในประเทศแล้ว ในเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังพยายามหาแนวร่วมในต่างประเทศทั้งที่เป็นหน่วยงานภาครัฐและภาคเอกชนเพื่อถ่ายทอดปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียออกสู่โลกภายนอก ตลอดจนแสวงหาความร่วมมือและงบประมาณจากต่างประเทศเพื่อนำมาสนับสนุนกิจกรรมต่างๆ ขององค์กรที่ดำเนินอยู่ในขณะนั้น ทั้งนี้องค์กร SUARAM ริเริ่มขยายความร่วมมือออกสู่ต่างประเทศเป็นครั้งแรกในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1991 โดยองค์กร SUARAM พยายามประสานงานไปยังองค์กรสิทธิมนุษยชนต่างๆ ที่ปฏิบัติงานอยู่ทั่วทั้งในเอเชียให้มาประชุมร่วมกันเพื่อสานความร่วมมือจัดกิจกรรมทางวิชาการและวางแนวทางปฏิบัติการร่วมกันระหว่างองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านี้ต่อไปในอนาคต ซึ่งในที่สุดความร่วมมือดังกล่าวนำไปสู่การจัด “การประชุมเอเชียเพื่อสิทธิมนุษยชนและการพัฒนา” (The Asian Forum for Human Rights and Development) ขึ้นเป็นครั้งแรกระหว่างวันที่ 14-17

¹⁸⁷ Saliha Hassan, “Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities,” in Francis Loh Kok Wah and Khoo Boo Tiek (eds), *Democracy in Malaysia Discourses and Practices* (Richmond Surrey : Curzon Press, 2002), p. 209.

ตุลาคม ค.ศ. 1994 ที่กรุงมะนิลา ประเทศฟิลิปปินส์ องค์การ SUARAM จึงเริ่มเข้าเป็นส่วนหนึ่งของเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนระหว่างประเทศดังกล่าวนับตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา¹⁸⁸

การดำเนินงานขององค์กร SUARAM ในระยะเริ่มแรกนี้เป็นการดำเนินการบนพื้นฐานที่ไม่พร้อมหลายประการ ทั้งในเรื่องบุคคล อุปกรณ์และงบประมาณ ทำให้บางครั้งองค์กร SUARAM ไม่สามารถทำงานได้อย่างสอดคล้องกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นอย่างฉุกเฉินได้ทันทั่วถึงและไม่สามารถช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในได้อย่างครอบคลุม ความไม่พร้อมขององค์กร SUARAM โดยในช่วงเวลาดังกล่าวสะท้อนให้เห็นจากข้อเท็จจริงที่ว่า ในขณะนั้นองค์กร SUARAM ไม่เคยมีผู้ประสานงานภายในองค์กรซึ่งทำงานเต็มเวลาเกินกว่า 3 คน ทั้งๆ ที่คนเหล่านี้ต้องทำหน้าที่ทั้งงานเอกสารในสำนักงานและงานตรวจสอบสถานการณ์เรื่องสิทธิมนุษยชนภายในประเทศ รวมถึงการประชาสัมพันธ์เรื่องปัญหาสิทธิมนุษยชนภายในประเทศแก่ชาวมาเลเซีย ตลอดจนการติดต่อสื่อสารกับองค์กรและหน่วยงานระหว่างประเทศ ข้อจำกัดเช่นนี้คืออุปสรรคที่สำคัญต่อการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพขององค์กร SUARAM ในขณะนั้น

จวบจนกระทั่งปีค.ศ.1999 บรรดาสมาชิกและเครือข่ายแนวร่วมของ SUARAM เห็นว่ามีสถานการณ์ปัญหาเรื่องการละเมิดและคุกคามสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียเพิ่มมากขึ้นทำให้องค์กร SUARAM ต้องมีภาระงานและความเคลื่อนไหวที่เพิ่มมากขึ้นเช่นกันจึงมีผู้เสนอให้มีการแต่งตั้งผู้อำนวยการบริหารงานขององค์กรและผู้ดูแลภาระงานด้านธุรการและการเงินขึ้นเป็นครั้งแรก ก่อนที่จะมีการปฏิรูปโครงสร้างการบริหารและการดำเนินงานขององค์กรครั้งใหญ่ในปี ค.ศ.2002 ซึ่งเป็นรูปแบบการดำเนินงานที่ปรากฏอยู่ในปัจจุบัน¹⁸⁹ ซึ่งจุดเริ่มต้นดังกล่าวเป็นกระบวนการแก้ไข ปัญหาในเรื่องการบริหารจัดการองค์กรในขณะนั้น และเป็นแนวทางการทำงานขององค์กร SUARAM ในลักษณะของการแสวงหา “แนวร่วม” และ “พันธมิตร” ในการทำงานเพิ่มเติมในเวลาต่อมา

นอกจากข้อจำกัดภายในขององค์กร SUARAM ดังที่ได้กล่าวไปแล้ว บรรยากาศการเติบโตอย่างรวดเร็วของระบบเศรษฐกิจมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวก็นับเป็นอุปสรรคที่สำคัญอีกประการหนึ่งที่ท้าทายการดำเนินงานขององค์กร SUARAM โดยเฉพาะเมื่อรัฐบาลมาเลเซียซึ่งให้ความสำคัญกับการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นประเด็นสำคัญเร่งด่วนมักตำหนิการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM และองค์กรสิทธิมนุษยชนอื่นๆ ว่าเป็นชาวมาเลเซียที่รับเงินจากเอกชนหรือรัฐบาลต่างชาติมาเพื่อขัดขวางการพัฒนาทางเศรษฐกิจของประเทศตนเอง โดยเฉพาะท่าทีของนายกรัฐมนตรี มหาเธร์ โมฮัมหมัดซึ่งมักกล่าวตอบโต้การทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชนและ

¹⁸⁸ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 17.

¹⁸⁹ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 2.

ขบวนการเรียกร้องสิทธิมนุษยชนอยู่เสมอ เช่น ถ้อยแถลงของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เคยกล่าวถึงประเด็นสิทธิมนุษยชนตอบได้ทัศนะของชาติตะวันตกไว้เมื่อครั้งที่เขาเข้าร่วมประชุม JUST International Conference เมื่อ วันที่ 6 ธันวาคม ค.ศ. 1994 ว่า

“...นับตั้งแต่มนุษย์ถือกำเนิดขึ้นและดำรงอยู่ร่วมกันบนโลกใบนี้ มนุษย์ก็รับรู้ในเรื่องสิทธิและพันธกรณีที่มีต่อกันอยู่แล้ว...แต่โลกที่เพ่ง ตระหนักว่าต้องให้ความสำคัญกับเรื่องดังกล่าวในช่วงสงครามโลกครั้งที่ สองนี้เอง โดยเฉพาะความตระหนักจากบรรดาชาติตะวันตกที่เพิ่ง เริ่มต้นขึ้นเมื่อสหประชาชาติประกาศรับรองสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐาน ทั่วๆ ไปในอดีตนานาชาติตะวันตกเหล่านี้คือเจ้าอาณานิคมที่เคยคุกคาม และยึดครองดินแดนต่างๆ ไปทั่วทั้งโลกด้วยซ้ำไป...”¹⁹⁰

จากเหตุผลข้างต้นจึงทำให้ นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด สรุปอย่างแข็งกร้าวว่า

“...ไม่ว่าชาติใดหรืออารยธรรมใดก็ไม่ควรมีสิทธิवादอ้างหรือ ผูกขาดองค์ความรู้เกี่ยวกับเรื่องสิทธิมนุษยชนไว้เป็นของตนเองโดย ลำพังได้...”¹⁹¹

นอกจากทัศนะอันแข็งกร้าวในเรื่องกฎหมายความมั่นคงและสิทธิมนุษยชนแล้ว ในเวลา ดังกล่าว นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ยังให้ความสำคัญและสนับสนุนภารกิจด้าน ความมั่นคงของประเทศเป็นพิเศษอีกด้วย เช่น ในปีค.ศ. 1996 เมื่อครั้งที่เขาดำรงตำแหน่งรัฐมนตรี มหาดไทยควบคู่กับตำแหน่งนายกรัฐมนตรีก็สนับสนุนงบประมาณและการทำงานเป็นพิเศษต่อ การจัดตั้งกรมระเบียบสาธารณะและความมั่นคงภายใน (Internal Security and Public Order Division) ซึ่งหน่วยงานนี้มีจุดมุ่งหมายสำคัญ คือ เพื่อพิทักษ์รักษาระเบียบสาธารณะ รักษา ความมั่นคงจากภัยคุกคามภายในประเทศ รวมถึงตอบโต้การก่อการร้ายและการใช้ความรุนแรงต่อ ประเทศและผลประโยชน์ของประเทศ ขณะเดียวกันก็จัดสรรงบประมาณเพิ่มขึ้นให้แก่กรมตำรวจ และหน่วยงานสืบสวนอาชญากรรม (Crime Investigation Department Operation) ซึ่งมีหน้าที่ ศึกษาแนวโน้มอาชญากรรมในประเทศ ช่วยเหลือทางเทคนิคและตอบโต้การดำเนินกิจกรรมของ

¹⁹⁰“Rethinking Human Rights” in *Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia, Volume 8* (Kuala Lumpur : Dar al-Kitab al-Masri, 2004), p. 201 - 202.

¹⁹¹Ibid, p. 207.

ขบวนการอาสาสมัครต่างๆ และยังพยายามดึงประชาชนเข้าร่วมในภารกิจด้านความมั่นคง โดยก่อตั้งกองกำลังอาสาสมัคร (People 's Voluntary/ Ikatan Relawan Rakyat Malaysia) ซึ่งมีกรอบภารกิจกว้างๆ คือ เพื่อเป็นกลไกสำคัญในการรักษาความมั่นคงและสันติภาพของประเทศ¹⁹² และก่อตั้งกองกำลังป้องกันภัยพลเรือน (Civil Defense Corps) ทำหน้าที่ช่วยเหลือประชาชน ในยามที่เกิดเหตุฉุกเฉิน ซึ่งกองกำลังนี้มีลักษณะเป็นอาสาสมัครที่ประจำในหน่วยงานต่างๆ เช่น มหาวิทยาลัยและบริษัทห้างร้านต่างๆ¹⁹³

จากเงื่อนไขและบริบทที่รัฐบาลมาเลเซียยังคงให้ความสำคัญอย่างชัดเจนในนโยบาย การพัฒนาเศรษฐกิจและการให้ความสำคัญกับความมั่นคงของชาติตามทัศนะของรัฐบาล ตลอดจนทัศนคติของผู้นำรัฐบาลมาเลเซียที่มีต่อองค์กรพัฒนาเอกชนโดยเฉพาะขบวนการ เรียกร้องสิทธิมนุษยชน ตลอดจนการที่ประชาชนจำนวนมากมีทัศนคติขึ้นชมต่อการเติบโต ทางเศรษฐกิจของประเทศและคล้อยตามถ้อยแถลงจากบุคคลสำคัญของรัฐบาลมาเลเซียในกรณี ที่ว่าบรรดาองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านี้เป็นกลุ่มคนที่ขัดขวางการพัฒนาประเทศหรือเป็น ภัยคุกคามของประเทศ ลักษณะเช่นนี้ทำให้องค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ในมาเลเซียรวมถึงองค์กร SUARAM ที่เพิ่งก่อตั้งขึ้นในขณะนั้นดำเนินงานในกิจกรรมต่างๆ อย่างยากลำบาก ยิ่งกว่านั้นใน เวลาดังกล่าวองค์กรเหล่านี้ยังแทบไม่มีแนวร่วมจากภาคประชาชนโดยตรงมากนัก คงมีแต่เพียง ความร่วมมือต่อกันในลักษณะของ “แนวร่วม” และ “เครือข่าย” กับกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชน ด้วยกัน หรือสมาคมทางสังคมและสมาคมการเมืองต่างๆ เป็นสำคัญ ทั้งนี้ในสถานการณ์ที่ผู้คน จำนวนมากในสังคมมาเลเซียคล้อยตามแนวทางของรัฐบาลดังที่กล่าวไปข้างต้นจึงเปิดโอกาสให้ รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังผู้คนจำนวนมากที่มีแนวคิด ตรงข้ามกับรัฐบาลได้โดยง่ายดาย ลักษณะเช่นนี้จึงทำให้องค์กร SUARAM ซึ่งเพิ่งเริ่มก่อตั้งขึ้นและ มีข้อจำกัดหลายประการดังที่กล่าวไปข้างต้นไม่สามารถให้ความช่วยเหลือผู้ต้องขังภายใต้ กฎหมายความมั่นคงภายในทั้งหมดในเวลาดังกล่าวได้อย่างทั่วถึง ดังตารางจำนวนผู้ต้องขัง ภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในตั้งแต่ปี ค.ศ. 1987 ซึ่งเป็นปีที่มีการปฏิบัติการล้าง ถึงปี ค.ศ. 1997 ดังนี้

¹⁹² Information Department, *Malaysia Official Year Book* 1996, p. 56 - 60.

¹⁹³ Ibid, p. 96.

ตารางสถิติแสดงจำนวนการจับกุมและคุมขังผู้คนภายใต้อำนาจ
กฎหมายความมั่นคงภายใน นับตั้งแต่ ค.ศ. 1987 - ค.ศ. 1997¹⁹⁴

ปี ค.ศ.	จำนวนจับกุม	คุมขัง
1987	182	65
1988	214	155
1989	87	56
1990	154	118
1991	57	57
1992	50	41
1993	7	1
1994	52	22
1995	137	101
1996	139	118
1997	250	86

ตารางข้างต้นแสดงให้เห็นจำนวนผู้ต้องโทษจับกุมและคุมขังภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในในช่วงเวลาดังกล่าวว่ามีอยู่เป็นจำนวนมาก อย่างไรก็ตามเนื่องจากผู้ต้องขังเหล่านี้มีภูมิหลังความเป็นมาและข้อกล่าวหาที่แตกต่างกัน นับตั้งแต่คดีอาชญากรรมร้ายแรง คดีความผิดทางธุรกิจขนาดใหญ่ คดีลักลอบนำแรงงานเถื่อนเข้าเมือง ฯลฯ จึงทำให้ในระยะนี้ องค์กร SUARAM เน้นหนักการให้ความช่วยเหลือไปในกลุ่มผู้ต้องขังซึ่งองค์กร SUARAM พิจารณาแล้วว่าเป็นผู้ต้องขังจาก “คดีความทางการเมือง” เป็นหลัก ซึ่งคนกลุ่มนี้ได้แก่บรรดานักการเมือง นักเคลื่อนไหวทางสังคม สมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชนหรือนักวิชาการที่รัฐบาลมาเลเซียสั่งจับกุมในฐานะปลุกระดมทางการเมืองหรือเผยแพร่ข้อมูลทางการเมืองอันเป็นโทษต่อรัฐบาลเป็นหลัก ทั้งนี้ความช่วยเหลือขององค์กร SUARAM ในขณะนั้นมักอยู่ในรูปของการให้

¹⁹⁴ ตารางปรับปรุงจาก SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights* 2004, p. 24.

ความรู้เชิงวิชาการและข้อกฎหมายเป็นหลัก สำหรับการที่องค์กร SUARAM เน้นให้ความช่วยเหลือบรรดาผู้ต้องขังที่มาจากคดีการเมืองเป็นหลักนั้น อาจเป็นไปได้ว่าสมาชิกส่วนใหญ่ขององค์กร SUARAM ในขณะนั้นเคยเป็นผู้ได้รับผลกระทบจากการเป็นนักโทษในคดีการเมืองมาก่อนเช่นกัน จึงมีความเห็นอกเห็นใจคนเหล่านี้เป็นพิเศษ แต่ขณะเดียวกันก็เป็นเพราะบรรดาสมาชิกองค์กร SUARAM มองว่านักโทษการเมืองเหล่านี้มิใช่ผู้ที่มีความผิดดังที่รัฐบาลมาเลเซียกล่าวหา หากแต่เป็นเพราะคนเหล่านี้มีทัศนคติที่แตกต่างจากรัฐบาลมาเลเซียเท่านั้น ดังที่ นาลินี อีลูนาลไ้ ผู้รับผิดชอบโครงการ “ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” กล่าวไว้อย่างน่าสนใจว่า

“...ในเวลาดังกล่าวนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด นิยมใช้อำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจัดการกับคนที่มีความคิดแตกต่างไปจากเขา ไม่ว่าคนเหล่านั้นจะเป็นนักวิชาการ สื่อมวลชน นักเคลื่อนไหว ในองค์กรพัฒนาเอกชน หรือแม้กระทั่งสมาชิกพรรคอัมโนก็ตาม แต่ในทัศนะของพวกเราคนเหล่านี้ไม่มีความผิดตามกฎหมายหมายถึงขั้นที่จะต้องจับกุมและคุมขังเอาไว้ พวกเขาเพียงแค่แสดงความคิดเห็นหรือแสดงออกบางประการที่แตกต่างจากรัฐบาล และโดยข้อเท็จจริงแล้วความคิดเห็นหรือการแสดงออกเหล่านั้นแทบไม่ได้สร้างผลกระทบต่อประชาชนคนอื่น ๆ มีเพียงรัฐบาลเท่านั้นที่อดทนต่อการแสดงออกของคนเหล่านี้ไม่ได้ รัฐบาลจึงมักจะลงโทษเขาอย่างไม่เป็นธรรม ดังนั้นพวกเราจึงต้องรีบให้ความช่วยเหลือคนเหล่านี้ก่อนผู้ต้องขังกลุ่มอื่นๆ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นนักโทษในกลุ่มที่กระทำความผิดในกรณีที่น่าเศร้าจริงๆ เช่น กลุ่มที่ก่ออาชญากรรมต่อผู้อื่น...”¹⁹⁵

อย่างไรก็ตามถึงแม้ในช่วงเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM จะเริ่มเคลื่อนไหวช่วยเหลืออย่างเป็นระบบต่อผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน แต่องค์กร SUARAM ยังมิได้กล่าวอย่างชัดเจนถึงข้อเสนอให้ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ ซึ่งข้อเรียกร้องเรื่องการยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในนั้นจะค่อยๆ ปรากฏขึ้นเมื่อเงื่อนไขและบริบททางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจของมาเลเซียปรับเปลี่ยนไปในเวลาต่อมา ในขณะที่องค์กร SUARAM มีความเข้มแข็งมากขึ้นโดยเฉพาะในช่วงหลังปีค.ศ.1998 เป็นต้นมา ซึ่งเงื่อนไขเช่นนั้นทำให้การทำงานขององค์กร SUARAM ในช่วงหลังจากนั้นอยู่ในระดับที่เข้มข้นขึ้นอย่างเห็นได้ชัด

¹⁹⁵ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

เช่น การจัดชุมนุมประท้วงเพื่อตั้งข้อเรียกร้องต่อรัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน เป็นต้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้จะได้อธิบายในบทต่อไป

อย่างไรก็ตามท่ามกลางข้อจำกัดนานาประการในการดำเนินงานขององค์กร SUARAM ในระยะแรกนี้ องค์กรพัฒนาเอกชนแห่งนี้กลับสามารถเคลื่อนไหวงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียได้อย่างมีประสิทธิภาพพอสมควร โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงภายในแก่ผู้คนในสังคมมาเลเซีย ซึ่งเป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นอย่างจริงจังมาก่อนในสังคมมาเลเซีย/มาเลเซีย นับตั้งแต่ประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับนี้ในปี ค.ศ. 1960 เป็นต้นมา ซึ่งในกรณีนี้ ซินเธีย กาเบรียล (Cynthia Gabriel) ผู้อำนวยการบริหารคนหนึ่งขององค์กร SUARAM กล่าวถึงการทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะแรกไว้อย่างน่าสนใจว่า

“...ถึงแม้ว่าแม้ว่าการทำงานของเรายุคแรกๆ จะยากลำบากมากเพียงใดก็ตาม แต่สิ่งที่เป็นความสำเร็จสำหรับการทำงานในทศวรรษแรกของเรา คือ การกระตุ้นและขยายขอบเขตความรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและประชาธิปไตยในสังคมมาเลเซีย เรามีบทบาทสำคัญในการสร้างทัศนคติเรื่องสิทธิมนุษยชนให้เกิดขึ้นในกลุ่มเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชน พรรคการเมืองและสาธารณชน...”¹⁹⁶

ขณะที่ ดร. กวี เกีย ซุง ผู้อำนวยการบริหารอีกคนหนึ่งของ SUARAM กล่าวถึงภาพรวมการทำงานของ SUARAM ในทศวรรษแรกว่า

“...ตลอดระยะเวลา 10 ปีที่ผ่านมาจากเหตุการณ์ปฏิบัติการลาลัง ลำนึกเรื่องสิทธิมนุษยชนของผู้คนในมาเลเซียแพร่หลายมากขึ้น โดยเหตุการณ์ดังกล่าวกระตุ้นให้คนกลุ่มต่างๆ เช่น พรรคการเมืองฝ่ายค้าน สหภาพการค้า นักวิชาการ กลุ่มองค์กรทางศาสนา และประชาชนมาเลเซียเริ่มเข้าร่วมในขบวนการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงเพิ่มมากขึ้น โดยที่องค์กร SUARAM มีบทบาทสำคัญต่อการขับเคลื่อนและปลุกเร้า

¹⁹⁶ <http://www.wmd.org/resources/whats-being-done/civic-education-democracy/interview-cynthia-gabriel> สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม พ.ศ. 2554

ความสำคัญดังกล่าวผ่านการดำเนินการ ตลอดจนประสานงานและจัด
กิจกรรมต่างๆ เพื่อต่อต้านกฎหมายฉบับนี้อย่างต่อเนื่อง...”¹⁹⁷

ในที่สุดแล้วอาจกล่าวได้ว่าในช่วงแรกนี้องค์กร SUARAM ประสบความสำเร็จเบื้องต้น
ในการทำงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่วางไว้ โดยเฉพาะการเคลื่อนไหวอย่างจริงจังกระทั่งทำให้ผู้ที่
ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้มีโอกาสและทางเลือกในการต่อสู้เพื่อปกป้องสิทธิ
ทางกฎหมายของตนเองมากขึ้น ยิ่งกว่านั้นการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในระยะแรกนี้ยัง
ส่งผลให้ผู้คนในสังคมมาเลเซียเริ่มสนใจและรับรู้ข้อบกพร่องและประเด็นปัญหาของกฎหมาย
ความมั่นคงภายในมากขึ้นกว่าที่เป็นมา ทั้งยังมีบทบาทเผยแพร่แนวคิดและการทำงานด้าน
สิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย โดยเฉพาะการริเริ่มจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งเป็น
รากฐานที่สำคัญต่อการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียต่อมา นอกจากนี้องค์กร SUARAM
ยังประสบความสำเร็จในการสร้างแนวร่วมและเครือข่ายระหว่างกลุ่มนักพัฒนาเอกชนกลุ่มต่างๆ
ในมาเลเซียให้มีการทำงานร่วมกันมากขึ้น อย่างไรก็ตามในเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังมิได้
กล่าวอย่างชัดเจนถึงข้อเรียกร้องให้ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งข้อเรียกร้อง
ดังกล่าวจะค่อยๆ ปรากฏขึ้นเมื่อบริบททางการเมือง สังคมและเศรษฐกิจของมาเลเซียเปลี่ยนไป
ในเวลาต่อมา และองค์กร SUARAM มีความเข้มแข็งมากขึ้นโดยเฉพาะในช่วงหลังปีค.ศ.1998
เป็นต้นมา ซึ่งองค์กร SUARAM จะยกระดับการเคลื่อนไหวให้แข็งแกร่งขึ้นอย่างเห็นได้ชัด โดยจะ
ได้อภิปรายในประเด็นนี้ต่อไปข้างหน้า

¹⁹⁷ Kua Kia Soong, *Malaysian Critical Issues* (Selangor : Strategic Information Research
Development, 2002), p. 89.

บทที่ 5

ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้าน กฎหมายความมั่นคงของมาเลเซีย ค.ศ. 1998 – 2009

หากช่วงเวลาระหว่างปี ค.ศ. 1989 จนถึงปี ค.ศ. 1997 เป็นช่วงเวลาที่องค์กร SUARAM บุกเบิกและจัดวางรากฐานระบบการทำงานในองค์กรแห่งนี้เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์เบื้องต้นในการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในแล้ว ก็อาจกล่าวได้เช่นกันว่า นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมาถือเป็นช่วงเวลาที่องค์กร SUARAM ได้ยกระดับการทำงานให้เข้มข้นและแพร่หลายการทำงานสู่วงกว้างมากยิ่งขึ้น ทั้งนี้เพราะนับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมา ประเทศมาเลเซียเผชิญหน้ากับความเปลี่ยนแปลงในบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมหลายประการ นับตั้งแต่วิกฤติเศรษฐกิจในเอเชียอันนำมาสู่ความขัดแย้งระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดกับรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม รวมถึงการที่มาเลเซียต้องเผชิญกับผลกระทบจากการก่อวินาศกรรมของขบวนการก่อการร้ายที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก ตลอดจนการเติบโตของระบบโทรคมนาคมสมัยใหม่ทั้งระบบอินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่ซึ่งมีผลต่อการดำเนินชีวิตและค่านิยมบางประการของผู้คนในสังคมมาเลเซีย ซึ่งบริบทเหล่านี้ล้วนมีผลต่อการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และยังส่งผลให้สถานการณ์การละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียมีจำนวนครั้งและระดับความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น จากบริบทที่เปลี่ยนแปลงไปเหล่านี้มีส่วนสำคัญที่ทำให้องค์กร SUARAM ต้องปรับเปลี่ยนท่าทีในการดำเนินงานอย่างมีนัยสำคัญเช่นกัน

โทษทัณฑ์ของอันวาร์ อิบราฮิม : กฎหมายความมั่นคงภายในกับคดีการเมือง

นับตั้งแต่ที่รัฐบาลมลายา/มาเลเซียประกาศบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 1960 นั้นทำให้มีผู้คนจำนวนมากที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้อย่างต่อเนื่อง เพราะแม้ว่าในระยะแรกรัฐบาลมาเลเซียมุ่งบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้เพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของขบวนการที่เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศ โดยเฉพาะกรณีขบวนการคอมมิวนิสต์แห่งมลายาอันเป็นขบวนการติดอาวุธที่มีเป้าหมายเพื่อโค่นล้มรัฐบาลมลายา/มาเลเซียและต้องการสถาปนาอำนาจรัฐใหม่ขึ้นในดินแดนแห่งนี้อย่างชัดเจน แต่ในเวลาต่อมากลับพบว่า รัฐบาลมาเลเซียเลือกใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้เพื่อจับกุมและคุมขังผู้คนจำนวนมากที่มีลักษณะที่เรียกได้ว่าเป็น “ภัยคุกคามต่อรัฐ” อย่างชัดเจนนัก และอาจกล่าวได้ว่าคนเหล่านั้นเป็นเพียงผู้ที่มีทัศนคติแตกต่างจากรัฐบาลหรือผู้ที่มีอำนาจบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงเท่านั้น ซึ่งเหตุการณ์ลักษณะดังกล่าวเริ่มปรากฏชัดเจนในช่วงทศวรรษ 1970 และปรากฏเรื่อยมาจนกระทั่งถึงกลางทศวรรษ 1990 ดังที่ได้กล่าวไปในบทก่อนหน้านี้

อย่างไรก็ตามแม้มีหลักฐานระบุว่ารัฐบาลเลือกใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อควบคุมการเคลื่อนไหวของสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชน นักเคลื่อนไหวทางการเมืองหรือแม้กระทั่งนักการเมืองฝ่ายค้าน แต่ยังไม่เคยปรากฏหลักฐานว่ารัฐบาลมาเลเซียเคยใช้กฎหมายฉบับนี้กับนักการเมืองในฝ่ายรัฐบาลด้วยกัน จนกระทั่งมีจุดเปลี่ยนที่สำคัญอย่างยิ่งในเวทีการเมืองมาเลเซียในช่วงปลายทศวรรษ 1990 คือ การที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในที่ดำรงฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยอีกตำแหน่งหนึ่ง บังคับใช้กฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังนักการเมืองคนสำคัญผู้ใกล้ชิดของตน คือ นายอันวาร์ อิบราฮิม รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังของมาเลเซียในขณะนั้นด้วยข้อหาทุจริตในหน้าที่ ซึ่งนับว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นปรากฏการณ์สำคัญอีกครั้งหนึ่งเกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในที่เกิดขึ้นในมาเลเซีย โดยเฉพาะเมื่อการจับกุมและคุมขังครั้งนี้เกิดขึ้นกับผู้บริหารระดับสูงในรัฐบาลมาเลเซียเอง

กรณีที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังนายอันวาร์ อิบราฮิม มีจุดเริ่มต้นในช่วงกลางปี ค.ศ.1997 เมื่อวิกฤติเศรษฐกิจ “ต้มยำกุ้ง” ที่เริ่มต้นขึ้นในประเทศไทยได้ขยายตัวลุกลามไปยังประเทศต่างๆ ทั่วโลกโดยเฉพาะประเทศต่างๆ ในเอเชีย ในกรณีนี้มาเลเซียเป็นอีกประเทศหนึ่งที่ได้รับผลกระทบอย่างรุนแรงจากเหตุการณ์ดังกล่าว เนื่องจากที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียได้กู้ยืมเงินจากต่างประเทศมาใช้จ่ายลงทุนเป็นจำนวนมาก และหลายโครงการมีการใช้จ่ายเงินมากเกินความจำเป็น นอกจากนี้ยังมีปัญหาเรื่องการขาดดุลบัญชีเดินสะพัดนับตั้งแต่ปีค.ศ.1994 เป็นต้นมา รวมทั้งการขาดทุนการค้าเงินตราต่างประเทศที่ต่อเนื่องตั้งแต่ปี ค.ศ.1992 ถึง ปี ค.ศ.1995 ซึ่งสถานการณ์เหล่านี้ทำให้สถานะทางการเงินของมาเลเซียในเวลานั้นไม่มั่นคงนัก¹⁹⁸ ลักษณะดังกล่าวทำให้ค่าเงินริงกิตของมาเลเซียตกต่ำลงอย่างรุนแรงและรวดเร็วจากเดิมที่เงิน 2.5 ริงกิตมีมูลค่าเท่ากับ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ ได้ลดค่าลงเป็น 4.5 ริงกิตเท่ากับ 1 ดอลลาร์สหรัฐฯ¹⁹⁹ ท่ามกลางปัญหาเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นนั้น นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ได้อธิบายว่าวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในครั้งนั้นเป็นผลมาจากการกระทำของ

¹⁹⁸ ชปา จิตต์ประทุม, “วิกฤตการณ์มาเลเซีย: พัฒนาการและความเป็นมา,” ใน อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ), *วิกฤตการณ์มาเลเซีย เศรษฐกิจ การเมือง-วัฒนธรรม* (กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542), หน้า 2-3.

¹⁹⁹ In Won Hwang, *Personalize the Politics: Malaysia State under Mahathir* (Singapore : Institute of Southeast Asia Studies, 2003), p. 280.

บรรดานักเก็งกำไรนานาชาติโดยเฉพาะนายจอร์จ โซรอส นักค้าเงินคนสำคัญที่เข้ามาโจมตีค่าเงินริงกิตของมาเลเซีย²⁰⁰

ปัญหาทางเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในมาเลเซียได้ก่อให้เกิดข้อขัดแย้งระหว่างกลุ่มผู้นำทางการเมืองฝ่ายรัฐบาล โดยเฉพาะความขัดแย้งทางความคิดระหว่างนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดกับนายอันวาร์ อิบราฮิม รองนายกรัฐมนตรีและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง โดยนายกรัฐมนตรี มหาเธร์ โมฮัมหมัด ยืนยันว่าวิกฤติเศรษฐกิจดังกล่าวสามารถแก้ไขได้เองโดยมาตรการของรัฐบาลมาเลเซีย เช่น การลงทุนในโครงการขนาดใหญ่และการจ้างงานภายในประเทศเพื่อกระตุ้นเศรษฐกิจ โดยไม่จำเป็นต้องขอรับความช่วยเหลือจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศ (International Monetary Fund : IMF)²⁰¹ ขณะที่นายอันวาร์ อิบราฮิม เสนอว่าควรกู้ยืมเงินจากกองทุนการเงินระหว่างประเทศมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาวิกฤติเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นในมาเลเซีย ความแตกต่างของแนวคิดดังกล่าวก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างทั้งสองอย่างรุนแรง ความขัดแย้งครั้งนี้ทำให้นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มองว่านายอันวาร์ อิบราฮิมมีท่าทีโอนอ่อนผ่อนตามแนวทางของมหาอำนาจชาติตะวันตกซึ่งมีบทบาทควบคุมระบบและแทรกแซงระบบเศรษฐกิจโลก ในที่สุดนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด จึงมีคำสั่งปลดนายอันวาร์ อิบราฮิม ออกจากทุกตำแหน่งในรัฐบาล และในวันที่ 20 กันยายน ค.ศ. 1998 นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ในฐานะรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในควบคุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม และตั้งข้อหานายอันวาร์ อิบราฮิม ว่าทุจริตในหน้าที่และประพฤติผิดทางเพศด้วยการมีพฤติกรรมรักร่วมเพศ ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียยังตั้งข้อกล่าวหาแก่นายอันวาร์ อิบราฮิม เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งเมื่อถึงเดือนพฤศจิกายน ค.ศ. 2008 พบว่ามีข้อกล่าวหาต่อนายอันวาร์ อิบราฮิม รวมทั้งหมดถึง 10 เรื่อง²⁰²

การที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในควบคุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม มีส่วนกระตุ้นให้เกิดเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องสืบต่อมาอีกหลายครั้ง เช่น เหตุการณ์ในปี ค.ศ. 2001 ที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขัง

²⁰⁰ จรัญ มะลูลีม, “จุดยืนของมาเลเซียในสายของของมหาเธร์,” ใน *วารสารสังคมศาสตร์* (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543), หน้า 109-110.

²⁰¹ ตีรณ พงศ์เมฆพัฒน์, “ข้อสังเกตเกี่ยวกับทางออกของนโยบายเศรษฐกิจมาเลเซีย” ใน *อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ), วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม* (กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542), หน้า 26.

²⁰² ชัยโชค จุลศิริวงศ์, “รัฐกับ “การทุจริต” ในมาเลเซีย,” *อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ), วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม* (กรุงเทพฯ : สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542), หน้า 47.

ชายชาวมาเลเซีย 6 คน ซึ่งเป็นสมาชิกพรรคยุติธรรมแห่งชาติหรือพรรคเคอดีลัน (National Justice Party / Keadilan) ที่นางวัน อาซิชะห์ (Wan Azizah) ภรรยาของนายอันวาร์ อิบราฮิม เป็นผู้ก่อตั้งขึ้น โดยที่การจับกุมดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากคนเหล่านี้พยายามชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม นอกจากนี้ในเดือนเมษายนปีเดียวกันนั้นยังมีการจับกุมนักเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมอีก 4 คน ซึ่งร่วมเคลื่อนไหวเพื่อให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวนายอันวาร์ อิบราฮิม และเสนอข้อเรียกร้องเพิ่มเติมให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน โดยในบรรดาผู้ต้องโทษครั้งนี้มีสมาชิกขององค์กร SUARAM รวมอยู่ด้วย 1 คน คือ บาฮารุดดีน อิสมาอิล (Baharuddhin Ismail)²⁰³ ซึ่งทางการมาเลเซียสั่งคุมขังเขาไว้ถึง 2 เดือนก่อนที่จะปล่อยตัวในวันที่ 5 มิถุนายน ค.ศ. 2001²⁰⁴

การจับกุมและคุมขังอดีตรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม เป็นคดีสำคัญที่สะท้อนให้เห็นว่าแม้กระทั่งอดีตผู้บริหารระดับสูงของรัฐบาลซึ่งมิได้เป็นภัยคุกคามของประเทศก็อาจได้รับผลกระทบจากกฎหมายคงภายในเช่นกัน หากบุคคลนั้นท้าทายต่อทัศนะหรือนโยบายของรัฐบาล โดยเฉพาะรัฐบาลมาเลเซียภายใต้การนำของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด อย่างไรก็ตามกรณีของนายอันวาร์ อิบราฮิม นั้นส่งผลกระทบอย่างมีนัยสำคัญต่อการเมืองมาเลเซียและการเคลื่อนไหวทางการเมืองขององค์กร SUARAM ในเวลาดังกล่าว ซึ่งจะอภิปรายในประเด็นดังกล่าวต่อไปข้างหน้า

การก่อการร้ายในบริบทโลกและนัยยะต่อการเมืองมาเลเซีย

ในช่วงต้นทศวรรษ 2000 มีสถานการณ์สำคัญที่ทำให้รัฐบาลมาเลเซียต้องบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นการใหญ่อีกครั้งหนึ่ง คือ สถานการณ์การก่อการร้ายและแนวคิดเรื่องการต่อต้านการก่อการร้ายที่เริ่มต้นและแพร่หลายขึ้นหลังจากเหตุการณ์วินาศกรรมตึกเวิลด์เทรด เซ็นเตอร์ ในสหรัฐอเมริกาเมื่อวันที่ 11 กันยายน ปี ค.ศ. 2001 ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนั้นทำให้บรรดาผู้รักสันติภาพจากทั่วโลกพากันประณามผู้ที่ลงมือในเหตุการณ์ดังกล่าว และจากสถานการณ์ดังกล่าวทำให้นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด นายกรัฐมนตรีมาเลเซียได้ร่วมประณามเหตุการณ์วินาศกรรมดังกล่าวอย่างรุนแรง และแถลงว่ารัฐบาลภายใต้การนำของเขาพร้อมให้ความร่วมมืออย่างเต็มที่กับนานาประเทศเพื่อสกัดกั้นการก่อการร้ายข้ามชาติ²⁰⁵

²⁰³ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report 2001 : Civil and Political Rights*, p. 21.

²⁰⁴ "Police release Suaram activist arrested in April", New Straits Times, 6 June 2001, p.2.

²⁰⁵ ชัยโชค จุลศิริวงศ์, "ผู้นำมาเลเซีย" ใน สีด้า สอนศรี (บรรณาธิการ), *ผู้นำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้* (กรุงเทพฯ : โครงการวิชาโทเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548), หน้า 406 -407.

เหตุการณ์วินาศกรรมดังกล่าวมีผลทำให้ชาติต่างๆในโลกต้องปรับเปลี่ยนนโยบายและท่าทีเรื่องการก่อการร้ายเป็นการใหญ่ เริ่มต้นจากสหรัฐอเมริกาหาอำนาจผู้ได้รับผลกระทบโดยตรงจากเหตุการณ์ดังกล่าวที่ปรับเปลี่ยนนโยบายดังกล่าวอย่างรวดเร็วและส่งผลกระทบต่อสถานการณ์ด้านความมั่นคงทั่วโลก โดยประธานาธิบดี จอร์จ ดับเบิลยู. บุช ได้ประกาศยุทธศาสตร์การต่อต้านการก่อการร้าย และประกาศทำสงครามกับขบวนการก่อการร้ายโดยมีเป้าหมายสำคัญ คือ ปรามปรามขบวนการ อัล เคดา (Al-Qaeda) ซึ่งประกาศตนว่าเป็นผู้ก่อวินาศกรรมในสหรัฐอเมริกา นอกจากนี้รัฐบาลสหรัฐยังแสดงท่าทีอันชัดเจนว่าต้องการจัดการกับองค์กรหรือขบวนการต่างๆ ที่มีความเกี่ยวข้องกับเครือข่ายของขบวนการอัล เคดา จากแนวคิดอันแข็งกร้าวข้างต้นทำให้รัฐบาลสหรัฐส่งทหารและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงออกไปปฏิบัติการในหลายพื้นที่ทั่วโลก เช่น อาฟกานิสถาน อิรัก รวมทั้งในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ซึ่งหน่วยงานด้านความมั่นคงของสหรัฐรายงานว่ามีความร่วมมือของขบวนการอัล – เคดา เข้ามาแฝงตัวอยู่ในองค์กรทางศาสนา เช่น กลุ่มเจมาห์ อิสลามียะห์ (Jamaah Islamiyah : JI) ในประเทศอินโดนีเซีย

อย่างไรก็ตามมีผู้ตั้งข้อสังเกตว่านโยบายของรัฐบาลสหรัฐเรื่องการปรามปรามขบวนการก่อการร้ายนั้นแสดงให้เห็นถึง “อคติ” ของรัฐบาลสหรัฐที่มีต่อชาวมุสลิม เพราะบรรดาองค์กรที่รัฐบาลสหรัฐ “ประทับตรา” ว่าเป็นขบวนการก่อการร้ายมักเป็นองค์กรของชาวมุสลิม และรัฐบาลสหรัฐมักแสดงออกว่าประเทศมุสลิมหลายประเทศให้ความช่วยเหลือด้านที่พักพิงแก่ขบวนการก่อการร้าย²⁰⁶ ทั้งนี้เพียงไม่นานนักทัศนคติในแง่ลบของรัฐบาลและสื่อมวลชนกระแสหลักของสหรัฐที่พยายามพยายามเชื่อมโยงความสัมพันธ์ระหว่าง “ผู้ก่อการร้าย” กับ “มุสลิม” ก็ทำให้ชาวมุสลิมจำนวนมากจากทั่วโลกเริ่มไม่พอใจและดำเนินการเคลื่อนไหวเพื่อต่อต้านนโยบายดังกล่าวของสหรัฐอเมริกา

ท่ามกลางบรรยากาศความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลสหรัฐกับชาวมุสลิมทั่วโลก ท่าทีของรัฐบาลมาเลเซียโดยเฉพาะตัวนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดนับเป็นปรากฏการณ์ที่สนใจและชวนให้ตั้งคำถามว่าแท้จริงแล้วมหาเธร์ โมฮัมหมัดมีทัศนคติอย่างไรต่อสถานการณ์ดังกล่าว กล่าวคือในขณะที่เขาแสดงท่าทีวิพากษ์วิจารณ์การก่อการร้ายดังกล่าวอย่างรุนแรง แต่เขาก็ไม่ยอมรับนโยบายของรัฐบาลสหรัฐเรื่องการกวาดล้างการก่อการร้าย และในขณะที่เขาวิจารณ์สื่อมวลชนตะวันตกอย่างรุนแรงในเรื่องที่สื่อมวลชนเหล่านี้วิจารณ์ชาวมุสลิมว่าเกี่ยวข้องกับ

²⁰⁶ Kumar Ramakrisna, “The Southeast Asian Approach” to Counter – Terrorism Learning from Indonesia and Malaysia,” in *Journal of conflict Studies*, Vol.25 No1.’ (2005) ทั้งนี้ผู้สนใจสามารถเข้าถึงฉบับเผยแพร่ในระบบอินเทอร์เน็ตที่ <http://etc.unb.ca/ojs/index.php/JCS/article/view/Article/189/333> สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2553.

การก่อการร้าย แต่อีกด้านหนึ่งตัวเขาเองกลับใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมชาวมลายูจำนวนมากที่ทำกิจกรรมทางการเมืองร่วมกับกลุ่มองค์กรทางศาสนาโดยตั้งข้อกล่าวหาว่าคนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับการก่อการร้าย ซึ่งปรากฏการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นบ่อยครั้งในช่วงท้ายๆที่เขาดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรี

ตัวอย่างสำคัญประการแรกที่สะท้อนให้เห็นท่าทีอันย้อนแย้งของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดในเรื่องการก่อการร้ายเกิดขึ้นไม่นานหลังจากรัฐบาลสหรัฐอเมริกาส่งกำลังทหารเข้าปฏิบัติการในประเทศอัฟกานิสถานเพื่อค้นหาโอซามา บินลาเดน (Osama bin Laden) ผู้นำขบวนการอัล เคดา ทั้งนี้โดยบัยบัยดังกล่าวของรัฐบาลสหรัฐสร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวมุสลิมทั่วโลก โดยในมาเลเซียนั้นพรรค PAS ซึ่งมีอุดมการณ์ทางการเมืองเชื่อมโยงกับหลักศาสนาอิสลามได้จัดชุมนุมคัดค้านนโยบายของรัฐบาลสหรัฐ โดยเชื้อเชิญชาวมลายูผู้คัดค้านสงครามให้มาชุมนุมร่วมกันบริเวณหน้าสถานทูตสหรัฐในกัวลาลัมเปอร์เพื่อแสดงท่าทีต่อต้านสงครามและประณามรัฐบาลสหรัฐที่ส่งกองกำลังเข้าคุกคามประเทศมุสลิม อย่างไรก็ตามรัฐบาลมาเลเซียมิได้สนับสนุนการชุมนุมครั้งนี้และกล่าวหาว่าการชุมนุมดังกล่าวสร้างความวุ่นวายขึ้นในเขตเมืองหลวงของมาเลเซีย ต่อมารัฐบาลมาเลเซียได้ส่งกองกำลังเข้าสลายการชุมนุมครั้งนั้นโดยยิงกระสุนยางและใช้รถดับเพลิงฉีดน้ำใส่ผู้ชุมนุมเหล่านั้น²⁰⁷ การกระทำดังกล่าวของรัฐบาลมาเลเซียสร้างความไม่พอใจให้แก่ชาวมลายูจำนวนมาก ดังนั้นเพียงไม่นานหลังจากการสลายการชุมนุมดังกล่าว นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดและนายอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นจึงต้องปรับเปลี่ยนท่าทีโดยริเริ่มจัดการชุมนุมชาวมลายูเพื่อต่อต้านสงครามขึ้นเช่นกัน โดยที่การชุมนุมครั้งนั้นมีประชาชนเข้าร่วมประมาณ 2 แสนคนและยังจัดการให้ชาวมลายูอีกกว่า 2 ล้าน 5 แสนลงชื่อร่วมกันเพื่อแสดงจุดยืนต่อต้านสงคราม²⁰⁸ ซึ่งเหตุการณ์ดังกล่าวชวนให้ตั้งข้อสังเกตว่านายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มีท่าทีที่แท้จริงอย่างไรต่อนโยบายดังกล่าวของรัฐบาลสหรัฐ และเพราะเหตุใดรัฐบาลมาเลเซียจึงสลายการชุมนุมที่นำโดยพรรคฝ่ายค้าน แต่แก่นำรัฐบาลมาเลเซียกลับจัดการชุมนุมในประเด็นเดียวกันขึ้นมาแทนที่ในเวลาต่อมาเพียงไม่นานนัก

ท่าทีอันย้อนแย้งของรัฐบาลมาเลเซียในกรณีเกี่ยวกับการชุมนุมคัดค้านสงครามและนโยบายต่างประเทศของรัฐบาลสหรัฐดังที่กล่าวไปข้างต้น อาจเกิดขึ้นได้ทั้งจากสาเหตุภายในประเทศและสาเหตุด้านการเมืองระหว่างประเทศ โดยสาเหตุภายในประเทศนั้นอาจเป็นไป

²⁰⁷Michael G. Peletz. "Islam and The Cultural Politics of Legitimacy: Malaysia," in Robert W. Hefner (ed), *The Aftermath of September 11". in Remaking Muslim Politics: Pluralism, Contestation, Democratization* (New Jersey : Princeton University, 2005), p. 240.

²⁰⁸ชัยโชค จุลศิริวงศ์, "ผู้นำมาเลเซีย," หน้า 407.

ได้ว่าการที่รัฐบาลมาเลเซียเลือกสลายการชุมนุมครั้งดังกล่าวนั้นเป็นเพราะรัฐบาลมาเลเซียไม่พอใจที่พรรคการเมืองฝ่ายค้านแสดงตนเป็นเจ้าภาพรวบรวมผู้คนจำนวนมากมาชุมนุมร่วมกันเพื่อต่อต้านสงคราม เพราะกิจกรรมเช่นนี้อาจทำให้ชาวมาเลเซียจำนวนมากหันไปชื่นชมภาพลักษณ์ทางการเมืองของพรรคฝ่ายค้าน และความชื่นชมนี้อาจนำไปสู่การสนับสนุนทางการเมืองต่อพรรคฝ่ายค้านต่อไปในอนาคต ดังนั้นรัฐบาลมาเลเซียจึงจำเป็นต้องช่วงชิงบทบาทการเป็นผู้นำต่อต้านสงครามคืนกลับมา ซึ่งจะมีผลต่อภาพลักษณ์ผู้นำทางการเมืองของพรรครัฐบาลต่อไป ส่วนสาเหตุจากสถานการณ์ระหว่างประเทศที่สำคัญในขณะนั้นคือการที่ทั่วโลกตกอยู่ในบรรยากาศของความไม่ไว้วางใจกันระหว่างมหาอำนาจชาติตะวันตกกับชาติมุสลิม อันเนื่องมาจากการก่อวินาศกรรมในสหรัฐและนโยบายของสหรัฐที่เข้าไปทำสงครามในประเทศมุสลิม ดังนั้นรัฐบาลมาเลเซียซึ่งแม้จะมีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูมุสลิม แต่ขณะเดียวกันมาเลเซียก็ยังจำเป็นต้องพึ่งพาการลงทุนจำนวนมากจากต่างชาติ สถานะดังกล่าวจึงอาจทำให้รัฐบาลมาเลเซียจำเป็นต้องรักษาสถานะความน่าเชื่อถือและรักษาความสัมพันธ์อันดีทั้งกับฝั่งมหาอำนาจชาติตะวันตกและฝั่งชาติมุสลิม ซึ่งลักษณะดังกล่าวสอดคล้องกับท่าทีของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดและรัฐบาลมาเลเซียที่แสดงออกต่อประเด็นดังกล่าวในช่วงเวลานั้นเช่นกัน

อย่างไรก็ตามเนื่องจากปัจจัยที่สำคัญยิ่งต่อบริบทของโลกในเวลาดังกล่าวคือสถานการณ์ที่รัฐบาลสหรัฐต้องการ “ไล่ล่า” เครือข่ายขบวนการก่อการร้ายในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลก ทำให้รัฐบาลสหรัฐต้องการแสวงหาชาติพันธมิตรที่พร้อมเข้าร่วมในกระบวนการตามล่าขบวนการก่อการร้ายในพื้นที่ต่างๆ ของโลก²⁰⁹ ในการนี้มาเลเซียเป็นหนึ่งในเป้าหมายสำคัญที่รัฐบาลสหรัฐต้องการสร้างสัมพันธ์ไมตรีเพื่อภารกิจดังกล่าว ดังเห็นได้ว่าในปี ค.ศ. 2002 รัฐบาลสหรัฐได้เชื้อเชิญให้นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด เดินทางไปเยือนสหรัฐอย่างเป็นทางการถึง 2 ครั้ง การเดินทางดังกล่าวน่าสนใจในแง่ที่นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด เป็นผู้นำประเทศที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม และที่ผ่านมาเขาเคยวิพากษ์วิจารณ์ท่าทีของรัฐบาลสหรัฐและชาติมหาอำนาจตะวันตกอย่างต่อเนื่อง การเดินทางไปสหรัฐทั้งสองครั้งนี้นับว่าให้นายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัดมีโอกาสดูแลทัศนคติเรื่องการก่อการร้ายหลายครั้ง ซึ่งน่าสนใจว่าการแสดงทัศนคติแต่ละครั้งมีแง่มุมและประเด็นที่แตกต่างกันไป เช่น การเดินทางเยือนสหรัฐครั้งแรกของปี ค.ศ. 2002 ในช่วงต้นเดือนกุมภาพันธ์ นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มีโอกาสกล่าวสุนทรพจน์ในงานเลี้ยงอาหารค่ำที่จัดขึ้นโดย Asia Society Dinner ซึ่งในวาระนั้นเขาได้กล่าววิจารณ์ทัศนคติของชาวตะวันตกที่มีต่อชาติมุสลิมว่า

²⁰⁹ อุกฤษณ์ ปัทมานันท์, “กระบวนการไล่ล่าบิราร,” ใน *มติชนสุดสัปดาห์* วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ปีที่ 25 ฉบับที่ 1928, หน้า 16.

“...ข้าพเจ้ายืนยันว่าการก่อการร้ายมิใช่เรื่องของชาวมุสลิม แต่อาจมีมุสลิมบางส่วนที่เป็นส่วนหนึ่งของขบวนการก่อการร้าย อย่างไรก็ตามพวกเขาก็ได้เป็นผู้ก่อการร้ายเพราะปัจจัยทางศาสนาอย่างแน่นอน เพราะศาสนาอิสลามเป็นศาสนาแห่งสันติ การที่พวกเขาเลือกใช้วิธีที่รุนแรงในการเคลื่อนไหวนั้น อาจเป็นเพราะเขาถูกคุกคามหรือไม่ได้รับความยุติธรรม ซึ่งลักษณะเช่นนี้ไม่ต่างจากที่คนเชื้อชาติหรือศาสนาอื่นๆ เคยกระทำมา ดังตัวอย่างเช่นชาวจีนที่เคยถูกฮือขุ่นต่อต้านรัฐบาลมาเลเซียในอดีต หรือในพื้นที่อื่นๆ ของโลกที่มีกลุ่มก่อความรุนแรงซึ่งนับถือศาสนาคริสต์ออร์ทอดอกซ์ เช่น กรณีสาวเชิร์บที่ก่อความรุนแรงในบอสเนียเฮอเซโกวีนา ดังนั้นจึงไม่ควรนิยามผู้ก่อการร้ายโดยอิงกับหลักศาสนาที่พวกเขาเลื่อมใสศรัทธา ...”²¹⁰

อย่างไรก็ตามเมื่อนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด เดินทางไปเยือนสหรัฐอเมริกาอีกครั้งหนึ่งในช่วงเดือนพฤษภาคมปีเดียวกัน และมีโอกาสเข้าพบปะหารืออย่างใกล้ชิดกับประธานาธิบดีจอร์จ ดับเบิลยู. บุช ณ ทำเนียบขาว ในครั้งนี้นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด กลับร่วมลงนามกับรัฐบาลสหรัฐฯ ในสนธิสัญญาต่อต้านการก่อการร้ายแต่โดยดี ทั้งยังเชิญให้พลเอกคอลิน พาวเวลล์ (Colin Powell) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศของสหรัฐฯ เดินทางเยือนมาเลเซียในช่วงเดือนกรกฎาคมปีเดียวกัน ซึ่งต่อมาพลเอกคอลิน พาวเวลล์ ได้เดินทางมาเยือนมาเลเซียตามคำเชิญดังกล่าว และได้ออกแถลงการณ์ในขณะที่เยือนมาเลเซีย โดยมีประเด็นหนึ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง คือ

²¹⁰ Hashim Makaruddin. (editor). “Islam. Terrorism and Malaysia’s response” in *Terrorism and the Real Issues : Selected Speeches of Dr. Mahathir Mohamad Prime Minister of Malaysia* (Putrajaya : Pelandak Publication (m) Sdn Bhd, 2003), pp.42-43. และสามารถดูรายละเอียดฉบับออนไลน์ได้ใน <http://asiasociety.org/policy-politics/governmace/islamterrorism-and-malaysia> สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม 2553

“...สหรัฐอเมริกาและมาเลเซียกำลังวางแผนที่จะมีการกิจกรรมกัน
ในการก่อตั้งศูนย์ฝึกฝนการต่อต้านการก่อการร้ายเพื่อรักษาความมั่นคงใน
เอเชียตะวันออกเฉียงใต้...”²¹¹

ท่าทีของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ในด้านการร่วมมือกับสหรัฐฯในเรื่อง
การต่อต้านการก่อการร้ายนำมาสู่แรงต่อต้านจากฝ่ายค้านของมาเลเซียที่เห็นว่าไม่ควรดึงเอา
มหาอำนาจซึ่งเป็นคู่ขัดแย้งในปัญหาการก่อการร้ายในขณะนั้นเข้ามาในประเทศ โดยเฉพาะการที่
มหาอำนาจนั้นเข้าไปทำสงครามในหลายประเทศที่มีประชากรส่วนใหญ่เป็นชาวมุสลิม อย่างไรก็ตาม
ตามเสียงเรียกร้องของฝ่ายค้านแทบไม่มีประสิทธิภาพมากนักเพราะบรรดาแกนนำและสมาชิก
พรรครัฐบาลมาเลเซียต่างพากันสนับสนุนท่าทีดังกล่าวของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด
เป็นอย่างดี แม้กระทั่งนายอับดุลเลาะห์ บาดาวี รองนายกรัฐมนตรีมาเลเซียในขณะนั้นซึ่งที่ผ่านมา
เคยวิพากษ์วิจารณ์บทบาทรัฐบาลสหรัฐฯอย่างรุนแรงมาหลายครั้งหลายคราวยังหันกลับมาขานรับ
ท่าทีดังกล่าวของรัฐบาลสหรัฐฯเป็นอย่างดี²¹²

อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าภายใต้บรรยากาศที่โลกกำลังเผชิญหน้ากับสถานการณ์
การก่อการร้ายนี้เอง ทำให้บรรดาผู้นำรัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นยังมีความมั่นใจต่อการดำรงอยู่
ของกฎหมายความมั่นคงภายในมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะการสร้างความปลอดภัยว่าจำเป็นต้องมี
กฎหมายฉบับนี้เพื่อต่อต้านการก่อการร้าย เช่น รองนายกรัฐมนตรีอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี
ที่กล่าวสนับสนุนการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ในสังคมมาเลเซียไว้เมื่อวันที่ 15 กันยายน
ค.ศ. 2001 ว่า

²¹¹ Carolina Lopez C., “Globalisation, state and g/local human rights actors: contestation
between institutions and civil society,” in Edmun Terrence Gomez (ed), *Politics in Malaysia: The
malay Dilemma* (New York : Routledge, 2007), pp.66.

²¹² ดูข้อถกเถียงระหว่างรัฐบาลกับฝ่ายค้านของมาเลเซียในประเด็นนี้ใน “Opposition shoots down
'anti-terror' centre in KL” ใน <http://update4.malaysiakini.com/news/13492> และ “Anti-terror centre:
Assurances appear to be credible” ใน <http://www.malaysiakini.com/opinions/21920> สืบค้นเมื่อ 18
กรกฎาคม พ.ศ. 2553

“...กฎหมายความมั่นคงภายในของเรา ซึ่งมีหลายชาติวิจารณ์ว่า เป็นกฎหมายที่ขัดแย้งกับหลักสิทธิมนุษยชนนั้น แท้ที่จริงแล้วกลับเป็น เครื่องมือสำคัญที่ช่วยต่อต้านการก่อการร้าย...”²¹³

ส่วนนายกรัฐมนตรึมหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งที่ผ่านมาได้ตอบโต้ชาติตะวันตกในประเด็นนี้ มาหลายครั้ง ก็ถึงขั้นประกาศอย่างภาคภูมิใจว่า

“...ก่อนหน้าเหตุการณ์นี้ (เหตุการณ์ก่อวินาศกรรมในสหรัฐฯ – ผู้วิจัย) บรรดาประเทศต่างๆเคยโจมตีมาเลเซียว่ากฎหมายความมั่นคง ภายในเป็นเครื่องมือละเมิดสิทธิมนุษยชน แต่มาบัดนี้ประเทศเหล่านั้นกลับ ต้องมาขอเรียนรู้จากประเทศมาเลเซียในเรื่องการจัดทำกฎหมาย ความมั่นคงภายในเพื่อปกป้องประเทศของตนให้พ้นจากการก่อการร้าย... เหตุผลสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซียไม่เคยยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน เป็นเพราะกฎหมายฉบับนี้มีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการจัดการกับ ขบวนการก่อการร้ายนั่นเอง...”²¹⁴

อย่างไรก็ตามหลังจากรัฐบาลมาเลเซียลงนามเป็นพันธมิตรกับสหรัฐฯเพียงไม่นานก็เกิด เหตุการณ์การก่อการร้ายครั้งสำคัญในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ขึ้น นั่นคือเหตุการณ์ การวางระเบิดที่เกาะบาห์ลีเมื่อ 12 ตุลาคมปี ค.ศ. 2002 ซึ่งทำให้มีผู้เสียชีวิตนับร้อยคน จากเหตุการณ์นี้มีหน่วยงานความมั่นคงจากหลายประเทศวิเคราะห์ว่าผู้ก่อการดังกล่าว คือ สมาชิกหัวรุนแรงของกลุ่ม JI ภายใต้สถานการณ์เช่นนั้นนายแพทย์มหาเธร์ โมฮัมหมัด ซึ่งใน อดีตเคยวิพากษ์วิจารณ์รัฐบาลสหรัฐฯว่าทำที่เป็นลบต่อองค์กรมุสลิม แต่หลังจากเหตุการณ์ ดังกล่าวเขาก็กลับแสดงท่าที่เป็นลบต่อบางขบวนการและองค์กรทางศาสนาของชาวมุสลิมใน ภูมิภาคแห่งนี้ ซึ่งน่าประหลาดใจที่ทัศนะดังกล่าวสอดคล้องกับท่าทีของมหาอำนาจชาติตะวันตก เป็นอย่างดี ยิ่งกว่านั้นต่อมาเขายังบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมชาวมลายูมุสลิม จำนวนมาก โดยตั้งข้อหาว่าชาวมลายูมุสลิมเหล่านั้นพัวพันในกิจกรรมและองค์กรก่อการร้าย ดังปรากฏในรายงานสิทธิมนุษยชนประจำปี ค.ศ. 2002 ขององค์กร SUARAM ที่ระบุว่าในปีนั้น

²¹³ SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2002. p. 37

²¹⁴ SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2002. p. 37

รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังบุคคล ณ ทัณฑสถาน
กามันดิง จำนวนทั้งสิ้น 113 คน โดยตั้งข้อหาผู้ต้องขัง 71 คนในจำนวนนี้ว่ามีความสัมพันธ์
เชื่อมโยงกับขบวนการก่อการร้ายทั้งในและต่างประเทศ และระบุอย่างชัดเจนว่า 52 คนในจำนวน
นี้เป็นสมาชิกกลุ่มก่อการร้ายในมาเลเซีย เช่น กลุ่มนักรบแห่งมาเลเซีย (Kumpulan Militan
Malaysia / Malaysia Millitant Group : KMM) หรือกลุ่มกลุ่มมุจาฮิดีนแห่งมาเลเซีย Kumplulan
Mujahiddin Malaysia / Malaysia Mujahiddin Group เป็นต้น²¹⁵ รายงานดังกล่าวระบุว่าบรรดา
ผู้ต้องขังเหล่านี้มาจากหลากหลายสาขาอาชีพ ตั้งแต่ครูสอนศาสนา นักวิชาการ นักธุรกิจ วิศวกร
คนขับรถแท็กซี่ พ่อค้าขายไอศกรีม ฯลฯ ทั้งนี้มีตัวเลขที่น่าสนใจ คือ เมื่อสิ้นปีดังกล่าวรัฐบาล
มาเลเซียยอมปล่อยตัวผู้ต้องขังเพียง 3 คนเท่านั้นจากจำนวนผู้ต้องขังทั้งหมดกว่าร้อยรายที่กล่าว
ไปข้างต้น²¹⁶ และยิ่งกว่านั้นคือปรากฏว่ายังมีอีกหลายคนในกลุ่มผู้ต้องขังเหล่านี้ที่ต้องโทษคุมขัง
มาจนกระทั่งปัจจุบัน เช่น अबดุลเลาะห์ ดาอุด (Abdullah Daud) มัต ซาห์ มอห์ด ซาทเรย์ (Mat
Sah Mohd Satray) ชามซุดดิน สุไลมาน (Shamsuddin Sulaiman) ซึ่งต้องโทษมาตั้งแต่ปี ค.ศ.
2002 มอห์ด ไคเดอร์ บิน คาดรัม (Mohd Khider bin Kadram) ซุฟิอัน บิน ซาลิ (Sufian bin Sali)
ฮาซิม บิน ซาลิห์ (Hasim bin Salih) ซึ่งต้องโทษมาตั้งแต่ปี ค.ศ. 2004 ทั้งนี้ทางการมาเลเซียต่อ
อายุการคุมขังคนเหล่านี้คราวละ 2 ปีมาแล้วหลายครั้ง และยังระบุว่าต้องคุมตัวผู้ต้องขังเหล่านี้ไป
จนกว่าจะครบกำหนดในปี ค.ศ. 2010²¹⁷

หลังจากปี ค.ศ. 2002 เป็นต้นมา รัฐบาลมาเลเซียยังคงใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคง
ภายในเข้าจับกุมบุคคลจำนวนมากที่ต้องสงสัยว่าเป็นสมาชิกขบวนการก่อการร้ายอย่างต่อเนื่อง
สถานการณ์ดังกล่าวทำให้องค์กรที่ดูแลปัญหาสิทธิมนุษยชนในระดับสากลเช่น Human Rights
Watch ตั้งข้อสังเกตว่ามีหลายกรณีที่มีการจับกุมและคุมขังเหล่านั้นเกิดขึ้นโดยไม่มีการตั้งข้อหาแต่
อย่างใด²¹⁸ ต่อมาในปี ค.ศ. 2003 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุม
ผู้ต้องหาทั้งสิ้น 85 คน โดยรัฐบาลมาเลเซียตั้งข้อสงสัยว่าเป็นสมาชิกกลุ่มJI ถึง 59 คน และเป็น
สมาชิกกลุ่ม KMM 18 คน²¹⁹ ซึ่งเหตุการณ์ที่น่าสนใจเกี่ยวกับการจับกุมผู้คนจำนวนมากในปีนั้น
คือ การจับกุมสมาชิก 9 คน ของพรรค PAS ซึ่งเป็นพรรคฝ่ายค้านที่สำคัญในมาเลเซีย โดยทางการ
มาเลเซียตั้งข้อหาว่าคนเหล่านี้พัวพันกับขบวนการก่อการร้าย ซึ่งน่าสังเกตว่าในจำนวนนี้มี

²¹⁵SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights* 2002, p.24, pp.26 – 27.

²¹⁶ Ibid, p. 29.

²¹⁷SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights* 2008, p. 24-25.

²¹⁸Human Rights Watch, *World Report 2007 Events of 2006*, p. 284.

²¹⁹SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights* 2003, p. 30.

นิก อัลดลี (Nik Adli) บุตรชายของ นิก อาซีส นิก มัท (Nik Aziz Nik Mat) ผู้นำทางจิตวิญญาณของพรรค PAS รวมอยู่ด้วย²²⁰ นอกจากนี้ยังรวมถึงเหตุการณ์ที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังนักศึกษาจำนวน 13 คน ซึ่งมีอายุราว 17 - 25 ปี หลังจากที่พวกเขาเดินทางกลับจากประเทศปาเกิสถาน โดยทางการมาเลเซียระบุว่านักศึกษาเหล่านี้คือผู้นำในอนาคตของขบวนการ JI โดยเฉพาะนายกรัฐมนตรีอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี ที่อธิบายการจับกุมบรรดานักศึกษาในครั้งนี้ว่า

“...พวกคุณต้องเข้าใจว่า พวกเขาเหล่านี้ (นักศึกษา – ผู้วิจัย) อาจเป็นเยาวชนที่ได้รับการฝึกฝนโดยขบวนการ JI มาจากประเทศปาเกิสถาน และพวกเขาเริ่มมีบทบาทสำคัญในกลุ่ม JI มากขึ้น ดังนั้นเราจึงควรสืบสวนต่อไปว่าพวกเขาเกี่ยวข้องกับใครหรือกิจกรรมอะไรบ้าง...”²²¹

ต่อมาในปี ค.ศ. 2004 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมบุคคลเพิ่มเติมอีก 12 คน โดยตั้งข้อหาว่าคนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับขบวนการก่อการร้าย โดยเฉพาะการจับกุมชาวอินโดนีเซียจำนวน 6 คน ซึ่งลักลอบเดินทางอย่างผิดกฎหมายผ่านทางรัฐซาบาห์เข้าสู่มาเลเซีย ในกรณีนี้เจ้าหน้าที่ระดับสูงฝ่ายความมั่นคงมาเลเซียระบุว่าคนเหล่านี้เป็นสมาชิกกลุ่มแนวร่วมปลดปล่อยอิสลามแห่งโมโร (Moro Islamic Liberation Front) จากทางตอนใต้ของฟิลิปปินส์ ทั้งนี้ตลอดปี ค.ศ. 2004 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังผู้คนทั้งสิ้น 101 คน โดยในจำนวนนี้เป็นบุคคลที่รัฐบาลมาเลเซียตั้งข้อหาว่าเกี่ยวข้องกับขบวนการก่อการร้ายถึง 88 คน โดยแยกเป็นสมาชิกกลุ่ม JI ถึง 75 คน กลุ่ม KMM 12 คน และพัวพันในขบวนการค้าอาวุธนิวเคลียร์ 1 คน²²²

จวบจนกลางทศวรรษ 2000 รัฐบาลมาเลเซียยังคงใช้ข้อหาเรื่อง “การก่อการร้าย” เข้าจับกุมผู้คนจำนวนมากอย่างต่อเนื่อง โดยในปี ค.ศ. 2005 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุม “ผู้ก่อการร้าย” เพิ่มเติมอีก 13 ราย ซึ่งรายที่น่าสนใจ คือ การจับกุมผู้ที่เกี่ยวข้องกับสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ภาคใต้ของประเทศไทย 1 คน คือ อับ ราห์มาน อาห์มัด (Ab Rahman Ahmad) ซึ่งเป็นที่รู้จักในหลายชื่อ เช่น เดรามาน โกเต๊ะ (Doramae Kuteh) หรือ เจ๊ะ กูแม กูเต๊ะ (Chae Kumae Kuteh) โดยทางการมาเลเซียจับกุมเขาได้ในที่ 5 มกราคม ค.ศ. 2005 ทั้งนี้รัฐบาลมาเลเซียแถลงการณ์ว่าเขามีบทบาทสำคัญในเหตุการณ์การโจมตีและ

²²⁰ Ibid, p. 25.

²²¹ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2003*, p. 32.

²²² SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2004*, pp. 25 -26.

ปล้นปืนจากค่ายทหารของไทย²²³ (หมายถึงเหตุการณ์โจมตีและปล้นอาวุธปืนจากกองพันพัฒนาที่ 4 ค่ายกรมหลวงนราธิวาสราชนครินทร์ จ.นราธิวาส เมื่อต้นเดือนมกราคม ค.ศ. 2003 / พ.ศ. 2547- ผู้วิจัย) และในปีดังกล่าวรัฐบาลมาเลเซียแถลงตัวเลขอย่างเป็นทางการว่ายังคงคุมขังผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในทั้งสิ้น 107 คน ซึ่งในจำนวนนี้มีความผิดฐานเป็นสมาชิกกลุ่ม JI 63 คน เป็นสมาชิกกลุ่ม KMM 6 คน และพัวพันกับการลักลอบค้าอาวุธนิวเคลียร์ 1 คน ส่วนที่เหลือมีความผิดเรื่องการปลอมแปลงเอกสารและความผิดทางด้านธุรกรรมและการเงิน²²⁴

ในปี ค.ศ. 2006 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คนเพิ่มเติมอีก 20 คน แต่ที่น่าสนใจคือในปีนั้นไม่มีการจับกุมสมาชิกกลุ่ม JI และ KMM แม้แต่รายเดียว แต่มีการจับกุมสมาชิกกลุ่ม ดารุล อิสลาม (Darul Islam : DI) ถึง 16 คน โดยรัฐบาลมาเลเซียระบุว่ากลุ่มดังกล่าวเป็นขบวนการติดอาวุธซึ่งมีวัตถุประสงค์คือโค่นล้มรัฐบาลและสถาปนารัฐอิสลามขึ้นในบริเวณพื้นที่ของประเทศมาเลเซีย อินโดนีเซีย และพื้นที่ภาคใต้ของฟิลิปปินส์ ในกรณีนี้ทางการมาเลเซียระบุว่าสมาชิกของกลุ่มนี้ผ่านการฝึกฝนการใช้อาวุธปืนและผลิตระเบิดมาจากรัฐซาบะห์และบางพื้นที่ในประเทศอินโดนีเซีย นอกจากนี้ยังสันนิษฐานว่ากลุ่มนี้พัวพันหรืออาจสนับสนุนการวางระเบิดที่เกาะบาห์ลีในปี ค.ศ. 2001 อีกด้วย นอกจากสมาชิกกลุ่ม ดารุล อิสลาม แล้วในปีนี้ยังมีการจับกุมบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการปลอมแปลงเอกสารจำนวน 2 คน และสายลับต่างชาติจำนวน 2 คน²²⁵

ต่อมาในปี ค.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คนทั้งสิ้น 23 ราย แต่ระบุว่ามิได้เกี่ยวข้องกับกรก่อการร้ายเพียง 4 รายเท่านั้น โดยยังคงระบุว่าคนเหล่านี้เกี่ยวข้องกับขบวนการJI ในขณะที่ส่วนที่เหลือเป็นความผิดในกิจกรรมอื่นๆ²²⁶ แต่ที่น่าสนใจคือในปีค.ศ. 2008 ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้คนทั้งสิ้น 8 รายโดยไม่มีผู้ใดได้รับข้อกล่าวหาว่าเป็นผู้ก่อการร้ายเลย แต่กลับมีการตั้งข้อหาสำคัญที่น่าสนใจคือการยุยงให้เกิดความแตกแยกทางเชื้อชาติ²²⁷ ซึ่งถึงแม้ว่าเรื่องราวทางเชื้อชาติจะเป็นสิ่งที่สำคัญอย่างยิ่งต่อการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซียมาอย่างยาวนาน แต่ในระยะหลังในสังคมมาเลเซียแทบไม่มีการนำประเด็นเหล่านี้มาถกเถียงกันมากนัก ดังนั้นการที่ประเด็นเรื่องเชื้อชาติกลับมามีนัยยะทางการเมืองกระทั่งนำไปสู่การบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อแก้ไข

²²³ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2005*, p. 25-26, 43.

²²⁴ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2005*, p. 27.

²²⁵ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2006*, p. 14.

²²⁶ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007*, p. 14.

²²⁷ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2008*, p. 23.

ปัญหาดังกล่าวอีกครั้งหนึ่งจึงเป็นเรื่องที่สำคัญและน่าสนใจ ซึ่งจะอภิปรายประเด็นสำคัญนี้ต่อไปข้างหน้า ส่วนในปี ค.ศ. 2009 ทางกรมมาเลเซียจับกุมผู้ต้องหาเพิ่มอีก 7 ราย โดยตั้งข้อหาว่า 6 รายในจำนวนนี้เกี่ยวข้องกับขบวนการก่อการร้ายในขบวนการ²²⁸

การจับกุมชาวมลายูมุสลิมและชาวมุสลิมหลายคนจากประเทศเพื่อนบ้านในข้อหาการก่อการร้ายสะท้อนให้เห็นท่าทีอันยืนแน่นในระดับนโยบายของรัฐบาลมาเลเซีย และท่าทีอันยืนแน่นของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดอีกครั้งหนึ่ง เพราะในขณะที่ยอดหนึ่งเขามีภาพลักษณ์ว่าเป็นบุคคลที่มักจะวิจารณ์รัฐบาลนโยบายต่างๆของสหรัฐฯและชาติพันธมิตรอย่างรุนแรง โดยเฉพาะเรื่องการก่อการร้ายและมุมมองด้านลบของชาตินิคมอำนาจเหล่านี้ที่มีต่อชาวมุสลิม แต่ในอีกแง่มุมหนึ่งกลับพบว่านายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด คือ บุคคลที่ประกาศใช้กฎหมายความมั่นคงจับกุมและคุมขังชาวมุสลิมจำนวนมากโดยตั้งข้อหาว่าเกี่ยวข้องกับก่อการร้ายเช่นกัน ซึ่งถึงแม้ว่าท่าทีเช่นนี้จะทำให้เข้าใจทัศนะที่แท้จริงของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ในเรื่องการก่อการร้ายได้ยาก แต่ท่าทีเช่นนี้กลับชี้ให้เห็นว่านายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด มีชั้นเชิงและกลเม็ดทางการเมืองเป็นอย่างดี

การที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังผู้คนจำนวนมากภายใต้ข้อหาการก่อการร้ายเหล่านี้เป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง ทั้งนี้ความน่าสนใจมิได้อยู่ในประเด็นที่ว่าคนเหล่านี้พัวพันกับการก่อการร้ายหรือเป็นสมาชิกขบวนการต่างๆ ตามที่รัฐบาลมาเลเซียกล่าวอ้างเท่านั้น หากแต่น่าสนใจว่าบางส่วนของบุคคลที่ต้องโทษเหล่านี้มีสถานะเป็นนักการเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซีย โดยเฉพาะผู้ที่เป็นสมาชิกพรรค PAS อันเป็นคู่แข่งทางการเมืองที่สำคัญของรัฐบาลมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าว ซึ่งตัวอย่างสำคัญ คือ การจับกุมคณะของ นิก อาดิล บุตรชายแกนนำพรรค PAS นั่นเอง²²⁹ อย่างไรก็ตามรัฐบาลมาเลเซียแถลงว่าการจับกุมดังกล่าวเกิดขึ้นหลังจากเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงมาเลเซียประเมินว่าอาจเกิดการก่อการร้ายขึ้นรุนแรงในมาเลเซียในลักษณะเดียวกับที่เกิดขึ้นในสหรัฐฯและเกาะบาห์ลี ดังนั้นรัฐบาลมาเลเซียจึงจำเป็นต้องใช้มาตรการระดับสูงเพื่อระงับการก่อการร้าย อันนำมาสู่การใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมผู้ต้องสงสัยเป็นจำนวนมากนั่นเอง ในเวลาต่อมาข้อมูลดังกล่าวกลายเป็นหลักฐานสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อ้างอิงเป็นเหตุผลเพื่อจับกุมผู้ต้องสงสัยและใช้เป็นข้ออ้างเพื่อสอดส่องพฤติกรรมนักการเมืองฝ่ายตรงข้ามเป็นจำนวนมาก ไม่เว้นแม้แต่

²²⁸ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2009*, p. 28.

²²⁹ Angel M. Rabasa, "Southeast Asia: Moderate Tradition and Radical Challenge," in Angel M. Rabasa (ed), *The Muslim World after 9/11* (Santa Monica : RAND Corporation, 2004), p. 392.

กระทั้งฮัจญี ฮาดี อาวัง (Haji Hadi Awang) ผู้นำพรรค PAS ที่ต้องเผชิญหน้ากับเจ้าหน้าที่ของรัฐ ที่คอยสอดส่องการดำเนินชีวิตประจำวันของเขาอยู่บ่อยครั้งเช่นกัน²³⁰

จากกระบวนการที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคง ภายในจับกุมและควบคุมพฤติกรรมของบรรดานักการเมืองฝ่ายค้านโดยการอ้างความชอบธรรม เรื่องการก่อการร้าย จึงทำให้มีการตั้งข้อสังเกตกันว่ากระบวนการเหล่านี้อาจมีเหตุผล ด้าน “การเมือง” มากกว่า “ความมั่นคง” เพราะกล่าวโดยถึงที่สุดแล้วบุคคลที่ต้องโทษเหล่านี้ อาจเป็นภัยต่อความมั่นคงของรัฐบาลมาเลเซียมากกว่าที่จะเป็นภัยต่อความมั่นคงของประเทศชาติ และประชาชนชาวมาเลเซีย²³¹ ในที่สุดแล้วกระบวนการเช่นนี้สะท้อนให้เห็นถึงความเชี่ยวชาญ ทางการเมืองของนายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัด ที่สามารถนำเอากฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งควรใช้เพื่อรักษาความมั่นคงของชาติมาใช้ในการรักษาความมั่นคงทางการเมืองของตัวเองและ รัฐบาลมาเลเซียได้เป็นอย่างดี

แรงท้าทายใหม่ของรัฐบาลมาเลเซีย : ความขัดแย้งทางเชื้อชาติครั้งใหม่ และความเคลื่อนไหวทางการเมืองในโลกอินเทอร์เน็ต

ในช่วงครึ่งหลังของทศวรรษที่ 2000 ภายในประเทศมาเลเซียมีปรากฏการณ์ สำคัญทางการเมืองและสังคมเกิดขึ้นอย่างน้อยที่สุดสองประการ ประการแรก คือ การที่ ความขัดแย้งทางเชื้อชาติในมาเลเซียเริ่มก่อตัวขึ้นอีกครั้งหนึ่งหลังจากแทบไม่ปรากฏสถานการณ์ เช่นนี้อีกเด่นชัดในรอบหลายปีที่ผ่านมา อย่างน้อยที่สุดก็เป็นเวลาเกือบสองทศวรรษนับตั้งแต่ เหตุการณ์ความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลมาเลเซียกับชาวจีนในเรื่องการแทรกแซงสถาบันการศึกษา ภาษาจีนในช่วงปี ค.ศ. 1989 อันเป็นสาเหตุของ “ปฏิบัติการถล่มล้าง” ดังที่กล่าวไปแล้วก่อนหน้านี้ และประการที่สอง คือ การเติบโตของเครือข่ายการสื่อสารสมัยใหม่ ซึ่งทำให้บรรดานักเคลื่อนไหว ทางการเมืองและสังคมและนักการเมืองฝ่ายค้านสามารถใช้เป็นช่องทางดำเนินรัฐบาลและเผยแพร่ อุดมการณ์และการเคลื่อนไหวของตนออกสู่สาธารณะได้อย่างแพร่หลายและรวดเร็วมากขึ้น การเกิดปรากฏการณ์เหล่านี้เป็นแรงท้าทายที่สำคัญต่อรัฐบาลมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวว่าจะ สามารถรับมือกับปัญหาที่เกิดขึ้นใหม่เหล่านี้ได้มากน้อยเพียงใด แต่ถึงแม้ว่าปัญหาเหล่านี้เป็นสิ่งที่ เกิดขึ้นใหม่ซึ่งมีรูปแบบเงื่อนไขที่อาจแตกต่างไปจากปัญหาที่เกิดขึ้นในอดีต แต่ก็ดูเหมือนว่า รัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนยันกรานที่จะใช้กฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งเป็นเครื่องมือดั้งเดิมที่ใช้มา

²³⁰ Elina Noor, Malaysia” in *Asia Pacific Security Outlook*, Charles E. Morrison (ed), Japan : Japan Center for International, 2003, p.96 -97, 100.

²³¹ Islamic Human Rights Commission, *Malaysia's Internal Security Act (ISA) Detainees*, 2007, p. 19.

ยาวนานเป็นเครื่องมือสำคัญเพื่อรับมือกับปัญหาใหม่ๆ อยู่เช่นเดิม ทั้งนี้จะได้อภิปรายในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นความขัดแย้งอันเนื่องมาจากเรื่อง “เชื้อชาติ” ครั้งสำคัญที่เกิดขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 2000 คือ การเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมของกลุ่มชาวฮินดูในมาเลเซียที่ต้องการเรียกร้องสิทธิ เสรีภาพและผลประโยชน์จากรัฐบาลมาเลเซียให้มากขึ้น คนเหล่านี้จึงดำเนินการก่อตั้งกลุ่ม “ขบวนการต่อสู้เพื่อสิทธิของชาวฮินดู” (The Hindu Right Action Force: HINDRAF) ที่รวบรวมชาวฮินดูออกมาชุมนุมและเดินขบวนเรียกร้องสิทธิของชาวฮินดูในวันที่ 25 พฤศจิกายน ค.ศ. 2007 การชุมนุมครั้งนี้เป็นการชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุดของชาวฮินดูในมาเลเซียเท่าที่เคยมีมา เพราะมีผู้เข้าร่วมการชุมนุมครั้งนี้ถึงราว 30,000 คน การชุมนุมครั้งนี้สร้างความตกตะลึงให้แก่ชนชั้นนำชาวมลายูที่เป็นแกนนำรัฐบาลมาเลเซียเป็นอย่างยิ่ง ดังกรณีที่นายนาจิบ ราซัค รองนายกรัฐมนตรีในขณะนั้นก็กล่าวถึงสถานการณ์ดังกล่าวว่า

“...จะใช้กฎหมายความมั่นคงภายในกับทุกกลุ่มที่พัวพันหรือมีพฤติกรรมในลักษณะขบวนการก่อการร้าย ซึ่งรวมถึงกลุ่ม HINDRAF ซึ่งเป็นกลุ่มหัวรุนแรงด้วย...”²³²

ในขณะที่นายฮิชามุดดิน ฮุสเซน (Hishamudin Hussein) ประธานยูวชนพรรคอัมโนเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียใช้กฎหมายความมั่นคงภายในจัดการกับขบวนการ HINDRAF เพราะ

“...ขบวนการนี้ใช้การส่งข้อความผ่านระบบโทรศัพท์ ระบบอินเทอร์เน็ต ตลอดจนการเดินขบวน เพื่อยุยง มุ่งร้าย และบ่มเพาะเมล็ดขัดแย้งความเกลียดชังให้เกิดขึ้นในหมู่ประชาชน...”²³³

หลังจากกลุ่มผู้นำทางการเมืองชาวมลายูในฝ่ายรัฐบาลได้แสดงความคิดเห็นว่ารัฐบาลควรปราบปรามการเคลื่อนไหวของขบวนการ HINDRAF ดังนั้นในเวลาต่อมารัฐบาลมาเลเซียจึงมีคำสั่งให้กองกำลังตำรวจเข้าสลายการชุมนุมดังกล่าว และเพียงในวันที่ 7 ธันวาคม ค.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียก็ประกาศว่าขบวนการดังกล่าวเกี่ยวข้องกับขบวนการก่อการร้าย เพราะขบวนการนี้มีผู้สนับสนุนสำคัญ คือ ขบวนการพยัคฆ์ทมิฬอีแลม (Libertaion Tigers of tamil Eelam :

²³² SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007* (Petaling Jaya Selangor : SUARAM Komunikasi, 2008), p 6.

²³³ Ibid, p. 7.

LTTE)²³⁴ และต่อมาในวันที่ 13 ธันวาคม พ.ศ. 2007 ทางกรมมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมและคุมขังแกนนำของขบวนการดังกล่าวจำนวน 5 คน²³⁵

นอกจากนี้ยังมีอีกเหตุการณ์หนึ่งในปี ค.ศ. 2008 คือ การที่นางเทเรซ่า ก๊อก (Teresa Kok) สมาชิกรัฐสภามาเลเซียเรียกร้องให้ทางกรมมาเลเซียยกเลิกการใช้ตัวอักษรอาหรับเขียนป้ายชื่อถนนหนทาง และเรียกร้องให้มัสยิดในเขตรัฐสลังงอร์ ลดเสียงลำโพงลงขณะที่ปฏิบัติศาสนกิจ ซึ่งข้อเสนอของเธอได้สร้างความไม่พอใจแก่ชาวมลายูมุสลิมเป็นจำนวนมาก และต่อมารัฐบาลมาเลเซียซึ่งมีแกนนำส่วนใหญ่เป็นชาวมลายูก็ระบุว่าเหตุการณ์นี้อาจจะกลายเป็นต้นเหตุของความขัดแย้งเรื่องเชื้อชาติได้ ดังนั้นรัฐบาลมาเลเซียจึงใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมนางเทเรซ่า ก๊อก และส่งเธอเข้าคุมขังที่ทัณฑสถานกามันตังอันเป็นที่คุมขังนักโทษภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยให้เหตุผลว่าแนวคิดของเธอเป็นภัยต่อเอกภาพของประชาชนในประเทศ²³⁶

จากกรณีของสองตัวอย่างข้างต้นสะท้อนให้เห็นว่าความขัดแย้งทางเชื้อชาติในมาเลเซียเป็นประเด็นละเอียดอ่อนที่ดำรงอยู่ในสังคมมาเลเซียมาอย่างยาวนานและพร้อมที่จะปะทุขึ้นมาตลอดเวลา เพราะถึงแม้ว่าเคยมีการต่อรองเรื่องสิทธิและผลประโยชน์ระหว่างตัวแทนของแต่ละเชื้อชาติที่อาศัยในมลายา/มาเลเซียมาตั้งแต่สมัยก่อนได้รับเอกราชแล้วก็ตาม แต่ที่ผ่านมายังคงมีความขัดแย้งทางเชื้อชาติและมีการนำแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาใช้เพื่อประโยชน์ทางการเมืองของฝ่ายต่างๆ อยู่เนืองๆ และแม้รัฐบาลมาเลเซียได้พยายามป้องกันมิให้ผู้ใดนำแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาสร้างความแตกแยกระหว่างประชาชนมาเลเซียทุกเชื้อชาติโดยการควบคุมมิให้ผู้ใดนำแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาใช้ประโยชน์ทางการเมือง แต่ในทางกลับกันรัฐบาลมาเลเซียโดยเฉพาะพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาลมาเลเซียมาอย่างยาวนานกลับนิยมนำแนวคิดเรื่องเชื้อชาติมาเป็นประโยชน์ทางการเมืองอยู่เสมอเช่นกัน ดังเห็นได้จากการจัดทำนโยบายเศรษฐกิจใหม่ในช่วงทศวรรษที่ 1970 ซึ่งเอื้อประโยชน์แก่ชาวมลายูหรือ “ภูมิบุตรา” มากกว่ากลุ่มเชื้อชาติอื่นๆ เพื่อให้พรรคอัมโนสามารถดึงดูดการสนับสนุนทางการเมืองจากชาวมลายูได้มากขึ้น เป็นต้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้อาจนำไปสู่คำถามว่าการที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจับกุมผู้ที่นำเสนอแนวคิดเรื่องเชื้อชาตินั้นโดยแท้จริงแล้วกระบวนการดังกล่าวเป็นประโยชน์ต่อสิ่งใดระหว่าง “ความมั่นคงของชาติ” หรือ “ผลประโยชน์ทางการเมืองของรัฐบาล”

ประการที่สอง การเติบโตของเทคโนโลยีการสื่อสารซึ่งทำให้ผู้คนสามารถส่งข่าวสารและติดต่อถึงกันได้อย่างรวดเร็วและกว้างขวางขึ้น โดยในช่วงทศวรรษที่ 2000 เป็นต้นมานั้นเป็น

²³⁴ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007*, p. 11.

²³⁵ Ibid, p.13.

²³⁶ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights Report 2008*, pp. 8-9.

ช่วงเวลาที่การสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตและโทรศัพท์เคลื่อนที่แพร่หลายสู่ผู้คนในพื้นที่ต่างๆ ทั่วโลกอย่างรวดเร็ว ภายใต้การเติบโตของเครือข่ายโทรคมนาคมเหล่านี้ทำให้ชาวมาเลเซียบางส่วน เลือกใช้ช่องทางการสื่อสารเหล่านี้เพื่อเคลื่อนไหวในกิจกรรมทางการเมือง โดยเฉพาะชาวมาเลเซีย บางส่วนที่ใช้ช่องทางการสื่อสารดังกล่าวสร้างพื้นที่ใหม่ๆ เพื่อวิพากษ์วิจารณ์การทำงานของ รัฐบาล เช่น การสร้างเว็บไซต์ (Website) หรือเว็บบล็อก (Web Blogs) ที่มีเนื้อหาสาระในแง่มุมที่ ต่างไปจากสื่อกระแสหลักบางส่วนในมาเลเซียซึ่งมักมีเนื้อหาสนับสนุนการทำงานของรัฐบาล รวมถึงการใช้บริการรับ - ส่งข้อความสั้น (Short Message Service : SMS) ในโทรศัพท์มือถือเพื่อ เผยแพร่ข้อมูลด้านลบของรัฐบาล เป็นต้น การเติบโตของช่องทางการสื่อสารสมัยใหม่เช่นนี้ทำให้ รัฐบาลมาเลเซียเริ่มกังวลและไม่พอใจ จนทำให้นายโมฮัมหมัด นาซรี อับดุล อาซิส (Mohammed Nazri Abdul Aziz) รัฐมนตรีประจำสำนักนายกรัฐมนตรีของมาเลเซีย วิจารณ์ว่ามีบุคคลที่ไม่หวังดี ต่อประเทศกำลังจัดทำเครือข่ายข้อมูลข่าวสารเพื่อรับ - ส่งข้อความซึ่งเป็น “ข่าวลือ” และเป็น ภัยคุกคามต่อประเทศ จากแนวคิดดังกล่าวทำให้ต่อมาเขาได้ประกาศในวันที่ 25 กรกฎาคม ค.ศ. 2007 ว่า

“...รัฐบาลมาเลเซียอาจพิจารณาใช้กฎหมายความมั่นคงภายในกับ ผู้ใช้อินเทอร์เน็ตบางส่วนที่สร้างเว็บบล็อกที่ขัดต่อความมั่นคงของรัฐ หรือ หมิ่นประมาทพระมหากษัตริย์และศาสนาอิสลาม...”²³⁷

ตัวอย่างที่สะท้อนให้เห็นว่ารัฐบาลมาเลเซียเข้มงวดเพียงใดต่อการใช้ช่องทางการสื่อสาร เหล่านี้มีอยู่หลายกรณีที่น่าสนใจ เช่น ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 2007 รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจ กฎหมายความมั่นคงภายในจับกุมชาวมาเลเซียจำนวน 5 คน ในข้อหาว่าใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ ส่งข้อความเผยแพร่ข่าวลืออันเป็นเท็จ²³⁸ ต่อมาในปี ค.ศ. 2008 รัฐบาลมาเลเซียจับกุมและคุมขัง บุคคลสำคัญในวงการสื่อสารภาคประชาชนของมาเลเซีย คือ ราชยา เพตรา กามารุดดิน (Raja Petra Kamarudin) หรือ ชื่อที่รู้จักในวงกว้าง คือ ราชยา เพตรา (Raja Petra) ซึ่งมีบทบาทสำคัญใน การก่อตั้งและดูแลเว็บไซต์ Malaysia Today ซึ่งเป็นสื่อทางเลือกที่สำคัญในมาเลเซียที่มักเปิดเผย ข้อมูลการทุจริตและการบริหารราชการที่ผิดพลาดของรัฐบาลมาเลเซียอย่างต่อเนื่อง และ การจับกุมนางสาวตัน ฮุน เซ็ง (Tan Hoon Cheng) บรรณาธิการของหนังสือพิมพ์ Sin Chew

²³⁷“Action against flaming blogs: Belittle the king or Islam and you face the music,” New Straits Times, 25 July, 2007, p.1.

²³⁸SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007*, p. 12.

Daily ที่มักเสนอข่าวตำหนิรัฐบาลมาเลเซีย²³⁹ และในช่วงเดือนตุลาคมปีเดียวกันนั้นทางการมาเลเซียจับกุมนางสาวเจิ้ง ลี หวี (Cheng Lee Whee) เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขารัฐยะโฮร์ ที่นำเสนอข่าวเกี่ยวกับชาวมาเลเซียกลุ่มหนึ่งในรัฐยะโฮร์ที่ชุมนุมประท้วงรัฐบาลมาเลเซีย เนื่องจากรัฐบาลพยายามบังคับเวนคืนที่ดินในรัฐยะโฮร์ โดยทางการมาเลเซียตั้งข้อหาเธอว่าเป็นผู้เผยแพร่ข้อมูลข่าวสารที่ก่อให้เกิดความหวาดกลัวในหมู่ประชาชน²⁴⁰

กรณีตัวอย่างข้างต้นแสดงให้เห็นว่าในช่วงทศวรรษที่ 2000 ระบบเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารเติบโตอย่างรวดเร็ว ทำให้ผู้คนจากต่างที่ต่างถิ่นสามารถติดต่อสื่อสารกันได้สะดวก รวดเร็วและกว้างขวางมากขึ้น ลักษณะเช่นนี้ทำให้บุคคลต่างๆ สามารถใช้ช่องทางดังกล่าวเผยแพร่แนวคิดทางการเมืองและสังคมของตนออกไปได้อย่างกว้างขวางมากขึ้น ขณะเดียวกันก็สามารถใช้ช่องทางดังกล่าวเป็นสื่อกลางติดต่อประสานงานเพื่อดำเนินกิจกรรมทางการเมืองและสังคมร่วมกันได้สะดวกขึ้นเช่นกัน ลักษณะเช่นนี้นำมาสู่การนัดหมายเพื่อเคลื่อนไหวหรือชุมนุมทางการเมืองและสังคมในมาเลเซียบ่อยครั้งขึ้น อย่างไรก็ตามในอีกด้านหนึ่งรัฐบาลมาเลเซียก็จับตามองพัฒนาการดังกล่าวอย่างใกล้ชิดและพยายามควบคุมการติดต่อสื่อสารดังกล่าวอย่างเข้มงวดเช่นกัน โดยเฉพาะการที่รัฐบาลมาเลเซียเลือกใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นเครื่องมือเพื่อควบคุมการติดต่อสื่อสารเหล่านี้ เหตุการณ์เหล่านี้ชี้ให้เห็นว่าแม้ผู้คนในมาเลเซียจะเลือกใช้ช่องทางข้อมูลข่าวสารและเทคโนโลยีที่ทันสมัยอย่างไร แต่รัฐบาลมาเลเซียก็สามารถนำเอากฎหมายความมั่นคงภายในซึ่งบังคับใช้มากกว่า 5 ทศวรรษมาบังคับใช้ควบคุมกระบวนการอันทันสมัยเหล่านั้นได้เช่นกัน ทั้งนี้เป็นที่ควรพิจารณาว่าตราบท่ำที่การติดต่อสื่อสารเช่นนี้ก้าวหน้าและเติบโตขึ้นเรื่อยๆ ในขณะที่ประเด็นปัญหาทางการเมืองและสังคมในมาเลเซียตลอดจนการใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในยังคงดำรงอยู่ ก็เป็นไปได้ว่าการเผชิญหน้ากันระหว่างประสิทธิภาพของเทคโนโลยีข้อมูลข่าวสารกับอำนาจอันสูงล้ำของกฎหมายความมั่นคงภายในอาจจะเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้บ่อยครั้งขึ้นและทวีความสำคัญมากยิ่งขึ้นต่อเวทีการเมืองมาเลเซียในอนาคตเช่นกัน

²³⁹SUARAM, *Civil and Political Rights Report 2008*, p. 8-9.

²⁴⁰“Suaram member detained under ISA, out on bail” New Straits Times, 19 October 2008, p.2.

การทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะที่สอง : กลุ่มปฏิรูป สื่อทางเลือก และการจัดชุมนุมทางการเมือง

นับตั้งแต่ที่รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเข้าจับกุมและดำเนินคดีกับนายอันวาร์ อิบราฮิมเป็นต้นมา เวทีการเมืองภาคประชาชนของมาเลเซียก็เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วและขยายวงกว้างมากขึ้น ในบริบทเช่นนี้ทำให้องค์กร SUARAM เริ่มมีบทบาททางการเมืองและสังคมมากขึ้นเช่นกัน โดยหลังจากรัฐบาลมาเลเซียจับกุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิมไม่นานนักบรรดาผู้สนับสนุนทางการเมืองของเขารวมถึงพรรคการเมืองฝ่ายค้านและกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนได้ร่วมกันเคลื่อนไหวกดดันรัฐบาลมาเลเซียให้ปล่อยตัวเขาอย่างไม่มีข้อแม้ เพราะคนกลุ่มนี้มองว่าการจับกุมตัวนายอันวาร์ อิบราฮิมเป็นคดีความทางการเมืองอันเป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างนายอันวาร์ อิบราฮิม กับนายกรัฐมนตรีมาห์โมัด โมฮัมหมัด ในการนี้องค์กร SUARAM ได้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวโดยเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการใช้กฎหมายความมั่นคงเพื่อควบคุมตัวอันวาร์ อิบราฮิม และเป็นหน่วยงานที่ริเริ่มก่อตั้งแนวร่วมเพื่อประชาธิปไตยของประชาชน (Coalition for People's Democracy / Gasan Demokrasi Rakyat) ซึ่งเป็นการร่วมงานกับองค์กรพัฒนาเอกชนอีก 14 องค์กรและพรรคการเมืองในมาเลเซียหลายพรรค เช่น PAS, DAP, PRM²⁴¹ โดยแนวร่วมดังกล่าวพยายามเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียให้ความยุติธรรมแก่นายอันวาร์ อิบราฮิม ต่อมาแนวร่วมดังกล่าวยกระดับไปสู่การจัดตั้งแนวร่วมทางการเมืองชื่อ “ปฏิรูป” (Reformasi / Reformation) ซึ่งแนวร่วมนี้มุ่งนำเสนอแนวทางการปฏิรูปการเมืองในมาเลเซีย ในการนี้องค์กร SUARAM ซึ่งเคลื่อนไหวในเรื่องกฎหมายความมั่นคงภายในมาโดยตลอดได้ทำหน้าที่เป็นตัวแทนขบวนการ Reformasi ในภารกิจด้านการเผยแพร่ข้อมูลเรื่องสิทธิมนุษยชน โดยเฉพาะประเด็นที่รัฐบาลมาเลเซียมักใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจัดการกับนักการเมืองฝ่ายตรงข้าม²⁴²

ทักษะและการเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในช่วงที่เข้าร่วมขบวนการ Reformasi สะท้อนให้เห็นอย่างชัดเจนผ่านคำกล่าวของ เอ็ดมันด์ บอน ไท ซูน (Edmund Bon Tai Soon) ที่ปรึกษาทางกฎหมายขององค์กร SUARAM ซึ่งหลังจากเขาสำเร็จการศึกษากลับมาจากประเทศอังกฤษเมื่อ ปี ค.ศ.1997 ก็ได้เข้าร่วมในขบวนการ Reformasi ทันที โดยเขากล่าวถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นไว้ว่า

²⁴¹ In Won Hwang, *Personalize the Politics: Malaysia State Under Mahathir*, p. 314.

²⁴² สัมภาษณ์ Kris Kharina สมาชิกและผู้ดูแลข้อมูลขององค์กร SUARAM บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่ องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

“...ในทัศนะของผมซึ่งเป็นนักกฎหมาย ผมมองว่าพวกเรา (SUARAM) ให้ความสำคัญต่อหลักนิติธรรมและประสิทธิภาพของการบริหารงานด้านระบบยุติธรรม...พวกเราเป็นอิสระในการทำงาน ไม่ได้เล่นพรรคเล่นพวกหรือเข้าข้างใคร แต่เราเข้าข้างความยุติธรรม เราเข้าข้างเรื่องของสิทธิ เราไม่ใช่ฝ่ายค้านและเราไม่ใช่กลุ่มที่มุ่งแต่เพียงต่อต้านรัฐบาลเท่านั้น...”²⁴³

เนื่องจากกลุ่มแนวร่วม Reformasi เป็นขบวนการทางการเมืองที่ประกอบด้วยสมาชิกจากหลากหลายกลุ่ม ดังนั้นการที่องค์กร SUARAM เข้าร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองกับแนวร่วมดังกล่าวจึงทำให้องค์กร SUARAM สามารถขยาย “เครือข่าย” การเคลื่อนไหวทางการเมืองออกไปได้อย่างกว้างขวางมากยิ่งขึ้น ทั้งในส่วนกลุ่มองค์กรทางการเมืองและสังคม พรรคการเมือง ตลอดจนประชาชนในมาเลเซียที่เข้าร่วมหรือติดตามการเคลื่อนไหวดังกล่าว ซึ่งการเคลื่อนไหวดังกล่าวทำให้องค์กร SUARAM มีจำนวนผู้สนับสนุนภายในประเทศเพิ่มมากขึ้น

การเคลื่อนไหวของแนวร่วม Reformasi มีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการเปิดประเด็นความไม่ชอบมาพากลในเวทีการเมืองระดับชาติของมาเลเซียได้อย่างน่าสนใจ แต่อย่างไรก็ตาม เนื่องจากบรรดาสื่อมวลชน “กระแสหลัก” ในมาเลเซียในช่วงเวลาดังกล่าวยังคงมีความสัมพันธ์อันดีกับคณะรัฐบาล ยิ่งกว่านั้นพรรคอัมโนซึ่งเป็นแกนนำรัฐบาลยังมีส่วนร่วมทุนกับสื่อมวลชนกระแสหลักหลายสำนัก เช่น New Straits Times, The Malay Mail, Berita Harian, Berita Minggu, Harian Metro, Shin Min Daily News เป็นต้น จึงทำให้สื่อมวลชนเหล่านี้ยังคงสนับสนุนการทำงานของรัฐบาล และไม่ได้สนับสนุนการเคลื่อนไหวของขบวนการ Reformasi มากนัก²⁴⁴ ดังนั้นประชาชนจำนวนมากในมาเลเซียจึงไม่อาจเข้าถึงข้อมูลทางการเมืองในอีกแง่มุมหนึ่งได้ โดยสะดวกนัก เงื่อนไขเช่นนี้ทำให้ขบวนการ Reformasi และองค์กร SUARAM ต้องปรับเปลี่ยนช่องทางการสื่อสารเพื่อเผยแพร่ข้อมูลและเรื่องราวความเคลื่อนไหวทางการเมืองและสังคมของตนผ่าน “สื่อกระแสรอง” หรือ “สื่อทางเลือก” ในรูปแบบอื่นๆ ทดแทน เช่น สื่อสิ่งพิมพ์ใหม่ๆ และ

²⁴³<http://sundaypeople.nst.com.my/article/Personality/20080426161902/Article/> สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2554

²⁴⁴ ดูการอภิปรายดังกล่าวใน Jason P. Abbott, “The Internet Reformasi and Democratisation in Malaysia,” in Edmund Terrence Gomez (ed), *The State of Malaysia, Ethnicity Equity and Reform* (New York : Routledge, 2004), p.81, Meredith L.Weiss, “What Will Become of Reformasi? Ethnicity and Changing Political Norms in Malaysia,” *Contemporary Southeast Asia*, Volume 21, Number 3, December, p.426.

เครือข่ายอินเทอร์เน็ต เป็นต้น²⁴⁵ กระบวนการเช่นนี้จึงนำมาสู่การจัดทำเว็บไซต์เกี่ยวกับการเมืองและสังคมซึ่งมีรูปแบบและมุมมองใหม่ขึ้นในมาเลเซียในขณะนั้นเป็นจำนวนมาก เช่น Leman Reformasi (Reformasi Website), Iwa Merdeka (Soul of Independence), Anwar Online, free Malaysia, Reformasi Diary เป็นต้น²⁴⁶ ซึ่งช่องทางการสื่อสารเหล่านี้มีส่วนเผยแพร่ข้อมูลและบทวิพากษ์วิจารณ์การเมืองของมาเลเซียในอีกแง่มุมหนึ่งไปสู่วงกว้างได้เป็นอย่างดี

การที่รัฐบาลและสื่อกระแสหลักปิดกั้นช่องทางการสื่อสารของขบวนการ “Reformasi” และองค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ในขณะที่ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศก้าวหน้ามากขึ้นทำให้ “สื่อทางเลือก” หรือ “สื่อกระแสรอง” จำนวนมากมีโอกาสเปลี่ยน “วิกฤติ” ดังกล่าวเป็น “โอกาส” เพื่อแสดงบทบาทของตน และต่อมาสื่อเหล่านั้นสามารถเติบโตขึ้นในสังคมมาเลเซียได้เป็นอย่างดี เช่น การที่วารสารรายปักษ์ “Harakah” ฉบับ 2 ภาษาของพรรค PAS จัดพื้นที่ข่าวให้กับคดีความของนายอันวาร์ อิบราฮิม และเรื่องราวของขบวนการ Reformasi ทำให้วารสารฉบับนี้มียอดจำหน่ายเพิ่มขึ้นเป็น 300,000 ฉบับต่อปักษ์ จากเดิมที่เคยจำหน่ายได้เพียง 70,000 ฉบับต่อปักษ์เท่านั้น²⁴⁷ ทั้งนี้ในปัจจุบันสื่อทางเลือกเหล่านี้เติบโตมากขึ้นอย่างชัดเจนดังที่ประมาณกันว่าในปี ค.ศ. 2007 เว็บไซต์ Malaysiakini ซึ่งเป็นเว็บไซต์ข่าวกระแสรองในมาเลเซียที่เน้นการเสนอข่าวและบทวิเคราะห์ทางการเมืองในแง่มุมใหม่ๆ มีจำนวนผู้เข้ามาอ่านข่าวถึงวันละกว่า 120,000 ครั้งต่อวัน ซึ่งร้อยละ 80 ของจำนวนนี้มาจากผู้อ่านภายในประเทศมาเลเซีย ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากตัวเลขที่ว่าประชากรมาเลเซียราว 14 ล้านคนจากประชากรทั้งประเทศราว 27 ล้านคนเป็นผู้ใช้บริการระบบอินเทอร์เน็ตแล้ว ก็ทำให้ขบวนการการเมืองภาคประชาชน องค์กรพัฒนาเอกชน และสื่อมวลชนกระแสรองหรือสื่อทางเลือกของมาเลเซียไม่อาจดูเบาต่อช่องทางการสื่อสารรูปแบบใหม่เช่นนี้ ซ้ำยังต้องให้ความสำคัญกับการสื่อสารผ่านช่องทางดังกล่าวมากขึ้นเช่นกัน²⁴⁸

²⁴⁵ Zaharon Nain “The Media and Malaysia’s Reformasi Movement,” in Russell H.K. Heng (ed), *Media Fortunes ASEAN State in Transition Changing Times* (Singapore : Institute of Southeast Asia Studies, 2002), pp. 119-138.

²⁴⁶ สัมภาษณ์ Kris Kharina สมาชิกและผู้ดูแลข้อมูลขององค์กร SUARAM บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดย อภิเชษฐ กาญจนดิษฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

²⁴⁷ Khoo Boo Teik, “Unfinished Crisis: Malaysian Politics in 1999,” in *Southeast Asian Affair 2000*, (Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 2000), p. 171.

²⁴⁸ Abdul Rashid Morten, “2004 and 2008 General Elections in Malaysia : Toward a Multicultural, Bi – party Political System?” in *Asian Journal of Political Science*, Volume 17, Number 2, August 2009, p. 179.

ในช่วงเวลาที่แนวร่วม Reformasi ขับเคลื่อนกิจกรรมทางการเมืองนั้น องค์กร SUARAM รับหน้าที่หลักในด้านการจัดเตรียมข้อมูลและเผยแพร่ข้อมูลเกี่ยวกับกฎหมายความมั่นคงภายใน รวมถึงเรื่องราวของผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับดังกล่าวออกสู่ประชาชน ในการนี้องค์กร SUARAM จึงริเริ่มพัฒนาช่องทางการสื่อสารจากองค์กร SUARAM สู่ผู้สนใจสถานการณ์การเมือง และประเด็นสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียโดยตรง โดยช่องทางการสื่อสารสำคัญที่องค์กร SUARAM จัดทำขึ้นในระยะแรก คือ การจัดทำเอกสารตีพิมพ์ต่างๆ อย่างไรก็ตามสื่อชนิดนี้ไม่สามารถเผยแพร่ข้อมูลออกไปสู่ประชาชนในวงกว้างได้มากนัก ทำให้ในเวลาต่อมาองค์กร SUARAM จึงริเริ่มจัดทำเว็บไซต์ขององค์กรเพื่อเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารขององค์กรออกสู่วงกว้างมากขึ้น ดังที่ คริส คารินา หนึ่งในผู้ดูแลข้อมูลในเว็บไซต์ขององค์กร SUARAM ในปัจจุบันเปิดเผยว่า

“...ในเวลาดังกล่าว SUARAM พยายามหาช่องทางเผยแพร่ข้อมูล เรื่องข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคงภายในและการละเมิดสิทธิมนุษยชนที่เกิดขึ้นในมาเลเซีย โดยในระยะแรกเรา (SUARAM) ใช้วิธีการเผยแพร่ข้อมูลผ่านสิ่งตีพิมพ์ แต่ปัญหาของสื่อชนิดนี้ คือ ไม่สามารถถ่ายทอดเรื่องราวออกไปสู่ประชาชนได้อย่างทั่วถึงนัก จึงต้องค่อยๆ พัฒนาการเผยแพร่ข้อมูลไปสู่ระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งส่งผ่านข้อมูลไปยังประชาชนได้โดยตรงและกว้างขวางมากขึ้น โดยองค์กร SUARAM เริ่มมีเว็บไซต์ขององค์กรเป็นครั้งแรกในปี ค.ศ.1998 ในชื่อ www.suaram.net และยังคงใช้ชื่อดังกล่าวมาจนกระทั่งปัจจุบัน...”²⁴⁹

ในปัจจุบัน “หน้าหลัก” (Homepage) ของเว็บไซต์ขององค์กร SUARAM มีเนื้อหาสำคัญหลายส่วนที่น่าสนใจ เช่น การรวบรวมเอกสารแถลงการณ์ขององค์กร SUARAM การรวบรวมเอกสารบันทึกข้อเรียกร้องที่องค์กร SUARAM ได้ยื่นให้หน่วยงานต่างๆ ตลอดจนรายละเอียดของโครงการที่องค์กร SUARAM กำลังดำเนินการในปัจจุบัน และการประชาสัมพันธ์ถึงกิจกรรมที่องค์กร SUARAM จะจัดขึ้นในอนาคต เป็นต้น²⁵⁰ ดังนั้นการที่องค์กร SUARAM เปิดช่องทางการติดต่อสื่อสารผ่านระบบอินเทอร์เน็ตในเวลาดังกล่าวจึงถือเป็นช่องทางที่สำคัญอย่างยิ่งขององค์กร SUARAM ที่ใช้เพื่อถ่ายทอดข้อมูลและเรื่องราวการเคลื่อนไหวขององค์กร ตลอดจนเป็นช่องทางให้องค์กร SUARAM สร้าง “แนวร่วม” และ “เครือข่าย” ทางการเมืองกลุ่มใหม่ๆ ขึ้น

²⁴⁹สัมภาษณ์ Kris Kharina โดย อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่ องค์กร SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

²⁵⁰ดูรายละเอียดของเว็บไซต์ดังกล่าวใน www.suaram.net

ในเวลาต่อมา และเป็นช่องทางที่ใช้เพื่อนัดหมายและประชาสัมพันธ์การจัดกิจกรรมทางการเมืองที่ทรงประสิทธิภาพเป็นอย่างยิ่ง

ความเคลื่อนไหวที่สำคัญอีกประการหนึ่งขององค์กร SUARAM ที่เริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ.1998 ซึ่งอยู่ช่วงกระแสของขบวนการ Reformasi คือ การจัดทำรายงานประจำปีว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียขึ้นเป็นครั้งแรก ซึ่งรายงานดังกล่าวเป็นฐานข้อมูลที่สำคัญในเรื่องสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย โดยเฉพาะข้อมูลเกี่ยวกับการละเมิดสิทธิมนุษยชนในด้านต่างๆ ที่รัฐหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐกระทำต่อประชาชน และต่อมารายงานประจำปีดังกล่าวถือเป็นภาระงานหลักประจำปีขององค์กร SUARAM มาจนกระทั่งปัจจุบัน ทั้งนี้ คริส คารินา กล่าวว่าในปัจจุบันรายงานประจำปีว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของมาเลเซียที่องค์กร SUARAM จัดทำขึ้นนั้นได้รับการยอมรับจากองค์กรสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติว่าเป็นเอกสารอ้างอิงที่สำคัญสำหรับการค้นคว้าและอ้างอิงข้อมูลเกี่ยวกับปัญหาสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย²⁵¹ ทั้งนี้ถึงแม้ว่าในแต่ละปีรายงานดังกล่าวจะมีเนื้อหาที่ครอบคลุมปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนหลายประเด็น แต่พบว่าองค์กร SUARAM ยังจัดวางเนื้อหาเกี่ยวกับข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคงภายในและการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าวอย่างไม่เป็นธรรมไว้เป็นเนื้อหาส่วนแรกของรายงานประจำปีเสมอ ซึ่งลักษณะเช่นนี้สะท้อนให้เห็นทัศนะขององค์กร SUARAM ที่ยังคงยึดถือในวัตถุประสงค์เบื้องต้นแรกในการก่อตั้งองค์กรแห่งนี้ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนี้ในช่วงเวลาของกระบวนการ Reformasi นั้น องค์กร SUARAM ยังได้ร่วมมือกับองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ ในมาเลเซีย เช่น Persataun Hak Asasi Manusia Malaysia (Hakam : Malaysian Human Rights Association), Tenaganita (A Women Worker's Support Group), Sister of Islam (SIS), Aliran และ ABIM ฯลฯ ก่อตั้ง “คณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติของมาเลเซีย” หรือ “SUHAKAM” (Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia : National Human Rights Commission of Malaysia) ขึ้นในเดือนกรกฎาคม ค.ศ.1999²⁵² เพื่อการเคลื่อนไหวที่เป็นระบบมากขึ้นในการแก้ไขปัญหาการละเมิดสิทธิมนุษยชนในมาเลเซีย ซึ่งการก่อตั้ง “SUHAKAM” นี้ นับเป็นหลักหมายสำคัญที่ทำให้รัฐบาลและภาคเอกชนในมาเลเซียตระหนักถึงปัญหาและเข้าใจการเคลื่อนไหวเรื่องสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียมากขึ้น ขณะเดียวกันก็ทำให้กลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนและนักวิชาการด้านสิทธิมนุษยชนในมาเลเซียมีเครือข่ายการทำงานร่วมกันที่กว้างขวางมากขึ้นเช่นกัน

²⁵¹ สัมภาษณ์ Kris Kharina โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

²⁵² Saliha Hassan, “Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities,” in *Democracy in Malaysia Discourses and Practices*, p. 210.

หลังจากรวมตัวกันในนามแนวร่วม Reformasi ได้ไม่นานนัก เครือข่ายกลุ่มองค์กรพัฒนาเอกชนและพรรคการเมืองเหล่านี้ได้พยายามยกระดับการเคลื่อนไหวทางการเมืองขึ้นไปอีกขั้นหนึ่ง โดยการประกาศก่อตั้ง “แนวร่วมทางเลือก” (Barisan Alternatif / Barisan Alternative) ขึ้น โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อลงสมัครรับเลือกตั้งในการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ.1999 ซึ่งพรรคการเมืองสำคัญเข้าเป็นสมาชิกแนวร่วมนี้ คือ พรรคอิสลามแห่งมาเลเซียหรือพรรค PAS พรรคกิจประชาธิปไตย (DAP) พรรคยุติธรรมแห่งชาติหรือพรรคเคอดิลัน (Keadilan) และ พรรคประชาชนมาเลเซีย (Malaysian People’s Party) ทั้งนี้แนวร่วมดังกล่าวถือเป็นความพยายามครั้งสำคัญของพรรคฝ่ายค้านและองค์กรพัฒนาเอกชนที่ต้องการสร้างความเข้มแข็งทางการเมืองเพื่อต่อสู้กับ “แนวร่วมแห่งชาติ” (Barisan Nasional / Barisan National) ซึ่งเป็นแนวร่วมพรรครัฐบาลที่นำโดยพรรคอัมโนซึ่งบริหารปกครองประเทศมาเลเซียมาอย่างยาวนานนั่นเอง อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าการเคลื่อนไหวร่วมกันภายใต้แนวร่วมดังกล่าวจะทำให้พรรคฝ่ายค้านเหล่านี้ได้รับคะแนนเสียงเพิ่มขึ้นกว่าการเลือกตั้งครั้งที่ผ่านมา แต่ผลการเลือกตั้งทั่วไปปี ค.ศ.1999 ยังคงปรากฏว่าแนวร่วมแห่งชาติที่นำโดยพรรคอัมโนยังคงได้เสียงส่วนใหญ่ในสภาผู้แทนราษฎร คือ 148 จากทั้งหมด 193 ที่นั่ง ในขณะที่พรรคการเมืองในกลุ่มแนวร่วมทางเลือกได้รับการเลือกตั้งเพียง 42 ที่นั่งเท่านั้น ดังตารางแสดงผลการเลือกตั้งในปีดังกล่าว

ตารางแสดงผลการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียในปีค.ศ. 1999²⁵³

พรรคการเมือง	จำนวนผู้ได้รับเลือก
แนวร่วมแห่งชาติ	148
(นับเฉพาะพรรคอัมโน)	72
พรรค PAS	27
พรรค DAP	10
พรรค Keadilan	5
พรรคอื่นๆ	3

ถึงแม้ว่าในเวลาต่อมาจะมีการวิเคราะห์ว่าการที่แนวร่วม Reformasi ยังคงไม่สามารถสร้างการเปลี่ยนผ่านทางประชาธิปไตย หรือแม้กระทั่งผลักดันให้เกิดการปฏิรูปการเมืองและกระบวนการเสรีนิยมที่แท้จริงในมาเลเซียได้นั้น เป็นเพราะการร่วมมือของฝ่ายค้านเหล่านี้เกิดขึ้น

²⁵³ ตารางปรับปรุงจาก John Funston. “The Malay Electorate in 2004: Reversing the 1999 Result?,” in *Malaysia Recent Trends and Challenges* (Singapore : Institute of Southeast Asian Studies, 2006), p. 133.

จากความจำยอมที่จะต้องร่วมมือกัน เนื่องจากต่างฝ่ายต่างไม่ต้องการให้รัฐบาลควบคุมหรือแทรกแซงนโยบายของตน แต่ขณะเดียวกันพรรคฝ่ายค้านเหล่านี้ต่างก็ไม่เป็นนโยบายร่วมกัน ไม่ขึ้นตรงต่อกัน ไม่มีพรรคการเมืองหรือองค์กรใดเป็นผู้นำโดยตรง และแต่ละองค์กรก็มีกลุ่มผู้สนับสนุนเฉพาะกลุ่มที่มีความหลากหลายและแตกต่างกัน²⁵⁴ ยิ่งไปกว่านั้นแม้ว่าภาคประชาสังคมและภาคเศรษฐกิจในมาเลเซียจะแสดงให้เห็นว่ากำลังอยู่ในช่วงเติบโตพร้อมๆกันไปกับบรรยากาศประชาธิปไตยทั่วโลก แต่รัฐบาลมาเลเซียกลับไม่สนองตอบต่อบริบทดังกล่าว และยังคงไว้ซึ่งทัศนคติการปกครองแบบกึ่งประชาธิปไตย หรือรัฐอำนาจนิยมที่มีการเลือกตั้งอยู่เช่นเดิม ซึ่งลักษณะเช่นนี้ทำให้พรรครัฐบาลใช้กระบวนการต่างๆทุกวิถีทางอันนำมาสู่ชัยชนะในการเลือกตั้งครั้งดังกล่าวได้ในที่สุด²⁵⁵

อย่างไรก็ดีแม้ว่าแนวร่วม Reformasi จะไม่ประสบความสำเร็จในการเลือกตั้งทั่วไปครั้งดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตามหากเทียบกับการที่พรรคอัมโนและพรรคแนวร่วมแห่งชาติยึดครองอำนาจรัฐของมาเลเซียมาอย่างมั่นคงนับตั้งแต่ได้รับเอกราชมาเป็นเวลาร่วม 4 ทศวรรษ ก็อาจกล่าวได้ว่าแนวร่วม Reformasi เป็นปรากฏการณ์ทางการเมืองที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะเป็นการรวบรวมผู้คนต่อต้านรัฐบาลมาเลเซียไว้เป็นจำนวนมากที่สุดครั้งหนึ่ง และยิ่งน่าสนใจในแง่ที่ว่า การรวมตัวของผู้คนจำนวนมากในครั้งนี้อาศัยอยู่กับพื้นฐานอุดมการณ์และประเด็นทางการเมืองมากขึ้นกว่าที่จะยึดอยู่กับอุดมการณ์เรื่องเชื้อชาติดังที่เคยเป็นมาในมาเลเซียในอดีต ทั้งยังมีความพยายามที่จะยกระดับแนวร่วมนั้นไปสู่เป็นองค์กรทางการเมือง²⁵⁶ ซึ่งปรากฏการณ์เช่นนี้ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนในเวทีการเมืองมาเลเซีย

ในห้วงเวลาที่องค์กร SUARAM และองค์กรพัฒนาเอกชนรวมถึงพรรคการเมืองฝ่ายค้านในมาเลเซียร่วมกันเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเข้มข้นในนามแนวร่วม Reformasi และ Barisan Alternatif นั้นเป็นช่วงเวลาสำคัญที่องค์กร SUARAM ริเริ่มปรับเปลี่ยนท่าทีการเคลื่อนไหวของตนเองในประเด็นสิทธิมนุษยชนและการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในให้แข็งแกร่งมากขึ้นอย่างเห็นได้ชัดเช่นกัน โดยเฉพาะการนำแนวคิดสากล เช่น หลักประชาธิปไตย

²⁵⁴ ชัยโชค จุลศิริวงศ์, “การเลือกตั้งในมาเลเซีย,” ใน สีด้า สอนศรี (บรรณาธิการ) *การเลือกตั้งในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้: ศึกษาเฉพาะประเทศอินโดนีเซีย มาเลเซีย ฟิลิปปินส์ และไทย* (กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547), หน้า 302.

²⁵⁵ Jason P. Abbot, “Malaysia’s transitional moment ? Democratic transition theory and the problem of Malaysia exceptionalism” in *South East Research*, Volume 17, Number 2, July 2009, p. 175 – 199.

²⁵⁶ Meredith Weiss, *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change in Malaysia* (Stanford : Stanford University press, 2006), p.16 - 17.

และหลักสิทธิมนุษยชนมาเป็นแนวคิดหลักเพื่อท้าทายวัฒนธรรมการเมืองของมาเลเซียในเรื่องความมั่นคงและความไม่มั่นคงของรัฐ ซึ่งรัฐบาลมาเลเซียนิยมใช้วัฒนธรรมทางการเมืองดังกล่าวเพื่ออ้างถึงความชอบธรรมในการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในมาอย่างยาวนาน ตัวอย่างสำคัญที่แสดงถึงบทบาทขององค์กร SUARAM ในกรณีนี้ คือ การที่องค์กร SUARAM ทำหน้าที่เป็นแกนกลางรวบรวมเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนเข้าร่วมโครงการ “ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Abolish ISA) ซึ่งโครงการนี้มุ่งคัดค้านอย่างแข็งกร้าวต่อการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ในสังคมมาเลเซีย โครงการนี้นำมาสู่การจัดทำและแจกจ่ายเอกสารและสติ๊กเกอร์ที่มีข้อความดังกล่าวสำหรับให้ประชาชนนำไปติดประกาศตามอาคารบ้านเรือนและตามยานพาหนะส่วนบุคคล ทั้งยังมีการจัดพิมพ์บันทึกของอดีตผู้ที่เคยถูกจับกุมและคุมขังโดยอำนาจของกฎหมายความมั่นคงภายในจำนวน 803 คน และจัดส่งไปให้พรรคการเมืองทุกพรรคในมาเลเซีย ต่อมากลุ่มเครือข่าย “ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” ได้จัดตั้ง “ขบวนการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Abolish ISA Movement / Gerakan Mansuhkan) ขึ้น โดยมีสมาชิกซึ่งประกอบด้วยตัวแทนองค์กรพัฒนาเอกชนจำนวน 83 องค์กร และต่อมาสมาชิกเหล่านี้มีมติให้องค์กร SUARAM ทำหน้าที่เป็นเลขานุการของขบวนการดังกล่าว²⁵⁷ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว ดร.กัว เกีย ซุง ซึ่งเป็นแกนนำคนสำคัญขององค์กร SUARAM มักทำหน้าที่เป็นผู้อ่านแถลงการณ์ของเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนเหล่านี้ในเรื่องที่ร่วมกันเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียประกาศยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน²⁵⁸

การเคลื่อนไหวอีกประการหนึ่งขององค์กร SUARAM ที่สำคัญและมีท่าทีแข็งแกร่งมากขึ้นในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในในเวลาดังกล่าว คือ การนัดหมายผู้คนจำนวนมากมาร่วมชุมนุมเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน เช่น การชุมนุมครั้งใหญ่ ในปี ค.ศ. 2007 ซึ่งองค์กร SUARAM รวบรวมผู้คนจำนวนมากไปร่วมชุมนุมและการจุดเทียน ณ บริเวณด้านหน้าของทตสสถานกามันติงเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลปล่อยตัวผู้ที่ถูกจับกุมด้วยกฎหมายความมั่นคงภายใน²⁵⁹ และต่อมาองค์กร SUARAM นัดหมายให้ชาวมาเลเซียที่ไม่พอใจต่อการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในไปร่วมชุมนุม ณ บริเวณย่านจัตุรัสเอกราชในวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 2009 เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยก่อนหน้าการชุมนุมดังกล่าวมีนายซาลาฮุดดีน อายุบ (Salahuddin Ayub) รองหัวหน้าพรรค PAS แถลงว่าจะระดมมวลชนที่สนับสนุนพรรค PAS เข้าร่วมสนับสนุนการชุมนุมดังกล่าวถึง 50,000 คน ทั้งนี้แกนนำพรรค PAS ให้สัญญาว่าการชุมนุมดังกล่าวจะเป็น

²⁵⁷ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, pp. 87 – 88.

²⁵⁸ “NGOs call for repeal of ISA”, *New Straits Times*, 20 October 2000, p. 2.

²⁵⁹ Kua Kia Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p. 16.

การประชุมทางการเมืองโดยสันติ²⁶⁰ การเตรียมการประชุมดังกล่าวทำให้รัฐบาลมาเลเซียในขณะนั้นไม่พอใจเป็นอย่างยิ่ง ในการนี้ดาโต๊ะ เสรี ฮิชามมุดดิน (Datuk Seri Hishammuddin Hussein) รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยของมาเลเซียได้ออกประกาศเตือนมิให้ประชาชนเข้าร่วมการประชุมดังกล่าว โดยระบุเหตุผลว่า

“...การประชุมดังกล่าวก่อให้เกิดผลกระทบในแง่ลบแก่ความมั่นคง และผลประโยชน์ของประเทศ...และรัฐบาลจะบังคับใช้กฎหมายอย่างเด็ดขาดหากผู้ชุมนุมใช้ความรุนแรง...”²⁶¹

ในเวลาต่อมาเมื่อการประชุมดังกล่าวเริ่มมีผู้เข้าร่วมเป็นจำนวนมากขึ้นรัฐบาลมาเลเซียจึงมีคำสั่งให้ปิดกั้นการเดินรถในบางเส้นทางเพื่อป้องกันมิให้ชาวมาเลเซียจากพื้นที่ต่างๆ ของประเทศเดินทางมาเข้าร่วมการประชุมครั้งดังกล่าว²⁶² แต่ถึงแม้ว่ารัฐบาลมาเลเซียจะมีประกาศมิให้ประชาชนเข้าร่วมการประชุมดังกล่าวและพยายามสกัดกั้นการประชุมด้วยวิธีการต่างๆ ก็ยังคงมีชาวมาเลเซียจำนวนมากจากทั่วประเทศเดินทางเข้าร่วมการประชุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน จนอาจกล่าวได้ว่าการประชุมครั้งนี้เป็นการชุมนุมครั้งใหญ่ที่สุดเท่าที่เคยมีมาเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน และในที่สุดเมื่อมีผู้เข้าร่วมการประชุมมากขึ้นรัฐบาลมาเลเซียได้ตัดสินใจส่งกองกำลังตำรวจปราบจลาจลเข้าสลายการประชุมดังกล่าว ปฏิบัติการดังกล่าวทำให้มีผู้บาดเจ็บเป็นจำนวนมากและมีการจับกุมผู้เข้าร่วมประชุมดังกล่าวเป็นจำนวนหลายร้อยคน²⁶³ โดยดาโต๊ะ โมฮัมหมัด ซับตุ ออสมัน (Datuk Mohd Sabtu Osman) ผู้บัญชาการตำรวจกัวลาลัมเปอร์ ระบุว่าภายในเวลา 18.00 น. ของวันที่ 1 สิงหาคม ค.ศ. 2009 ทางกรมมาเลเซียได้จับกุมผู้ชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในไปแล้วถึง 438 คน²⁶⁴

อย่างไรก็ตามแม้กระทั่งในปัจจุบันยังไม่มีข้อสรุปเป็นที่ยุติว่าผู้เข้าร่วมชุมนุมครั้งนั้น มีจำนวนทั้งสิ้นมากน้อยเท่าใด เพราะในขณะนั้นที่ทางการมาเลเซียและสำนักข่าวตะวันตกระบุว่า

²⁶⁰ <http://thestar.com.my/news/story.asp?file=/2009/8/1/nation/4436831&sec=nation> สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554

²⁶¹ “Call to stay away from ISA rallies,” New Straits Times, 31 June 2009, p. 1.

²⁶² “Police set up roadblocks in KL,” New Straits Times, 1 August 2009, p.1

²⁶³ ชั่วสด , ฉบับวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552 , หน้า 10.

²⁶⁴ <http://thestar.com.my/news/story.asp?file=/2009/8/1/nation/20090801100612&sec=nation> สืบค้นเมื่อ 10 มีนาคม พ.ศ. 2554

ผู้เข้าร่วมชุมนุมราว 10,000 คน²⁶⁵ แต่สื่อทางเลือกของมาเลเซียและสำนักข่าวที่สำคัญในโลกมุสลิมระบุว่ามีการเข้าร่วมชุมนุมราว 20,000 คน²⁶⁶ ในขณะที่เอกสารขององค์กร SUARAM ระบุว่ามีการเข้าร่วมชุมนุมครั้งนั้นมากกว่า 30,000 คน²⁶⁷ แต่ไม่ว่าตัวเลขที่แท้จริงของผู้เข้าร่วมชุมนุมจะเป็นเท่าใด อย่างน้อยที่สุดแล้วการชุมนุมครั้งนี้ก็สะท้อนให้เห็นว่ามีชาวมาเลเซียจำนวนไม่น้อยที่ไม่เห็นด้วยกับการดำรงอยู่และการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ซึ่งอาจกล่าวได้ว่าการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องขององค์กร SUARAM คือกลไกหนึ่งที่สำคัญที่ผลักดันให้เกิดการรวมตัวของชาวมาเลเซียจำนวนมากดังกล่าว

อนึ่ง การเคลื่อนไหวเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในมิได้เกิดขึ้นเพียงภายในประเทศมาเลเซียเท่านั้น หากแต่ยังได้รับการสนับสนุนจากผู้คนในหลายพื้นที่ของโลก แม้แต่ในประเทศไทยก็มีกลุ่มที่ใช้ชื่อว่า “สมัชชาสังคมน้ำ” เดินทางไปร่วมชุมนุมหน้าสถานทูตมาเลเซียประจำประเทศไทย ในวันที่ 13 สิงหาคม ค.ศ. 2009 เพื่อยื่นแถลงการณ์เรียกร้องให้ทางการมาเลเซียปล่อยตัวบรรดาผู้เข้าร่วมชุมนุมในเหตุการณ์ดังกล่าวยกเลิกกฎหมายฉบับดังกล่าว โดยมีถ้อยคำที่น่าสนใจในแถลงการณ์ดังกล่าว เช่น

“...เราในนาม “สมัชชาสังคมน้ำ” ผู้รักเสรีภาพและต่อต้านอำนาจเผด็จการขอประณามการกระทำของเจ้าหน้าที่รัฐและรัฐบาลที่ละเมิดสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม สลายการชุมนุมด้วยความรุนแรง จับกุมตัว และขบถคัดค้านกฎหมายความมั่นคงภายในที่ทำลายผู้มีความคิดเห็นต่าง ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงการใช้อำนาจเผด็จการคุกคามประชาชน เราขอเรียกร้องให้เจ้าหน้าที่รัฐปล่อยตัวผู้ชุมนุมที่เหลืออย่างไม่มีเงื่อนไข และขอเรียกร้องให้รัฐบาลหยุดละเมิดสิทธิเสรีภาพในการชุมนุม หยุดทำร้ายรังแกผู้ชุมนุมเพื่อประชาธิปไตยเพื่อเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในที่อนุญาตให้มี

²⁶⁵ http://www.nytimes.com/2009/08/02/world/asia/02malaysia.html?_r=1

สืบค้นเมื่อ

15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

²⁶⁶ <http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552 และ

<http://www.aljazeera.com/news/asia-pacific/2009/08/2009824192616951.html> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

²⁶⁷ SUARAM, *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 20009*, p. 24.

การจับกุมประชาชนที่คัดค้านรัฐอย่างไร้ขอบเขต และไม่ผ่านกระบวนการ
ยุติธรรม...”²⁶⁸

นอกเหนือจากการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมาย
ความมั่นคงอันนำมาสู่การชุมนุมใหญ่หลายครั้งในช่วงทศวรรษ 2000 แล้ว ในช่วงเวลาดังกล่าว
องค์กร SUARAM ยังคงทำหน้าที่ช่วยเหลือผู้คนที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน
อย่างต่อเนื่อง ดังกรณีสำคัญๆ คือ การช่วยเหลือเกี่ยวกับข้อมูลและข้อกฎหมายต่อบรรดา
ชาวอินเดียสมาชิกกลุ่ม HINDRAF ที่ต้องโทษคุมขังหลังการเคลื่อนไหวครั้งใหญ่ของชาวอินเดีย
ในช่วงปี ค.ศ. 2007 รวมถึงการจัดกิจกรรมต่างๆ เพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวบรรดา
นักการเมืองที่ต้องโทษภายใต้กฎหมายฉบับนี้ เช่น การทำบันทึกถึงรัฐบาลมาเลเซียเพื่อเรียกร้องให้
ปล่อยตัวนางเทเรซ่า ก๊อก ที่ต้องโทษหลังจากเรียกร้องให้ศาลสนสถานลดเสียงลำโพงขณะประกอบ
ศาสนกิจ และการจัดกิจกรรมชุมนุมและเดินขบวน ตลอดจนการจดทะเบียนบริเวณสถานที่คุมขังเพื่อ
เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียปล่อยตัวนักข่าว เช่น รายา เพตรา นางสาวตัน สุน เติ้ง รวมถึง
นักเคลื่อนไหวที่เป็นสมาชิกองค์กรพัฒนาเอกชน เช่น นางสาวเจิ้ง ลี หวี ที่ต้องโทษภายใต้อำนาจ
กฎหมายความมั่นคงภายใน เนื่องจากเผยแพร่ข้อมูลด้านลบของรัฐบาล เป็นต้น²⁶⁹

นอกจากการเคลื่อนไหวภายในประเทศแล้วในช่วงเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังมี
โอกาสขยายเครือข่ายความร่วมมือในระดับสากลเพิ่มเติมเมื่อได้รับเชิญให้เข้าร่วมงานกับองค์กร
สากลต่างๆ มากขึ้น เช่น ในปี ค.ศ.2002 ได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมเอเชียเพื่อสิทธิมนุษยชนและ
การพัฒนา (Asian Forum for Human Rights & Development) ซึ่งที่ประชุมครั้งนั้นขอให้
องค์กร SUARAM ทำงานด้านการวิจัยและศึกษาเกี่ยวกับเสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นและ
เสรีภาพในการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารในมาเลเซีย ต่อมาในปี ค.ศ.2005 องค์กร SUARAM ร่วมกับ
องค์กรพัฒนาเอกชนอีก 7 ประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ตีพิมพ์หนังสือเรื่อง
“Freedom of Expression and the Media in Malaysia” และในปี ค.ศ. 2008 องค์กร SUARAM
ได้ร่วมมือกับองค์กร Empower จัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเรื่องสิทธิมนุษยชนและก่อตั้ง
Universal Periodic Review (UPR) ซึ่งมีสมาชิกเป็นองค์กรเอกชนในมาเลเซียจำนวน 56 องค์กร
ทั้งยังมีบทบาทสำคัญในการทำงานด้านสิทธิมนุษยชนร่วมกับสภานิติบัญญัติ

²⁶⁸ ดูรายละเอียดของแถลงการณ์ดังกล่าวใน <http://www.prachatai.com/journal/2009/08/25441>
สืบค้นเมื่อ 30 กันยายน 2552

²⁶⁹ สัมภาษณ์ Nalini Elunalai โดย อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร
SUARAM เมือง เปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

แห่งสหประชาชาติ²⁷⁰ ซึ่งความร่วมมือเหล่านี้เป็นการขยายขอบข่ายแนวร่วมการทำงานขององค์กร SUARAM ในระดับนานาชาติให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

นับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมา การดำเนินงานขององค์กร SUARAM ทั้งในด้านการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน รวมถึงการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องของตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ ตลอดจนเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ อาจกล่าวได้ว่าองค์กร SUARAM ประสบความสำเร็จสูงสุดในแง่การให้ความช่วยเหลือและให้ความรู้เกี่ยวกับข้อบกพร่องของกฎหมายฉบับนี้ต่อสังคมมาเลเซียดังจะเห็นได้จากการที่มีชาวมาเลเซียจำนวนมากเริ่มมีการชุมนุมร่วมกันเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ แต่ยังคงไม่ประสบความสำเร็จมากนักในการเคลื่อนไหวกดดันให้รัฐบาลมาเลเซียยอมยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ เพราะถึงแม้ว่านับตั้งแต่นายกรัฐมนตรี มหาเธร์ โมฮัมหมัด ก้าวลงจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและมีผู้นำที่มีท่าทีนุ่มนวลขึ้นหรือมีบุคลิกลักษณะความเป็นคนหนุ่มรุ่นใหม่ เช่น นายกรัฐมนตรี อับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี ก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายกรัฐมนตรี แต่ดูเหมือนว่าบรรดาผู้นำทางการเมืองเหล่านี้ยังคงให้ความสำคัญกับการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในอยู่เช่นเคย ดังตัวอย่าง เช่น นายกรัฐมนตรี อับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี ซึ่งเคยแสดงท่าทีปกป้องสิทธิมนุษยชนด้วยการเรียกร้องให้รัฐบาลสหรัฐอเมริกาปล่อยตัวชาวมาเลเซีย 2 คนที่พัวพันกับขบวนการก่อการร้ายในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และต้องโทษคุมขังอยู่ ณ ทณฑสถานลับในเขตกวนตานาโม นอกชายฝั่งประเทศคิวบา แต่นายกรัฐมนตรี อับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี กลับไม่เคยแก้ไขปัญหการละเมิดสิทธิมนุษยชนต่อนักโทษการเมืองภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงของมาเลเซียแต่อย่างใด²⁷¹ ซ้ำนายกรัฐมนตรีอับดุลเลาะห์ อาหมัด บาดาวี ยังเคยแถลงไว้อย่างชัดเจนว่า

“...รัฐบาลมาเลเซียยังคงเห็นความสำคัญของกฎหมายความมั่นคงภายใน เพราะกฎหมายฉบับนี้เป็นเครื่องมือรักษาความสงบและมั่นคงของรัฐ...”²⁷²

แม้กระทั่งเมื่อก้าวเข้าสู่ยุคสมัยของนายนาจิบ ราซัค นายกรัฐมนตรีคนปัจจุบัน ซึ่งเป็นนักการเมืองรุ่นใหม่และในช่วงแรกที่ได้รับตำแหน่งก็เคยประกาศว่าจะไม่ใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างไร้เหตุผล และจะให้ความสำคัญกับการแก้ปัญหาเรื่องเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนใน

²⁷⁰ Kua Kai Soong, *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, p 7.

²⁷¹ Human Rights Watch, *World Report 2007 Events of 2006*, p. 285.

²⁷² SUARAM, *Malaysian Human Rights Report 2008*, p. 18.

มาเลเซียมากขึ้น ขณะที่รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดาโต๊ะ เสรี ฮิชามมุดดิน ตุน ฮุสเซ็น (Dato Seri Hishammuddin Tun Hussien) ก็เคยกล่าวว่าอาจจะพิจารณายกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน²⁷³ แต่ต่อมาเมื่อมีชาวมลายูอีกหลายกลุ่ม เช่น กลุ่ม PEWARIS และกลุ่ม Magaran ที่ออกมาชุมนุมเรียกร้องสนับสนุนให้รัฐบาลมาเลเซียสงวนกฎหมายความมั่นคงภายในเอาไว้เช่นเดิมเพื่อรักษาความสงบ สันติภาพและความมั่นคงของมาเลเซียต่อไปก็ทำให้นายกรัฐมนตรีนาจิบ ราซัคต้องหันกลับมาแถลงว่าประเทศมาเลเซียยังคงจำเป็นต้องมีกฎหมายรักษาความมั่นคงภายในเอาไว้ต่อไป เพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อยภายในของรัฐ แต่อาจต้องมีการปรับปรุงเนื้อหาบางมาตราต่อไปในอนาคต²⁷⁴ ซึ่งถ้อยแถลงเช่นนี้ยังไม่สามารถยืนยันได้อย่างชัดเจนว่ารัฐบาลมาเลเซียจะยกเลิกกฎหมายฉบับนี้โดยแท้จริงหรือเพียงแค่ต้องการลดแรงกดดันทั้งจากภายในและนอกประเทศ และในขณะเดียวกันก็ไม่ทราบแน่ชัดว่าการแก้ไขกฎหมายฉบับนี้ในอนาคตจะเป็นการยกเลิกกฎหมายฉบับนี้ไปโดยสิ้นเชิงหรืออาจเป็นเพียงการปรับแก้หรือปรับปรุงเนื้อหาบางส่วนเพื่อให้สอดคล้องกับหลักสิทธิมนุษยชนและบริบททางการเมืองและสังคมแห่งยุคสมัยมากยิ่งขึ้นเท่านั้น เพราะที่ผ่านมากฎหมายฉบับนี้เป็นหนึ่งในเครื่องมือสำคัญต่อการรักษาอำนาจของรัฐบาลมาเลเซียที่นำโดยพรรคอัมโนมาอย่างยาวนาน

ถึงแม้ว่าการดำเนินงานขององค์กร SUARAM นับตั้งแต่ ค.ศ.1998 เป็นต้นมาอาจยังไม่สามารถผลักดันให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในไปได้โดยเด็ดขาด เพราะรัฐบาลมาเลเซียยังคงยืนยันกรานที่จะคงกฎหมายความมั่นคงภายในเอาไว้ แต่ความเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในระยะนี้สามารถเปิดเผยข้อมูลและเรื่องราวด้านลบของกฎหมายฉบับดังกล่าวได้อย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้น โดยเฉพาะการสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมการเมืองที่รัฐบาลมาเลเซียเลือกใช้วิธีการสร้างภาพความมั่นคงและความไม่มั่นคงเพื่อปกปิดและควบคุมมิให้มีผู้ใดมีความคิดเห็นที่แตกต่างจากตน ซึ่งการดำเนินงานดังกล่าวขององค์กร SUARAM ทำให้ชาวมลายูจำนวนมากรับรู้สถานการณ์ทางการเมืองในมาเลเซียมากขึ้นและเข้ามามีส่วนร่วมพัฒนาการเมืองมาเลเซียมากขึ้นเช่นกัน และที่น่าสนใจนับตั้งแต่การเลือกตั้งในปี ค.ศ.1999 เป็นต้นมา คือ แนวร่วมพรรคฝ่ายค้านเริ่มได้รับการยอมรับจากประชาชนมากขึ้น

²⁷³ Paridah Abd Samul. *Datuk Seri Najib : Malaysian First Political Blue Blood: A Long Political Journey from the Golden boy of Malaysian Politics to Malaysia's Sixth Prime Minister* (Kuala Lumpur: Sepantas Kurnia Sdn Bhd, 2009), p. 45.

²⁷⁴ ข่าวสด, ฉบับวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552, หน้า 10 และ "Show of support for ISA," *New Straits Times*, 24 November 2008, p.1.

โดยเฉพาะการเลือกตั้งทั่วไปในปีค.ศ. 2008 ซึ่งได้รับคะแนนเสียงมากขึ้นกว่าการเลือกตั้งทั่วไปในปี ค.ศ. 2004 อย่างเห็นได้ชัด ดังตารางต่อไปนี้

**ตารางแสดงจำนวนสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร
ในการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซีย ค.ศ. 2004 และ ค.ศ. 2008²⁷⁵**

การเลือกตั้งทั่วไป (ปี ค.ศ.)	แนวร่วมแห่งชาติ/รัฐบาล	แนวร่วมทางเลือก/ฝ่ายค้าน
ค.ศ.2004	198	20
ค.ศ.2008	140	82

ผลการเลือกตั้งทั่วไปของมาเลเซียในปี ค.ศ. 2008 ซึ่งพรรคฝ่ายค้านได้รับการเลือกตั้งเข้ามาเป็นจำนวนมากนั้น ทำให้บรรดานักวิเคราะห์การเมืองเรียกขานปรากฏการณ์ดังกล่าวว่าเป็น “สึนามิทางการเมือง”²⁷⁶ เพราะการเลือกตั้งครั้งนี้ปรากฏว่าผู้สมัครรับเลือกตั้งในนามของแนวร่วมแห่งชาติได้รับเลือกตั้งเข้ามาอย่างน้อยที่สุดครั้งหนึ่งในประวัติศาสตร์การเมืองมาเลเซีย และในเวลาต่อมาความล้มเหลวของฝ่ายรัฐบาลในการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นหนึ่งในเหตุผลสำคัญที่ทำให้ นายอับดุลละห์ อาหมัด บาดาวี ต้องตัดสินใจลาออกจากตำแหน่งนายกรัฐมนตรี และตำแหน่งหัวหน้าพรรคอัมโน ก่อนที่จะผ่องถ่ายอำนาจทางการเมืองให้แก่ นายนาจิบ ราซัค ในที่สุด ซึ่งถึงแม้ว่าการเปลี่ยนถ่ายอำนาจของผู้นำพรรคอัมโนในครั้งนี้อาจมาจากปัจจัยหลายประการ เช่น ประเด็นการทุจริตในคณะรัฐบาล และประเด็นเรื่องความหย่อนประสิทธิภาพในการบริหารราชการแผ่นดิน แต่คะแนนความนิยมที่เพิ่มสูงขึ้นสำหรับกลุ่มแนวร่วมทางเลือกในการเลือกตั้งครั้งนี้เป็นผลมาจากการที่แนวร่วมทางเลือกได้ร่วมเคลื่อนไหวทางการเมืองมาอย่างต่อเนื่องนั่นเอง ซึ่งองค์กร SUARAM ก็เป็นหนึ่งในกลไกสำคัญที่ร่วมก่อตั้งและขับเคลื่อนแนวร่วมทางเลือกมาตั้งแต่ต้นเช่นกัน

นับตั้งแต่ ค.ศ. 1988 ซึ่งบรรยากาศทางการเมืองในมาเลเซียเกิดการเปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ มีผลสำคัญอย่างยิ่งต่อการปรับเปลี่ยนบทบาทขององค์กร SUARAM เพราะก่อนหน้านี้้องค์กร SUARAM ยังคงเน้นการเคลื่อนไหวในด้านการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับข้อบกพร่องของตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ตลอดจนให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายฉบับนี้ ทว่านับตั้งแต่ปี ค.ศ. 1998 เป็นต้นมา องค์กร SUARAM เริ่มเข้าไปมีบทบาทโดยตรงในการเคลื่อนไหวทางการเมืองมากขึ้น ทั้งในแง่การเข้าร่วมในเครือข่าย

²⁷⁵ ตารางปรับปรุงจาก <http://thestar.com.my/election/> สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม พ.ศ. 2554

²⁷⁶ L. Holland. “Malaysia: political tsunami,” Newsweek, 151 (10) 10 March, p. 28-29.

ทางการเมืองต่างๆ และการจัดระดมมวลชนจำนวนมากเพื่อชุมนุมคัดค้านนโยบายต่างๆของรัฐบาล ดังจะเห็นได้ว่าในช่วงเวลาดังกล่าว องค์กร SUARAM เริ่มนำเสนอประเด็นการเรียกร้องอย่างแข็งกร้าวมากขึ้น โดยเฉพาะการยื่นข้อเสนอมให้รัฐบาลยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน ตลอดจนการจัดชุมนุมเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าอย่างก้าวที่สำคัญเช่นนี้เกิดจากแนวร่วมหรือเครือข่ายต่างๆ ที่องค์กร SUARAM สร้างไว้เริ่มมีประสิทธิภาพมากขึ้น ตลอดจนบรรยากาศทางการเมืองและสังคมที่เอื้อต่อการเคลื่อนไหวมากขึ้น จึงทำให้องค์กร SUARAM สามารถระดมทรัพยากรต่างๆ มาใช้ประโยชน์ต่อการเคลื่อนไหวทางการเมืองได้มากขึ้น ทั้งนี้การที่องค์กร SUARAM เริ่มมีภารกิจต่างๆ มากขึ้น และมีผู้สนใจเข้าเป็นแนวร่วมขององค์กร SUARAM มากขึ้น ทำให้ในเวลาต่อมาองค์กร SUARAM ต้องจัดตั้งสาขาขององค์กรขึ้นที่รัฐยะโฮร์ในปี ค.ศ. 1999 และที่รัฐปีนังในปี ค.ศ. 2002 ซึ่งการก่อตั้งสาขาดังกล่าวทำให้องค์กร SUARAM ขยายขอบเขตและเครือข่ายการทำงานได้ครอบคลุมพื้นที่ประเทศมาเลเซียได้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นเช่นกัน

บทที่ 6

บทสรุปและข้อเสนอแนะจากการวิจัย

บทสรุป

กฎหมายความมั่นคงภายใน (Internal Security Act : ISA) เป็นเครื่องมือสำคัญที่รัฐบาลมาเลเซีย/มาเลเซีย ใช้เพื่อรักษาความสงบของประเทศแห่งนี้มาตั้งแต่ปี ค.ศ.1960 อย่างไรก็ตามที่ผ่านมาข้อวิจารณ์ต่อกฎหมายฉบับนี้ทั้งในแง่ของ “ตัวบท” และ “การบังคับใช้” โดยในแง่การวิจารณ์ตัวบทนั้นเกิดขึ้นเนื่องจากเนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้เอื้อประโยชน์ให้รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ฝ่ายความมั่นคงของมาเลเซียสามารถตีความประเด็นที่เกี่ยวกับความมั่นคงและลักษณะของผู้ที่เป็นภัยต่อความมั่นคงได้อย่างกว้างขวางและหลากหลาย ลักษณะเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากได้รับผลกระทบจากการที่รัฐบาลหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตีความว่าพวกเขาเป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศและใช้โอกาสนั้นดำเนินการทางกฎหมายกับคนเหล่านี้อย่างเด็ดขาด เช่น การจับกุม คุมขัง ตลอดจนการลงโทษทัณฑ์อื่นๆ นอกจากนี้กฎหมายฉบับนี้ยังให้อำนาจอย่างสูงแก่รัฐบาลและเจ้าหน้าที่ด้านความมั่นคงในการปฏิบัติการต่างๆ เพื่อการรักษาความมั่นคงของประเทศทั้งในเรื่องของการใช้อาวุธและการปฏิบัติงานต่างๆ ยิ่งกว่านั้นกฎหมายฉบับนี้ยังคุ้มครองผู้ปฏิบัติการด้านความมั่นคงมิให้ต้องรับผิดชอบต่อการสูญเสียชีวิตของบุคคลที่เกิดจากปฏิบัติการนั้นๆ อีกด้วย ส่วนในด้านการบังคับใช้นั้นกฎหมายฉบับนี้เอื้อให้เจ้าหน้าที่สามารถปฏิบัติการต่างๆ ได้ด้วยความรุนแรงจนในบางครั้งการปฏิบัติการนั้นก็ขัดหลักสากลหลายประการ เช่น การทรมานผู้ต้องสงสัยและผู้ต้องขัง เป็นต้น ซึ่งสิ่งเหล่านี้ขัดต่อสาระว่าด้วยสิทธิเสรีภาพและสิทธิมนุษยชนทั้งที่ระบุในกฎหมายรัฐธรรมนูญของมาเลเซียและปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ

การดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในมีความสำคัญและสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบริบททางการเมือง เศรษฐกิจและสังคมของมาเลเซีย นับตั้งแต่กระบวนการจัดทำกฎหมายฉบับนี้ตลอดจนแนวคิดที่ปรากฏในตัวบทซึ่งสัมพันธ์กับบริบทของมาเลเซียทั้งในด้านประวัติศาสตร์ อุดมการณ์ทางการเมือง รวมถึงบริบททางสังคม ฯลฯ การดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้จึงเป็นเสมือน “วัฒนธรรม” ประการหนึ่งของการเมืองและสังคมมาเลเซีย โดยเฉพาะวัฒนธรรมเรื่อง “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ของประเทศแห่งนี้ ซึ่งในกรณีนี้รัฐบาลมาเลเซียคือผู้มีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพ “ความมั่นคง” และ “ความไม่มั่นคง” ให้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างต่อเนื่อง เพราะการสร้างภาพเหล่านี้ให้ดำรงอยู่อย่างต่อเนื่องทำให้รัฐบาลมาเลเซียสามารถยึดกุมความชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ได้อย่างต่อเนื่องเช่นกัน

นับตั้งแต่มีการประกาศบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในเป็นต้นมา รัฐบาลมลายา/มาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังผู้คนแล้วเป็นจำนวนมาก โดยในระยะแรกนั้นยังคงใช้กฎหมายจับกุมและคุมขังผู้คนที่มีความเสี่ยงเป็นภัยคุกคามต่อประเทศอย่างเห็นได้ชัด แต่ต่อมาเพียงไม่นานนักรัฐบาลมลายา/มาเลเซียก็เริ่มใช้อำนาจของกฎหมายฉบับนี้ควบคุมผู้คนหลายกลุ่มซึ่งไม่แน่ชัดนักว่าเป็นภัยคุกคามต่อชาติหรือเป็นเพียงภัยคุกคามต่อรัฐบาล ดังกรณีการจับกุมนักศึกษา ปัญญาชน นักวิชาการ สื่อสารมวลชนและนักการเมืองฝ่ายค้าน เป็นต้น ซึ่งการจับกุมคนเหล่านี้เริ่มต้นขึ้นอย่างชัดเจนมานับตั้งแต่ทศวรรษ 1970 เป็นต้นมา โดยรัฐบาลมาเลเซียมีบทบาทสำคัญในการนิยามภาพว่าผู้คนเหล่านี้เป็นภัยคุกคามต่อความมั่นคงของประเทศด้วยข้อหาที่แตกต่างกันไปในแต่ละยุคสมัย เช่น การนิยามว่าบรรดานักศึกษาที่ต่อต้านการทำงานของรัฐบาลเป็นแนวร่วมขบวนการคอมมิวนิสต์ในทศวรรษ 1970 การนิยามว่าเจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชนที่ต่อต้านโครงการพัฒนาของรัฐบาลเป็นผู้คัดค้านการพัฒนาประเทศในทศวรรษ 1980 และ 1990 รวมถึงการนิยามว่าสมาชิกองค์กรทางศาสนาบางองค์กรเป็นผู้ออกการร้ายในทศวรรษ 2000 เป็นต้น

จากปัญหาในแง่ตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในดังที่กล่าวไปข้างต้น ทำให้เริ่มมีการตั้งคำถามถึงความเหมาะสมของกฎหมายฉบับดังกล่าว แต่เนื่องจากอำนาจอันสูงส่งของกฎหมายฉบับนี้จึงไม่มีบุคคลหรือหน่วยงานใดคิดที่จะเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียพิจารณาถึงความเหมาะสมในการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับดังกล่าว จบจนกระทั่งในปี ค.ศ. 1989 เมื่อบรรดานักโทษการเมืองกลุ่มหนึ่งที่เป็นผู้ต้องขังภายใต้กฎหมายความมั่นคงภายในได้รับการปล่อยตัวหลังจากต้องโทษคุมขังมาเป็นระยะเวลาสองปีนับจากเหตุการณ์ “ปฏิบัติการถลาลัง” ทั้งนี้เมื่อผู้ต้องขังจากกรณีข้างต้นได้รับอิสรภาพจึงเริ่มรวมตัวกันเพื่อให้ความช่วยเหลือแก่กันและกันทั้งในแง่การสู้คดี การให้คำปรึกษาเรื่องข้อกฎหมายและการช่วยเหลือในการดำเนินชีวิต หลังจากพ้นโทษ การช่วยเหลือเกื้อกูลต่อกันดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นที่นำไปสู่การก่อตั้งองค์กรพัฒนาเอกชนชื่อ “องค์กรเสียงประชาชนมาเลเซีย” หรือ “SUARAM” ขึ้นในเวลาต่อมา โดยมีวัตถุประสงค์เบื้องต้น คือ เพื่อให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ต้องโทษภายใต้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายใน โดยองค์กรแห่งนี้พยายามใช้แนวคิดสากลเช่นประชาธิปไตยและสิทธิมนุษยชนมาเป็นแนวคิดหลักต่อสู้กับกฎหมายความมั่นคงภายในอันเป็นวัฒนธรรมการเมืองประเภทหนึ่งของมาเลเซีย ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาราว 2 ทศวรรษที่ผ่านมาองค์กร SUARAM เคลื่อนไหวทางการเมืองเพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในอย่างต่อเนื่อง โดยแบ่งการทำงานขององค์กรแห่งนี้ออกเป็น 2 ช่วงเวลาตามท่าทีและการดำเนินงานขององค์กรที่แตกต่างกันอย่างมีนัยยะสำคัญ คือ ระยะแรกระหว่าง ค.ศ. 1989 - 1997 และระยะที่สองระหว่าง ค.ศ. 1998 – 2009

ในระยะแรกขององค์กร SUARM ซึ่งเพิ่งริเริ่มก่อตั้งองค์กรและยังคงมีข้อจำกัดทั้งในเรื่องบุคลากร งบประมาณ อุปกรณ์การทำงาน ตลอดจนถึงการบริหารจัดการภายในองค์กรจึงยังไม่สามารถขับเคลื่อนงานในระดับที่กว้างขวางมากนัก อย่างไรก็ตามสมาชิกองค์กร SUARAM ในเวลาดังกล่าวพยายามทำงานตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้โดยมุ่งเน้นการทำงานในด้านการให้ความช่วยเหลือแก่บรรดาผู้ต้องโทษจากกฎหมายความมั่นคงภายในและครอบครัวของคนเหล่านี้เป็นหลัก โดยเฉพาะการช่วยเหลือด้านข้อกฎหมายและคำแนะนำต่างๆ ซึ่งการช่วยเหลือเหล่านี้ในระยะแรกเริ่มต้นที่กลุ่มบุคคลที่ใกล้ชิดกับสมาชิกองค์กร SUARAM โดยเฉพาะกลุ่มนักโทษการเมืองจากกรณี “ปฏิบัติการลาลัง” และต่อมาก็ค่อยๆ ขยายความช่วยเหลือไปยังผู้คนกลุ่มอื่นๆ ที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ต่อไปเป็นวงกว้างมากขึ้น

นอกจากนี้ในเวลาดังกล่าวองค์กร SUARAM ยังพยายามเผยแพร่ความรู้เกี่ยวกับปัญหาที่เกิดขึ้นจากกฎหมายความมั่นคงภายในสู่สาธารณชนผ่านหนังสือและกิจกรรมเผยแพร่ความรู้ต่างๆ อาทิ การจัดทำจดหมายเหตุข่าวสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับผู้ที่ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายใน และจัดทำเอกสารแนวทางการปฏิบัติตนสำหรับผู้ต้องหา ผู้ต้องขังและเครือญาติที่ได้รับผลกระทบจากการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน รวมทั้งพยายามสร้างเครือข่ายความร่วมมือกับกลุ่มองค์กรต่างๆ เช่น องค์กรพัฒนาเอกชนทั้งภายในและต่างประเทศ เพื่อทำงานร่วมกันทั้งในเรื่องการช่วยเหลือผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในและประเด็นปัญหาเรื่องสิทธิมนุษยชน ซึ่งความร่วมมือที่สำคัญในเวลาดังกล่าว คือ การที่องค์กร SUARAM มีบทบาทสำคัญในการริเริ่มให้องค์กรพัฒนาเอกชนต่างๆ ทั่วประเทศมาเลเซียร่วมมือกันเพื่อร่าง “กฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย” (The Malaysian Human Rights Charter) ขึ้น ซึ่งความร่วมมือดังกล่าวเป็นจุดเริ่มต้นสำคัญในการก่อตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งมาเลเซียในเวลาต่อมา

ส่วนการทำงานขององค์กร SUARAM ในระยะที่สองนั้นเริ่มต้นขึ้นในปี ค.ศ. 1998 ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ยังองค์กร SUARAM มีประสบการณ์ค่อนข้างใหม่ รวมทั้งมีความพร้อมในเรื่องกำลังคนและการบริหารจัดการองค์กรที่มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ประกอบกับบรรยากาศทางการเมืองและสังคมในมาเลเซียที่เปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะหลังจากเหตุการณ์ที่นายกรัฐมนตรีมหาเธร์ โมฮัมหมัดใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงจับกุมและคุมขังรองนายกรัฐมนตรีอันวาร์ อิบราฮิม ซึ่งบรรยากาศดังกล่าวทำให้ประชาชนจำนวนไม่น้อยรู้สึกถึงความไม่ชอบธรรมในการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ภาวะเช่นนี้ทำให้ขบวนการการเมืองภาคประชาชนเติบโตขึ้นอย่างรวดเร็วโดยเฉพาะกลุ่มคนจำนวนมากที่พากันเรียกร้องให้รัฐบาลดำเนินคดีต่ออันวาร์ อิบราฮิมอย่างโปร่งใส ภายใต้เงื่อนไขดังกล่าวองค์กร SUARAM จึงเริ่มเคลื่อนไหวทางการเมืองอย่างเข้มข้นและมีท่าทีที่แข็งกร้าวมากขึ้นเช่นกัน ซึ่งท่าทีเช่นนี้นำมาสู่กิจกรรมใหม่ๆ เช่น การสร้างแนวร่วมกับ

บรรดาองค์กรพัฒนาเอกชนอื่นๆ เพื่อจัดทำกฎบัตรสิทธิมนุษยชนของมาเลเซีย และการสร้างแนวร่วมกับกลุ่มการเมืองต่างๆ ในนาม Barisan Alternatif เพื่อแข่งขันทางการเมืองกับแนวร่วมพรรครัฐบาล เป็นต้น

ท่ามกลางบรรยากาศทางการเมืองภาคประชาชนที่เติบโตขึ้นในช่วงปลายทศวรรษ 1990 ทำให้องค์กร SUARAM ได้เริ่มต้นดำเนินกิจกรรมทางการเมืองที่สำคัญที่สุดประการหนึ่งขององค์กรแห่งนี้ขึ้นในเวลาดังกล่าวเช่นกัน ซึ่งกิจกรรมดังกล่าวได้แก่การเรียกร้องอย่างชัดเจนให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน ซึ่งการเรียกร้องดังกล่าวดำเนินผ่านกิจกรรมหลายประการ โดยเฉพาะการจัดโครงการ “ยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน” (Abolish ISA) ซึ่งมีกิจกรรมต่างๆ จำนวนมากเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับดังกล่าว เช่น การจัดแสดงเชิงสัญลักษณ์ในรูปแบบต่างๆ เพื่อแสดงทัศนคติไม่เห็นด้วยกับการดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้ และกิจกรรมที่สำคัญที่สุดที่เริ่มต้นจัดขึ้นภายใต้โครงการนี้คือการจัดชุมนุมผู้คนจำนวนมากเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายดังกล่าว เป็นต้น ทั้งนี้ในรอบหลายปีที่ผ่านมาที่ผ่านมามีองค์กร SUARAM จัดการชุมนุมในลักษณะดังกล่าวขึ้นหลายครั้ง และในแต่ละครั้งก็สามารถระดมผู้คนให้มาเข้าร่วมชุมนุมในกิจกรรมดังกล่าวเป็นจำนวนมากขึ้นเรื่อยๆ ซึ่งลักษณะเช่นนี้เป็นปรากฏการณ์ที่ไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนทั้งในแง่การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM และในแง่ประวัติศาสตร์การเมืองของมาเลเซีย การเพิ่มจำนวนอย่างรวดเร็วของผู้คนที่ไม่เห็นด้วยกับการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในเกิดขึ้นจากการเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องขององค์กร SUARAM และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในปัจจุบันซึ่งองค์กร SUARAM ให้ความสำคัญกับการใช้ช่องทางสื่อสารในระบบอินเทอร์เน็ตเพื่อเผยแพร่ความรู้และอุดมการณ์ของตนออกสู่สาธารณชนมากขึ้นก็ยิ่งทำให้ประชาชนในพื้นที่ต่างๆ สามารถเข้าถึงข้อมูลขององค์กร SUARAM โดยเฉพาะข้อมูลเรื่องข้อบกพร่องของกฎหมายความมั่นคงภายในได้โดยสะดวกขึ้น ซึ่งลักษณะเช่นนี้นำมาสู่การที่ชาวมาเลเซียจำนวนมากเริ่มหันมาสนับสนุนการทำงานของ SUARAM มากขึ้นนั่นเอง

การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมากว่า 2 ทศวรรษที่ผ่านมา ส่งผลกระทบที่สำคัญต่อประชาชน คือ สามารถให้ความช่วยเหลือ เยียวยาผู้ได้รับผลกระทบจากกฎหมายความมั่นคงภายในได้เป็นจำนวนไม่น้อย ทั้งการช่วยเหลือในขณะที่คนเหล่านั้นอยู่ในระหว่างการดำเนินคดีและภายหลังจากการพ้นโทษมาแล้วก็ตาม นอกจากนี้องค์กร SUARAM ยังมีส่วนสำคัญในการกระตุ้นการรับรู้เรื่องสิทธิมนุษยชนและระดับความสำนึกทางการเมืองของประชาชนมาเลเซียมากขึ้น โดยเฉพาะการทำให้ชาวมาเลเซียและผู้สนใจผู้ที่สนใจความเป็นไปของประเทศมาเลเซียตระหนักถึงปัญหาที่รัฐบาลมาเลเซียบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายในอย่างเข้มงวดรุนแรงจนกระทั่งมีการละเมิดสิทธิมนุษยชนมาอย่างต่อเนื่องยาวนาน

ขณะเดียวกันการทำงานขององค์กร SUARAM ยังมีส่วนทำให้รัฐบาลมาเลเซียเริ่มตระหนักถึงข้อปัญหาในตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายกฎหมายฉบับดังกล่าวมากยิ่งขึ้น ถึงแม้ว่ารัฐบาลมาเลเซียจะยังคงไม่ยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายในก็ตาม แต่อย่างน้อยที่สุดจากการที่บริบททางการเมืองในมาเลเซียเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ประกอบกับการที่มีแนวโน้มที่น่าสนใจว่ามีคนมาเลเซียรุ่นหนุ่มสาวที่สมัครเข้าร่วมเป็นสมาชิกหรือทำกิจกรรมทางการเมืองร่วมกับองค์กร SUARAM มากขึ้น ก็ล้วนแต่เป็นสัญญาณที่ดีที่แสดงให้เห็นว่าคนรุ่นใหม่ในมาเลเซียเริ่มให้ความสำคัญกับประเด็นด้านการเมือง สังคม ตลอดจนประเด็นปัญหาเรื่องการละเมิดสิทธิมนุษยชนภายในประเทศของตนมากขึ้น ซึ่งบรรยากาศเช่นนี้ทำให้ผู้คนจำนวนมากมีความหวังว่าในอนาคตอันใกล้นี้อาจเกิดการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญต่อการดำรงอยู่ของกฎหมายความมั่นคงภายในไม่ว่าจะเป็นการปรับเปลี่ยนตัวบท และ/หรือการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ รวมถึงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายฉบับนี้ไปอย่างถาวรก็ตาม

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ผู้คนจำนวนมากไม่น้อยในสังคมไทยมีทัศนคติเกี่ยวกับประเทศข้างเคียงโดยใช้พื้นฐานจากชุดข้อมูล ความรู้หรือประสบการณ์ที่ล้นหลอมขึ้นภายในสังคมไทย ซึ่งกระบวนการเช่นนั้นอาจทำให้เราไม่สามารถเห็นภาพรวมหรือประเด็นปลีกย่อยที่ลุ่มลึกเกี่ยวกับประเทศนั้นๆ ได้อย่างแท้จริง ดังกรณีที่ผู้คนจำนวนมากในสังคมไทยมีความชื่นชมตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายที่เข้มงวดรุนแรงในมาเลเซีย และต้องการให้นำตัวบทและการบังคับใช้กฎหมายเช่นนั้นมายึดถือปฏิบัติในสังคมไทย แต่ขณะที่ผู้คนในสังคมไทยมีทัศนคติเช่นนั้นกลับพบว่าผู้คนจำนวนมากในสังคมมาเลเซียมิได้ชื่นชมยินดีกับความเข้มงวดดังกล่าว ซ้ำยังเห็นว่าลักษณะดังกล่าวเป็นความล้มเหลวของค่านิยมและอุดมการณ์ทางการเมือง รวมไปถึงความไม่เป็นธรรมของระบบกฎหมายและระบบทางการเมืองในมาเลเซีย ซึ่งจำเป็นต้องแก้ไขอย่างเร่งด่วนเพื่อให้สังคมมาเลเซียมีมาตรฐานทางการเมืองและระบบยุติธรรมที่สอดคล้องกับหลักสากลนิยม ดังนั้นการทำความเข้าใจประเทศข้างเคียงจึงควรพิจารณา ตรวจสอบจากข้อมูล หลักฐาน ตลอดจนมุมมองที่รอบด้านและหลากหลายมากขึ้น ซึ่งกระบวนการดังกล่าวจะทำให้สามารถทำความเข้าใจประเทศข้างเคียงได้อย่างสอดคล้องกับข้อเท็จจริงที่เกิดขึ้นในประเทศนั้นๆ ได้มากขึ้น

2. กฎหมายเป็นผลผลิตและมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับบริบทและเงื่อนไขต่างๆ ของสังคมนั้นๆ ดังเช่นกฎหมายความมั่นคงภายใน ฉบับปี ค.ศ.1960 ของมาเลเซียซึ่งเป็นผลผลิตสำคัญจากกระบวนการนิติบัญญัติในยุคอาณานิคม และผสมผสานด้วยแนวคิดหรือวัฒนธรรมการเมืองแบบจารีตนิยมที่ดำรงอยู่ในสังคมมาเลเซียมาอย่างยาวนาน การเกิดขึ้นและดำรงอยู่ของกฎหมายฉบับนี้จากอดีตถึงปัจจุบันจึงสัมพันธ์กับบริบทและเงื่อนไข ตลอดจนประสบการณ์ต่างๆ

ของดินแดนแห่งนี้ยิ่งใกล้ชิด ในการนี้หากรัฐบาล เจ้าหน้าที่ของรัฐ และบุคคลบางส่วนที่สนับสนุนให้รัฐบาลนำกฎหมายลักษณะนี้มาบังคับใช้ในสังคมไทย ก็จำเป็นต้องพิจารณาอย่างละเอียดรอบคอบว่ากฎหมายลักษณะนี้มีความสอดคล้องกับหลักสากลนิยม ตลอดจนบริบทและเงื่อนไขต่างๆในสังคมไทยมากน้อยเพียงใด เพราะการนำกฎหมายลักษณะนี้มาบังคับใช้ในสังคมไทยอย่างเต็มรูปแบบอาจไม่เพียงแต่ไม่สามารถแก้ปัญหาความไม่สงบที่เกิดขึ้นในพื้นที่ต่างๆในสังคมไทยเท่านั้น แต่ในทางกลับกันการบังคับใช้กฎหมายลักษณะนี้ในสังคมไทยอาจยังก่อให้เกิดปัญหาอื่นๆที่ตามมาอีกด้วยก็เป็นได้

3. ที่ผ่านมารัฐบาลมาเลเซียเคยใช้กฎหมายความมั่นคงภายในฉบับปี ค.ศ.1960 เพื่อจับกุมและคุมขังบุคคลที่ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับก่อความไม่สงบในพื้นที่ต่างๆทั่วโลกและหลบหนีเข้าไปอาศัยอยู่ในมาเลเซีย ดังปรากฏว่ารัฐบาลมาเลเซียเคยใช้อำนาจกฎหมายฉบับนี้จับกุมและคุมขังชาวอินโดนีเซียและชาวไทยที่พัวพันกับสถานการณ์ความไม่สงบในพื้นที่บ้านเกิดและหลบหนีเข้าไปซ่อนตัวในประเทศมาเลเซีย ในการนี้หากรัฐบาลไทยมีข้อมูลที่น่าเชื่อถือได้ว่ามีผู้ก่อความไม่สงบในประเทศไทย โดยเฉพาะในเหตุการณ์ความไม่สงบที่เกิดขึ้นในจังหวัดชายแดนภาคใต้หลบหนีเข้าไปพักอาศัยอยู่ในประเทศมาเลเซียก็อาจใช้ช่องทางความร่วมมือระหว่างประเทศขอให้รัฐบาลมาเลเซียใช้อำนาจกฎหมายความมั่นคงภายในเพื่อจับกุมและคุมขังบุคคลเหล่านั้นไว้ก่อนที่จะส่งตัวมาดำเนินคดีในประเทศไทย ดังที่รัฐบาลไทยในอดีตเคยให้ความช่วยเหลือรัฐบาลมาเลเซียในกรณีใกล้เคียงกันนี้มาก่อน

4. การดำเนินงานขององค์กร SUARAM สะท้อนให้เห็นวิถีทางขององค์กรพัฒนาเอกชนที่ทำงานหนักและมีประสิทธิภาพ ทั้งในเรื่องการบริหารจัดการองค์กร การรวบรวมข้อมูลต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการทำงานขององค์กร การขับเคลื่อนกิจกรรมต่างๆ การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์ ข้อมูล ความรู้และการทำงานขององค์กรออกสู่สาธารณชน รวมไปถึงการสร้างความสัมพันธ์กับผู้คนและองค์กรทั้งภายในและภายนอกประเทศ ซึ่งประสบการณ์เหล่านี้ขององค์กร SUARAM อาจเป็นตัวอย่างในการเรียนรู้หรือต้นแบบในการทำงานให้แก่ผู้ที่สนใจจะดำเนินกิจกรรมประเภทองค์กรพัฒนาเอกชนในประเทศไทยได้เป็นอย่างดี

5. การเคลื่อนไหวขององค์กร SUARAM ในการต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายในของมาเลเซีย สะท้อนให้เห็นความสำคัญของสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตและการดำเนินกิจกรรมทางการเมืองของพลเมืองในประเทศดังกล่าว จากลักษณะดังกล่าวควรทำให้ทุกภาคส่วนในสังคมไทยตระหนักและส่งเสริม สนับสนุนให้ผู้คนในสังคมไทยเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพในการดำรงชีวิตและการดำเนินกิจกรรมทางการเมือง ซึ่งกระบวนการดังกล่าวอันเป็นรากฐานที่สำคัญประการหนึ่งของการดำเนินชีวิตภายใต้การเมืองการปกครองในระบบประชาธิปไตยต่อไป

บรรณานุกรม

หนังสือและวิทยานิพนธ์

- คณะอนุกรรมการสิทธิมนุษยชนและสันติภาพ. เอกสารสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ. กรุงเทพฯ: อมรินทร์พริ้นติ้งกรุ๊ป, 2531.
- จรัญ โฆษณานันท์. นิติปรัชญาเชิงวิพากษ์. กรุงเทพฯ: นิติธรรม, 2550.
- ชัยวัฒน์ สถาอานันท์.(บรรณาธิการ). แผ่นดินจินตนาการ. กรุงเทพฯ: มติชน, 2551
- ชัยโชค จุลศิริวงศ์. การพัฒนาเศรษฐกิจและการเมืองมาเลเซีย. กรุงเทพฯ: คบไฟ, 2542.
- ไชยรัตน์ เจริญสินโอฬาร. รัฐ-ชาติกับ (ความไร้) ระเบียบโลกชุดใหม่. กรุงเทพฯ: วิชาษา, 2549.
- ชูลีพร วิรุณหะ. บุหงารายา ประวัติศาสตร์จากคำบอกเล่าของชาวมลายู. กรุงเทพฯ: ศักติโสภาคการพิมพ์, 2551.
- ไพลดา ชัยศร. ผลกระทบของการปกครองของอังกฤษต่อความคิดทางการเมืองของชาวมลายูในรัฐมลายูที่เป็นสหพันธ์ ค.ศ. 1896-1941. วิทยานิพนธ์อักษรศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- มานิตย์ จุมปา. ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับกฎหมาย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545.
- รุ่งทิวา นาคอุไร. การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศมาเลเซีย: ศิษย์วิสัยทัศน์ 2020, วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2545.

Books

- Agamben, Giorgio. *State of Exception*. Kevin Attell (Translated). Chicago: University of Chicago Press, 2005.
- Amnesty International. *Amnesty International Report 2007 The State of the World's Human Rights*. London: Amnesty International, 2007.
- Ampalavanar, Rajeswary. *The Indian Minority and Political Change in Malaya 1945-1957*. Kuala Lumpur: Oxford University Press, 1981.
- Andaya, Babara Watson and Leonard Y. Andaya. *A History of Malaysia*. Basingstoke (England): Palgrave, 2001.
- Booth, Ken and Russell Trood (editors). *Strategic Culture in Asia Pacific Region*. New York: St. Martin's Press, 1999.
- Constitution of Federation of Malaya 1957*. Kuala Lumpur: Pocket Pixel, 2007.

- Department of Information Service. *Malaysia Official Year Book 2001*. Kuala Lumpur: Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2001.
- Encyclopedia of Dr.Mahathir Bin Mohamad Prime Minister of Malaysia, Volume 8*. Kuala Lumpur: Dar al-Kitab al-Masri, 2004.
- Gomez, Edmund Terence. *The State of Malaysia: Ethnicity, Equity and Reform*. New York: Routledge Curzon, 2005.
- Gomez, Edmund Terence and JOMO K. S.. *Malaysia's Political Economy: Political Patronage and Profit*. Cambridge: Cambridge University Press, 1999.
- Hack, Karl. *Defence and Decolonisation in Southeast Asia Britain, Malaya and Singapore 1941-68*. Richmond Surrey: Curzon Press, 2001.
- Hickling, R.H.. *Essay in Malaysian Law*. Selangor: Pelanduk Publication, 1991.
- Human Rights Commission of Malaysia. *Review of The Internal Security Act, 1960*. Seri Kembangan: Suruhanjaya Hak Asasi Manusia Malaysia, 2003.
- Human Rights Watch. *World Report 2000 Events of 1999*. New York: Human Rights Watch, 2000.
- Human Rights Watch. *World Report 2001 Events of 2000*. New York: Human Rights Watch, 2001.
- Human Rights Watch. *Convicted before Trial: Indefinite Detention under Malaysia's Emergency Ordinance*. New York : Human Rights Watch, 2006.
- Human Rights Watch. *World Report 2007 Events of 2006*. New York: Human Rights Watch, 2007.
- Hwang, In Won. *Personalize the Politics: Malaysia State under Mahathir*. Singapore : Institute of Southeast Asia Studies, 2003.
- Ife, Jim. *Human rights and Social Work: Towards Rights-Based Practice*. Port Melbourne, Victoria: Cambridge University Press, 2008.
- Information Department, *Malaysia 2000 Yearbook*. Kuala Lumpur: Berita Publishing, Sdn, Bhd, 2000.
- Information Department. *Malaysia 1998*. Kuala Lumpur: Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1998.
- Information Department. *Malaysia Official Year Book 1996*. Kuala Lumpur: Berita Publishing, Sdn, Bhd, 1996.

- International Mission of Lawyer, *Report of the International Mission of Lawyer to Malaysia*. London: Marram Books, 1983.
- Islamic Human Rights Commission. *Malaysia's Internal Security Act (ISA) Detainees*, 2007.
- Kit Siang, Lim. *Malaysia in Dangerous '80*. Petaling Jaya: Democratic Action Party, 1980.
- Koon, Heng Pek. *Chinese Politics in Malaysia: A History of the Malaysian Chinese Association*. Singapore: Oxford University Press, 1988.
- Makaruddin, Hashim. (editor). *Terrorism and the Real Issues: Selected Speeches of Dr.Mahathir Mohamad Prime Minister of Malaysia*. Putrajaya: Pelandak Publication (M) Sdn Bhd, 2003.
- Malaysia Government, *Second Malaysia Plan 1971-1975*, (Kuala Lumpur: Government Press, 1971.
- Malaysia Government. *The Second Outline Perspective Plan 1991-2000*. Kuala Lumpur: Government Press, 1991.
- Means, Gordon P.. *Malaysian Politics: The Second Generation*. Singapore: Oxford University Press, 1991.
- Milne, R.S. and Diane K. Mauzy. *Malaysian Politics under Mahathir*. London: Routledge, 1999.
- Samul, Paridah Abd. *Datuk Seri Najib: Malaysian First Political Blue Blood: A Long Political Journey from the Golden boy of Malaysian Politics to Malaysia's Sixth Prime Minister*. Kuala Lumpur: Sepantas Kurnia Sdn Bhd, 2009.
- Roff, William R. *The Origins of Malay Nationalism*. London: Yale University Press, 1967.
- Soong, Kua Kia. *445 Days Under The ISA Operation Lalang 1987 – 1989*. (Third Edition). Petaling Jaya: SUARAM Komunikasi, 2010.
- Soong, Kua Kia. *SUARAM 20 Years Defending Human Rights*, Petaling Jaya: SUARAM, 2009.
- Soong, Kua Kia. *The Malaysian Civil Rights Movement*. Pelaling Jaya: Strategic Information Research Development, 2005.
- Stubbs, Richard. *Hearts and Minds in Guerilla Warfare: The Malayan Emergency 1948 - 1960*. Singapore: Oxford University Press, 1989.

- SUARAM. *Malaysian Human Rights Report: Civil & Political Rights 1998*. Pataling Jaya: SUARAM Komunikasi, 1999.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2000*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2000.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2001*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2002.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2002*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2003.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2003*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2004.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2004*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2005.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2005*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2006.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2006*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2007.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2007*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2008.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2008*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2009.
- SUARAM. *Malaysia: Human Rights Report Civil and Political Rights 2009*. Petaling Jaya Selangor: SUARAM Komunikasi, 2010.
- The Commission of Law Revision. *Internal Security Act, 1960*. Kuala Lumpur: The Commission of Law Revision, 2006.
- Weiss, Meredith. *Protest and Possibilities, Civil Society and Coalitions for Political Change in Malaysia*. Standford: Standford University press, 2006.
- Ali, Syed Husin. *Two Faces: Detention without Trial*. Kuala Lumpur: Insan, 1996.

บทความ

จรัญ มะลูลีม. “จุดยืนของมาเลเซียในสายของของมหาเธร์,” ใน *วารสารสังคมศาสตร์*. กรุงเทพฯ:

สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

ชปา จิตต์ประทุม. “วิกฤตการณ์มาเลเซีย: พัฒนาการและความเป็นมา,” ใน *อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์*

และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ). *วิกฤตการณ์มาเลเซีย เศรษฐกิจ การเมือง-วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ชัยโชค จุลศิริวงศ์, “ผู้นำมาเลเซีย,” ใน *สิดา สอนศรี* (บรรณาธิการ). *ผู้นำในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้*.

กรุงเทพฯ: โครงการวิชาโทเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2548.

ชัยโชค จุลศิริวงศ์. “รัฐกับ “การทุจริต” ในมาเลเซีย,” *อุกฤษฏ์ ปัทมพันธ์* และชปา จิตต์ประทุม

(บรรณาธิการ). *วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ติรณ พงศ์เมฆพัฒน์. “ข้อสังเกตเกี่ยวกับทางออกของนโยบายเศรษฐกิจมาเลเซีย,” ใน *อุกฤษฏ์*

ปัทมพันธ์ และชปา จิตต์ประทุม (บรรณาธิการ). *วิกฤตการณ์มาเลเซีย: เศรษฐกิจ การเมือง วัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สถาบันเอเชียศึกษา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

ปิยบุตร แสงกนกกุล, ““สภาวะยกเว้น” ในความคิดของ Giorgio Agamben,” ใน *ฟ้าเดียวกัน ปีที่*

8 ฉบับที่ 1 มกราคม – กันยายน 2553.

มารค ตามไท และ สมเกียรติ บุญชู. “นโยบายความมั่นคงแห่งชาติจังหวัดชายแดนภาคใต้

เปรียบเทียบในรอบ 30 ปี,” ใน *ชัยวัฒน์ สถาอานันท์* (บรรณาธิการ). *แผ่นดินจินตนาการ*.

กรุงเทพฯ: มติชน, 2551, หน้า 53 – 107.

Articles

“Anti-terror centre: Assurances appear to be credible” cited in

<http://www.malaysiakini.com/opinions/21920> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

“Opposition shoots down “anti-terror” centre in KL” cited in

<http://update4.malaysiakini.com/news/13492> สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

Abbot, Jason P.. “Malaysia’s transitional moment? Democratic transition theory and the problem of Malaysia expectionalism” in *South East Research*, Volume17, Number 2, July 2009, pp. 175 – 199.

- Abbott, Jason P.. "The Internet Reformasi and Democratisation in Malaysia," in Edmund Terrence Gomez (ed). *The State of Malaysia, Ethnicity Equity and Reform*. New York: Routledge, 2004, pp. 79 – 104.
- Abdul Rashid Morten. "2004 and 2008 General Elections in Malaysia: Toward a Multicultural, Bi – party Political System?" in *Asian Journal of Political Science*, Volume 17, Number 2, August 2009, pp.173 – 194.
- Hamid, Ahmad Fauzi Abdul. "Inter – Movement Tension Among Resurgent Muslims in Malaysia: Response to the State Clampdown on Darul Arqam 1994. *Asian Studies Review*. Volume 27, Issues 3, September 2003, pp. 361 – 387.
- Christie, K.. "Regime Security and Human Rights in Southeast Asia," *Political Studies*, August 1995, Volume 43, pp. 204–218.
- Funston, John. "The Malay Electorate in 2004: Reversing the 1999 Result?," in *Malaysia Recent Trends and Challenges*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2006, pp.132-156.
- Jeshuran, Chandran. "Malaysia: the Delayed Birth of Strategic Culture" in Ken Booth and Russell Trood (eds). *Strategic Culture in Asia Pacific Region*. New York: St. Martin 's Press, 1999, pp. 225 – 246.
- Kaneko, Yoshiki. "Malaysia: Dual Structure in State-NGO Relation," *The State and NGOs: Issues and Analytical Framework*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2002, pp. 179 - 199.
- Lopez C., Carolina. "Globalisation, state and g/local human rights actors: contestation between institutions and civil society," in Edmun Terrence Gomez (ed). *Politics in Malaysia: The Malay Dilemma*. New York: Routledge, 2007, pp.51 - 74.
- Macmillan, Alan, Ken Booth and Russell Trood, "Strategic Culture" in Ken Booth and Russell Trood (editors), *Strategic Culture in Asia Pacific Region*. New York: St. Martin ' s Press, 1999, pp. 3 – 26.
- Noor, Elina. "Malaysia" in Charles E. Morrison (ed). *Asia Pacific Security Outlook*. Japan: Japan Center for International, 2003, pp. 96 – 104.
- Peletz, Michael G.. "Islam and The Cultural Politics of Legitimacy: Malaysia," in Robert W. Hefner (ed), *The Aftermath of September 11". in Remaking Muslim Politics:*

- Pluralism, Contestation, Democratization*. New Jersey: Princeton University, 2005. pp. 240 – 273.
- Rabasa, Angel M.. “Southeast Asia: Moderate Tradition and Radical Challenge,” in Angel M. Rabasa (ed). *The Muslim World after 9/11*. Santa Monica: RAND Corporation, 2004, 367-412.
- Ramakrishnan, Sundari. “The environmental movement” in Malaysia in *Social Movements in Malaysia from Moral Communities to NGOs*. New York: Routledge, 2003, pp.115-139.
- Ramakrishna, Kumar. “The Southeast Asian Approach” to Counter – Terrorism Learning from Indonesia and Malaysia,” in *Journal of conflict Studies*. Vol.25 No1.’ (2005) cited in <http://etc.unb.ca/ojs/index.php/JCS/article/view/Article/189/333> สืบค้นเมื่อ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2553.
- Hassan, Saliha. “Political Non-Governmental Organizations Ideal and Realities,” in Francis Loh Kok Wah and Khoo Boo Tiek (eds), *Democracy in Malaysia Discourses and Practices*,. Richmond Surrey: Curzon Press, 2002, pp.198-215.
- Shigetomi, Shinichi. *The State and NGOs: Issues and Analytical Framework*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2002), pp. 1-33.
- Teik, Khoo Boo. “Unfinished Crisis: Malaysian Politics in 1999,” in *Southeast Asian Affairs 2000*. Singapore: Institute of Southeast Asian Studies, 2000, pp. 165 – 183.
- Weiss, Meredith L. Saliha Hassan. “Malaysian NGOs History, Legal Framework and Characteristics,” in *Social Movements in Malaysia from Moral communities to NGOs*. New York: Routledge, 2003, pp.17 -44.
- Weiss, Meredith L.. “What Will Become of Reformasi? Ethnicity and Changing Political Norms in Malaysia,” in *Contemporary Southeast Asia*, Volume 21, Number 3, December, pp.424 -450.
- Nain, Zaharon. “The Media and Malaysia’s Reformasi Movement,” in Russell H.K. Heng (ed). *Media Fortunes ASEAN State in Transition Changing Times*. Singapore: Institute of Southeast Asia Studies, 2002, pp. 119-138.
- Wahid, Datuk Zainal Abidin bin Abdul. “Power and Authority in Melaka Sultanate: The Traditional View,” in Kernial Singh Sindhu and Paul Wheatley (eds), *Melaka: The*

Transformation of A Malay Capital C.1400-1980. Kuala Lumpur: Oxford University Press, 1983, pp.

หนังสือพิมพ์และวารสาร

กมล กมลตระกูล “เดินคนละฟาก,” ใน *ประชาชาติธุรกิจ* 18 มิถุนายน 2552 ปีที่ 33 ฉบับที่ 4115, หน้า 37.

ข่าวสด. ฉบับวันที่ 3 สิงหาคม พ.ศ. 2552, หน้า 10.

นงนุช สิงหเดชะ. “ภาพพจน์ที่ยับเยินของไทย,” ใน *มติชนรายวัน* วันที่ 12 ตุลาคม พ.ศ. 2548, หน้า 6.

วีรพงษ์ รามางกูร, *ประชาชาติธุรกิจ*, วันที่ 15 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 28 ฉบับที่ 3636 หน้า 2.

สุรชาติ บำรุงสุข, “กฎหมายความมั่นคงกับปัญหาสิทธิมนุษยชน บทเรียนจากมาเลเซีย,” ใน *มติชนสุดสัปดาห์*, ปีที่ 27, ฉบับที่ 1411, 31 สิงหาคม – 6 กันยายน 2550, หน้า 36-37.

อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์, *มติชนสุดสัปดาห์*, 5 พฤศจิกายน 2547 ปีที่ 25 ฉบับที่ 1264, หน้า 16.

อุกฤษฏ์ ปัทมานันท์. “กระบวนการไล่ล่าบิราร,” ใน *มติชนสุดสัปดาห์* วันที่ 1 กรกฎาคม พ.ศ. 2548 ปีที่ 25 ฉบับที่ 1928, หน้า 16.

Far Eastern Economic Review, 12 November 1987, p. 12-14.

Far Eastern Economic Review, 5 November 1987, p. 14.

Holland, L.. “Malaysia: political tsunami,” *Newsweek*, 151 (10) 10 March, p. 28-29.

New Straits Times, 20 October 1987, pp. 1-2.

New Straits Times, 28 October 1987, pp. 1-2,

New Straits Times, 29 October 1987, pp. 1-3,

“Action against flaming blogs: Belittle the king or Islam and you face the music,” 25 July, 2007, p.1.

“NGOs call for repeal of ISA,” *New Straits Times*, 20 October 2000, p.2.

“Police release Suaram activist arrested in April,” *New Straits Times*, 6 June 2001, p.2.

“Suaram member detained under ISA, out on bail,” *New Straits Times*, 19 October 2008, p.2.

“Show of support for ISA,” *New Straits Times*, 24 November 2008, p. 1.

“Call to stay away from ISA rallies,” *New Straits Times*, 31 June 2009, p. 1.

“Police set up roadblocks in KL,” *New Straits Times*, 1 August 2009, p.1

ฐานข้อมูลเครือข่ายอินเทอร์เน็ต

<http://aliran.com/about-us> สืบค้นเมื่อ 5 สิงหาคม พ.ศ. 2553

<http://asiasociety.org/policy-politics/governmace/islamterrorism-and-malaysia> สืบค้นเมื่อ 20 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

<http://sundaypeople.nst.com.my/article/Personality/20080426161902/Article/>
สืบค้นเมื่อ 10 พฤษภาคม พ.ศ. 2554

<http://thestar.com.my/election/> สืบค้นเมื่อ 10 มกราคม พ.ศ. 2554

<http://thestar.com.my/news/story.asp?file=/2009/8/1/nation/4436831&sec=nation>
สืบค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554

<http://www.aljazeera.com/news/asia-pacific/2009/08/2009824192616951.html> สืบค้นเมื่อ
15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

<http://www.amnesty.org/es/library/asset/ASA28/045/1998/es/22285294-e75f-11dd-b8d3-c95de5982fed/asa280451998en.html> สืบค้นเมื่อ 5 กันยายน พ.ศ. 2553

<http://www.malaysiakini.com/news/109707> สืบค้นเมื่อ 15 ธันวาคม พ.ศ. 2552

<http://www.ned.org/where-we-work/asia/malaysia> สืบค้นเมื่อ 20 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

http://www.nytimes.com/2009/08/02/world/asia/02malaysia.html?_r=1 สืบค้นเมื่อ 15
ธันวาคม พ.ศ. 2552

<http://www.prachatai.com/journal/2009/08/25441> สืบค้นเมื่อ 30 กันยายน 2552

<http://www.wmd.org/resources/whats-being-done/civic-education-democracy/interview-cynthia-gabriel> สืบค้นเมื่อ 22 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

www.deepsouthwatch.org/node/264 สืบค้นเมื่อ 5 มกราคม พ.ศ. 2553

บุคลากรกรม

Kris Kharina สมาชิกและผู้ดูแลข้อมูลขององค์กร SUARAM บนเครือข่ายอินเทอร์เน็ต โดย
อภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่ องค์กร SUARAM เมืองเปตาลิง จายา
เมื่อวันที่ 12 พฤษภาคม พ.ศ. 2553

Nalini Elunalai ผู้รับผิดชอบโครงการยกเลิกการบังคับใช้กฎหมายความมั่นคงภายใน (Abolish
ISA) องค์กร SUARAM โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ ณ สำนักงานใหญ่องค์กร
SUARAM เมืองเปตาลิง จายา เมื่อวันที่ 15 กรกฎาคม พ.ศ. 2553

Ng Eng Kiet คณะเลขาธิการองค์กรSUARAM สาขาปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ
ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

Ong Jin Cheng เลขาธิการองค์กร SUARAM สาขาปีนัง โดยอภิเชษฐ กาญจนดิฐ และคณะ
ณ องค์กร SUARAM สาขา ปีนัง เมื่อวันที่ 14 มีนาคม พ.ศ. 2553

ภาคผนวก
(รูปภาพ)

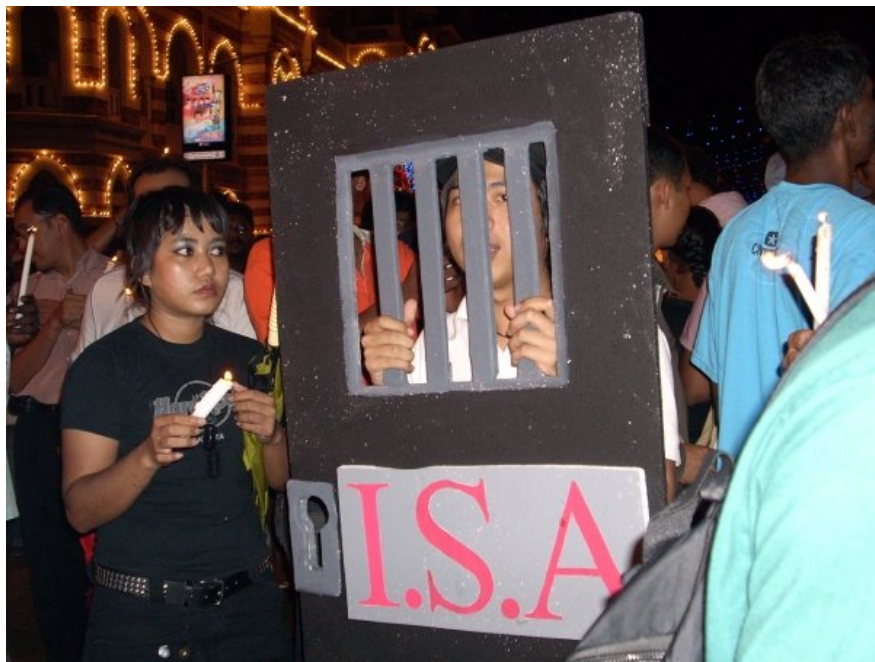
ภาพตกแต่งผนังในสำนักงานองค์กร SUARAM สาขาปีนัง เป็นถ้อยคำปลุกใจ
รวมถึงลายมือชื่อสมาชิกและผู้ที่เคยร่วมงานในกิจกรรมต่างๆกับองค์กร SUARAM

ภาพใบปลิวขององค์กร SUARAM มีเนื้อหาเชิญชวนประชาชนมาเลเซีย
ให้ออกมาจุดเทียนแสดงสัญลักษณ์ต่อต้านกฎหมายความมั่นคงภายใน
(ภาพจากแฟ้มภาพ องค์กร SUARAM)

ส่วนหนึ่งของเอกสารรายงานสถานการณ์สิทธิมนุษยชนประจำปีของประเทศมาเลเซีย
 ซึ่งองค์กร SUARAMจัดทำขึ้นเพื่อรวบรวมและวิเคราะห์สถานการณ์สิทธิมนุษยชนใน
 มาเลเซียในแต่ละปี

กิจกรรมส่วนหนึ่งขององค์กร SUARAM ในการรณรงค์เพื่อต่อต้านกฎหมายความมั่นคง
ภายใน
(ภาพจากแฟ้มภาพ องค์กร SUARAM)

องค์กร SUARAM จัดชุมนุมใหญ่
 เรียกร้องให้รัฐบาลมาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน
 เดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 (พ.ศ. 2553)
 (ภาพจากแฟ้มภาพ องค์กร SUARAM)

เจ้าหน้าที่ตำรวจสลายการชุมนุมที่องค์กร SUARAM จัดขึ้นเพื่อเรียกร้องให้รัฐบาล
มาเลเซียยกเลิกกฎหมายความมั่นคงภายใน
เดือนสิงหาคม ค.ศ. 2009 (พ.ศ. 2553)
(ภาพจากแฟ้มภาพ องค์กร SUARAM)